STJERNEN

143. ÅRGANG · NUMMER 1 · JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE · JANUAR 1994

***Noas prædiken hånes,* af Harry Anderson**

»Og Herren ordinerede Noa ... og befalede ham, at han skulle gå ud og forkynde hans evangelium til menneskenes børn ... men de lyttede ikke til hans ord« (Moses 8:19-20).

Beretning fra oktoberkonferencen 1993 i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Taler og meddelelser givet i Tabernaklet på tempelpladsen i Salt Lake City, Utah, den 2. og 3. oktober 1993

"Når jeg tænker på dem, der bærer på tunge byrder, går mine tanker til vor elskede profet," sagde præsident Gordon B. Hinckley, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab ved indledningen til mødet søndag formiddag ved oktoberkonferencen.

Præsident Hinckley sagde, idet han omtalte præsident Ezra Taft Benson: »Præsident Benson er nu i sit femoghalvfemsindstyvende år. Han bærer stadig sit kalds hellige kappe. Men hans aktivitet er alvorligt begrænset. Han er ude af stand til at være hos os her til morgen for at tale til os. Vi elsker ham. Vi ærer ham. Vi beder for ham. Vi opretholder ham. Og vi går fremad.«

»Kirken er grundlagt på principper, som er guddommelige,« sagde præsident Hinckley. »Fra den dag, den blev organiseret, har den været ledet af profeter, og jeg bevidner højtideligt, at Herren Jesus Kristus, hvis kirke det er, og hvis navn den bærer, aldrig vil lade noget menneske eller gruppe af mennesker lede den på vildspor.«

Præsident Hinckley og præsident Thomas S. Monson, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, ledede konferencens møder.

Konferencens afløsninger og opretholdelser fandt sted ved mødet lørdag formiddag, hvor ældsterne Joe J. Christensen, Monte J. Brough og W. Eugene Hansen blev opretholdt som medlemmer af De Halvfjerds' Præsidium. Ældsterne Adney Y. Komatsu, Jacob de Jager og H. Burke Peterson fik emeritusstatus.

Konferencens møder blev udsendt via satellit til mere end tre tusind steder. Der var mulighed for at lytte til simultanoversættelse af talerne på 15 sprog.

Redaktionen

Generalautoriteter og medlemmer af herrekoret synger en forsamlingssalme ved præstedømmemødet.

STJERNEN

JANUAR 1994 · 143. årgang · Nummer 1
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift.

Redaktionens adresse:
Translation Division
Hans Egedes Gade 2, 1. · DK-2200 København N
Tlf. 31 39 13 66; fax 31 39 13 67

Distribution:
Nordisk Distributions Center
Smedevangen 9 · DK-3540 Lynge
Tlf. 42 18 77 27; fax 42 18 79 82

Kirkens internationale tidsskrift udgives månedligt på dansk, engelsk, finsk, fransk, hollandsk, italiensk, japansk, kinesisk, koreansk, norsk, portugisisk, samoansk, spansk, svensk, tongansk og tysk; hveranden måned på indonesisk og thailandsk; kvartalsvis på bulgarsk, islandsk, russisk, tjekkisk og ungarsk.

STJERNEN (ISSN 0900-2545) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, Utah 84150. Second-class postage paid at Salt Lake City, UT 84150. Subscription price $ 10.00 per year, $ 1.00 per single copy. Thirty days' notice required for change of address. When ordering a change, include address label from recent issue; changes cannot be made unless both the old address and the new are included. Send USA and Canadian subscriptions and queries to Church Magazines, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, USA. Subscription information telephone number: 801-240-2947 POSTMASTER: Send address changes to IM at 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, USA.

Abonnement:
12 numre DKK 80,- (inkl. moms og porto).
Betaling over giro 3120988 til Nordisk Distributions Center, Smedevangen 9, DK-3540 Lynge.
USA og Canada: US $ 10.00
(Surface mail).
Udkommer 12 gange om året
Printed by: BG Offset · DK-3500 Værløse · Denmark
94981 110

Talere ved denne konference i alfabetisk orden:

Forsiden:
Spirene på Assembly Hall og på templet rejser sig over tempelpladsen med Kirkens kontorbygning til højre. (Foto: Craig Dimond).

Bagsiden:
Wasatch Mountains danner baggrund for Salt Lake City. (Foto: Alan Yorgason).

Fotos ved konferencen taget af:
Phil Shurtleff, Craig Dimond, John Luke, Matthew Reier, Derek Israelson og Maren Younce.

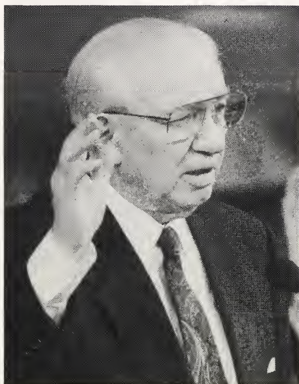
INDHOLD

Mødet lørdag formiddag
Den 2. oktober 1993

Opretholdelse af Kirkens ledere

Præsident Gordon B. Hinckley
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Mine brødre og søstre, jeg skal nu præsentere Kirkens generalautoriteter og hovedbestyrelsernes ledere for jer til opretholdelse.

Det foreslås, at vi opretholder Ezra Taft Benson som profet, seer og åbenbarer og præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige; Gordon B. Hinckley som førsterådgiver i Det Første Præsidentskab og Thomas S. Monson som andenrådgiver i Det Første Præsidentskab.

De, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder Howard W. Hunter som præsident for De Tolv Apostles Råd og følgende som medlemmer af dette råd: Howard W. Hunter, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin og Richard G. Scott.

De, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder rådgiverne i Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostle som profeter, seere og åbenbarere.

Alle, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Ældsterne Dean L. Larsen, James M. Paramore og J. Richard Clarke er afløst som præsidenter for De Halvfjerds' Kvorummer. De, der ønsker at takke disse brødre for deres trofaste tjeneste, kan gøre det med en oprakt hånd.

Det foreslås, at vi opretholder som præsidenter for De Halvfjerds' Kvorummer: Ældsterne Rex D. Pinegar, Carlos E. Asay, Charles Didier, L. Aldin Porter, Joe J. Christensen, Monte J. Brough, og W. Eugene Hansen.

Alle, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Ældsterne Adney Y. Komatsu, Jacob de Jager og H. Burke Petersen har fået emeritusstatus. De, som ønsker at takke dem for deres trofaste tjeneste, bedes vise det.

Ældste L. Lionel Kendrick, der tjener som præsident for templet i Dallas, er afløst som andenrådgiver i hovedbestyrelsen for Unge Mænd. Alle, der ønsker at udtrykke deres tak til ham, bedes vise det.

Det foreslås, at vi opretholder ældste Vaughn J. Featherstone som andenrådgiver i hovedbestyrelsen for Unge Mænd. Alle, som kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder Kirkens øvrige generalautoriteter og hovedbestyrelsernes ledere, som de nu fungerer.

Alle, der kan godkende det, bedes vise det. Hvis der er nogen imod, samme tegn.

Det ser ud til, at afstemningen har været enstemmigt bekræftende.

Tak, brødre og søstre, for jeres udtryk for støtte. □

Vor Herre og Frelser

Ældste Joseph B. Wirthlin
De Tolv Apostles Kvorum

Den eneste måde, hvorpå vi kan finde fred, lykke og sikkerhed og overvinde denne verdens ondskab og denne generations fristelser, er gennem Jesu Kristi evangelium.

Jeg beder om Herrens Ånd, mens jeg taler til jer ved denne hellige lejlighed. Præsident Ezra Taft Benson er den eneste, som har alle rigets nøgler. Desuden opretholder vi fjorten andre som profeter, seere og åbenbarere. Præsident Bensons mægtige indflydelse føles på mange måder. Hans betimelige og inspirerede råd om at læse den prægtige Mormons Bog gav alle, som fulgte hans vejledning, en større påskønnelse af denne hellige optegnelse.

For nogle få uger siden var jeg vidne til præsident Bensons strålende kraft i et helligt værelse i Salt Lake templet, da et af hans børnebørn blev viet. Da han kom ind i værelset, bemærkede jeg hans skrøbelighed, da han er 94 år gammel. Alle stod op for at ære ham som profet og præsident for Kirken. Han medbragte en dejlig ånd af varme, kærlighed og fred.

I vore dages forvirring og ængstelse for vor nations velfærd og for hele verdens velfærd, bør vi lægge mærke til præsident Bensons eksemplariske og ærværdige liv og til hans skrifter og taler som Kirkens præsident.

Jeg vil gerne i dag understrege vor Herre og Frelser Jesu Kristi guddommelighed.

Vi lever i en tid, hvor Lucifers indflydelse er større, end vi nogen sinde har kendt til i vor levetid. I betragtning af den synd, ondskab og ugudelighed, der findes på jorden, kan vi sammenligne vor tid med Noas tid før syndfloden. Ingen er immun over for sorg og vanskeligheder, det være sig økonomiske, følelsesmæssige eller åndelige. Umoralitet, vold og skilsmisser med deres ledsagende sorger plager samfund i hele verden.

Den eneste måde, hvorpå vi kan finde fred, lykke og sikkerhed og overvinde denne verdens ondskab og denne generations fristelser, er gennem Jesu Kristi evangelium (se Alma 42:16).

Jesus er overhovedet for sin Kirke, universets Skaber, menneskehedens Frelser og Forløser og menneskesjælenes dommer. Hvem han er, og hvad han gør, påvirkede os alle, før vi blev født og vil påvirke os hver eneste dag i vort liv på jorden og gennem evighederne. Meget af det, han er og gør, ligger ud over vor begrænsede menneskelige fatteevne, men Helligånden har båret vidnesbyrd til min sjæl om deres realitet.

Jeg er taknemmelig for at vide, at vor Herre og Frelser står som overhoved for denne Kirke og leder den gennem sine tjenere. Denne Kirke har sin oprindelse hos Herren, ikke hos mennesker. Brødrene i dens præsiderende råd er kaldet af Gud. Deres eneste motiv er at tjene i overensstemmelse med hans vilje i ydmyghed »med hele deres hjerte, sjæl, sind og styrke« (L&P 4:2). Kirken bærer hans navn, fordi den er hans Kirke. Han befalede nephiterne at »kalde kirken ved mit navn …

Thi dersom en kirke kaldes ved … noget andet menneskes navn, da er den det menneskes kirke; men dersom den kaldes ved mit navn, så er den min kirke, hvis den er bygget på mit evangelium« (3 Nephi 27:7-8). Til profeten Joseph Smith åbenbarede Herren i de sidste dage, at hans genoprettede kirke skulle kaldes Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige (se L&P 115:4).

Herren fortalte Moses, da de talte sammen ansigt til ansigt på et højt bjerg: »Utallige verdener har jeg skabt … og jeg skabte dem ved Sønnen …

Men jeg giver dig kun en beretning om denne jord … der er mange [verdener], som nu består, og de er utallige for mennesket; men for mig er alle ting talt, thi de er mine, og jeg kender dem« (Moses 1:33, 35).

Dette korte skriftsted giver et lille glimt af vor Herre og Skabers storhed og majestæt. En moderne astronom giver yderligere

de fra sin Fader, »havde han udødelighedens magt, hvilket er magten til at leve evigt, eller, idet han valgte at dø, ... magten til at opstå igen i udødelighed.«[4] Frelseren sagde: »Jeg sætter mit liv til for at få det tilbage. Ingen tager det fra mig, men jeg sætter det til af mig selv. Jeg har magt til at sætte det til, og jeg har magt til at få det tilbage« (Joh 10:17-18).

»Det var på grund af denne blanding af det guddommelige og det dødelige i én person, at vor Herre var i stand til at udarbejde den uendelige og evige forsoning ... Han havde magt til at leve eller at dø efter eget valg, og idet han havde nedlagt sit liv, havde han magt til at tage det igen, og derefter, på en for os uforståelig måde, at videregive virkningerne af denne opstandelse til alle mennesker, således at alle mennesker vil opstå fra graven.«[5]

Ved sit andet komme vil Jesus dømme alle menneskesjæle i en uundgåelig dom. I Johannesevangeliet læser vi:

»Faderen dømmer heller ingen, men hele dommen har han overdraget til Sønnen ...

Faderen har ... givet Sønnen ... magt til at holde dom ...

for den time kommer, da alle de, der er i gravene, skal høre hans røst

og gå ud af dem – de, der har øvet det gode, for at opstå til liv, men de, der har gjort det onde, for at opstå til dom« (Joh 5:22, 26-29). Profeten Mormon skrev: »[Alle skal] stilles for Guds domstol, ja, hver sjæl, som tilhører hele Adams menneskelige familie; og I må stå og blive dømt efter jeres gerninger, enten de er gode eller onde« (Mormon 3:20). Vi læser i Mattæus:

»Når menneskesønnen kommer i sin herlighed og alle englene med ham, da skal han tage sæde på sin herligheds trone.

Og alle folkeslagene skal samles foran ham, og han skal skille dem, som en hyrde skiller fårene fra bukkene;

fårene skal han stille ved sin højre side og bukkene ved sin venstre.

Da skal kongen sige til dem ved sin højre side: Kom, I som er min faders velsignede, og tag det rige i arv, som er bestemt for jer, siden verden blev grundlagt ...

Da skal han også sige til dem ved sin venstre side: Gå bort fra mig, I forbandede, til den evige ild, som er bestemt for Djævelen og hans engle« (Matt 25:31-34, 41).

Når vi overvejer alt, hvad Jesus er, og hvad han gør for os, hvad bør vi da gøre for at vise vor påskønnelse? Vi bør gå meget længere end at lære *om* Jesus og *om* hans egenskaber og mission. Vi bør sørge for, at vi »kender dig, den eneste sande Gud, og ham, du har udsendt, Jesus Kristus« (Joh 17:3). »Det er én ting at vide noget *om* Gud og noget andet at kende ham. Vi ved noget om ham, når vi lærer, at han er et personligt væsen, i hvis billede mennesket er skabt;

indsigt: »Universet er alt, hvad der nogen sinde er eller nogen sinde vil være ... Universets størrelse og alder overgår almindelig menneskelig forstand ... Universets dimensioner er så store, at ... vore sædvanlige måleenheder ... ikke rigtig kan bruges. I stedet måler vi afstandene med lysets hastighed. På et sekund tilbagelægger en lysstråle 300.000 kilometer ... På et år tilbagelægger den omkring 10 billioner kilometer ... Den længdeenhed, den strækning, som lyset tilbagelægger på et år, kaldes et lysår. Det er ikke en måleenhed for tid, men for afstand – enorme afstande ... Universet er for det meste tomt ... Kloder er sjældne ... En galakse er sammensat af luftarter og støv og stjerner – milliarder og milliarder af stjerner. Hver enkelt stjerne kan være en sol for nogen ... Der findes adskillige hundrede milliarder ... galakser, hver med et gennemsnit af et hundrede milliarder stjerner ... Vi har vanskeligt ved at finde selv den klynge, vores Mælkevej-galakse befinder sig i, og endnu vanskeligere ved at finde solen eller jorden ... Mælkevejen har over 600 milliarder stjerner af alle slags, der bevæger sig kompliceret, regelmæssigt og graciøst. Af alle stjernerne kender jordens beboere indtil videre kun én på nært hold.«[1]

I en samtale mellem Gud og Moses sagde Gud: »Thi se, dette er min gerning og herlighed – at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket« (Moses 1:39). Gud sagde også: »Min Enbårne er og skal være Frelseren« (vers 6). Menneskets udødelighed og evige liv tilvejebringes gennem vor Frelser og Forløser Jesu Kristi forsoning. Den er »den mest betydningsfulde begivenhed, som nogen sinde har fundet sted eller nogen sinde vil finde sted blandt vor Faders børn.«[2] Den er en kærlighedshandling, som vi bør være mere taknemmelige for end nogen anden velsignelse eller gave fra Gud. Forsoningen tilvejebringer udødelighed til ethvert menneske. Udødelighed er uendelig og for alle. Den indebærer muligheden for evigt liv, hvilket er den form for liv, som Gud lever, for dem, som har tro på Kristus, omvender sig fra deres synder og adlyder evangeliets love. På mirakuløs vis frelser og forløser forsoningen os fra virkningerne af Adams fald, både fra den timelige død efter vort jordeliv og fra den åndelige død, som er adskillelsen fra vor Fader.

Fordi Jesus er den Enbårne Søn, kunne kun han udføre den uendelige og evige forsoning, så vi kan blive ét med vor himmelske Fader. Da Jesus blev født til jordelivet, var hans forældre Gud vor evige Fader (1 Nephi 11:21) og Maria, som Nephi så i et himmelsk syn som »en jomfru, som er skønnere og dejligere end alle andre jomfruer« (vers 15). Han er Guds Enbårne Søn, den eneste, som nogen sinde er, og som nogen sinde vil blive født til jorden af en sådan herkomst. På grund af sin dødelige natur, som han arvede fra sin mor, havde han »dødelighedens magt, hvilket er magten til at dø ... til at adskille legeme og ånd.«[3] På grund af sin udødelige natur, som han arve-

når vi lærer, at Sønnen er i det udtrykte billede af Faderens person; når vi lærer, at både Faderen og Sønnen ejer særlige egenskaber og magt. Men vi kender dem i betydningen at opnå evigt liv, når vi oplever og glæder os over at gøre de samme ting, som de gør. At kende Gud er at tænke, som han tænker, at føle, som han føler, at have den magt, han har, at forstå de sandheder, han forstår, og at gøre, hvad han gør. De, som kender Gud, bliver lig ham og tager del i hans form for liv, hvilket er evigt liv.«[6] Med andre ord: For at få kundskab om Kristus må vi blive ligesom han er. Vi vil »få del i guddommelig natur« (2 Pet 1:4). Han lærte sine nephitiske disciple: »Hvad slags mænd burde I da ikke være? Sandelig siger jeg jer: Som jeg er« (3 Nephi 27:27).

Et princip, der strømmer gennem hele Frelserens liv, mission og lærdomme, er, at vi skal elske hinanden. Han sagde til sine disciple:

»Et nyt bud giver jeg jer: I skal elske hinanden. Som jeg har elsket jer, skal også I elske hinanden.

Deraf kan alle vide, at I er mine disciple: hvis I har kærlighed til hinanden« (Joh 13:34-35). Han sagde også:

»Elsker I mig, så hold mine bud« (Joh 14:15). Forestil jer et øjeblik, hvad der ville ske, hvis alle elskede hinanden, ligesom Jesus elskede sine disciple. Vi ville ikke have nogen skænderier, kiv eller strid i vore hjem. Vi ville ikke fornærme eller skuffe hinanden, hverken med ord eller på nogen anden måde. Vi ville ikke have nogen unødvendig kontrovers over småting. Krig ville være umuligt, især krige ført i religionens navn.

Vi har utallige vidnesbyrd om Herren Jesu Kristi virkelighed og guddommelighed. Fra Adams dage kendte de gamle profeter, deriblandt Jareds broder, Frelseren i hans åndelige skikkelse som Jehova. Under hans liv på jorden gik hans disciple i Palæstina og talte med ham. De var hos ham, da han underviste, da han udførte mirakler, da han blev korsfæstet og efter hans opstandelse. Peter skrev:

»For det var ikke udspekulerede fabler, vi byggede på, da vi forkyndte jer vor Herre Jesu Kristi magt og hans komme, men vi havde med egne øjne set Jesu majestæt« (2 Pet 1:16). Da den opstandne Herre besøgte og underviste nephiterne »strakte [han] hånden ud og talte til folket og sagde:

Se, jeg er Jesus Kristus, om hvem profeterne vidnede, at han skulle komme til verden« (3 Nephi 11:9-10).

I vore dage besøgte Faderen og Sønnen profeten Joseph Smith i den hellige lund. Om dette besøg skrev Joseph: »Jeg så to personer, hvis glans og herlighed trodser enhver beskrivelse, stående over mig i luften. Den ene af dem talte til mig, kaldte mig ved navn og sagde, idet han pegede på den anden: *Denne er min Elskede Søn, hør Ham!*« (JS-H 1:17). Da Frelseren antog Kirtland templet som sit hus, så Joseph Smith og Oliver Cowdery »Herren stå på talerstolens brystværn ...

Hans øjne var som en ildslue, hans hår var hvidt som nyfalden sne, og hans ansigt overgik solen i klarhed. Hans røst var som store vandes brusen, ja, Jehovas røst, som sagde:

Jeg er den første og den sidste. Jeg er den, som lever. Jeg er den, som blev slået ihjel, og jeg er jeres Talsmand hos Faderen« (L&P 110:2-4). I et himmelsk syn så profeten og Sidney Rigdon Jesus Kristus, talte med ham og gav denne beretning:

»Efter de mange vidnesbyrd, som er blevet givet om ham, er dette det sidste vidnesbyrd, som vi giver om ham: at han lever!

Thi vi så ham ved Guds højre hånd, og vi hørte røsten, som vidnede, at han er Faderens Enbårne« (L&P 76:22-23).

Jeg var så heldig som dreng at overvære wardets vidnesbyrdmøder, så jeg kunne høre de ældre wardmedlemmers brændende vidnesbyrd. Nu vil jeg råde jer, som er mere åndeligt modne, til at bære jeres vidnesbyrd om evangeliets sandhed, om virkeligheden af Frelseren og hans kærlighed til hver enkelt af os og om den guddommelige kaldelse af hans profeter, seere og åbenbarere. Jeres vidnesbyrd vil udvikle vidnesbyrd i yngre mennesker, ligesom de ældres vidnesbyrd i mit ward gjorde i mig. Forældre bør ofte bære deres vidnesbyrd for at styrke overbevisningen i deres børns hjerter.

Jeg er ydmygt taknemmelig for at være et af de »særlige vidner om Kristi navn i hele verden« (L&P 107:23). Jeg ved, at han lever. Han er med os, og vi kan mærke hans indflydelse i vort liv, dersom vi er lydige, efterlever hans lære og beder. Han ønsker, at hver enkelt af os og Kirken skal have succes, og han ønsker, at Kirkens medlemmer skal bringe hans lærdomme til verden. Kirken er den organisation, hvorigennem han kan give verden sit budskab om håb, frelsens håb, retten til at bo hos vor himmelske Fader og hans elskede Søn for evigt. Vor himmelske Fader lever og elsker hver enkelt af sine børn. Jeg bærer vidnesbyrd om, at Joseph Smith er Guds profet, såvel som hver enkelt af hans efterfølgere ned til præsident Ezra Taft Benson, vor nuværende profet. Jeg bærer dette vidnesbyrd i Jesu Kristi hellige navn. Amen. □

Noter:

1. Carl Sagan, Cosmos, New York: Random House, 1980, s. 4-5, 7, 10.
2. Bruce R. McConkie, The Millennial Messiah, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1982, s. 15.
3. Bruce R. McConkie, The Promised Messiah, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1978, s. 471.
4. Ibid.
5. Ibid.
6. Bruce R. McConkie, Doctrinal New Testament Commentary, 3 bind, Salt Lake City: Bookcraft, 1965-73, 1:762.

Hvordan vil vore børn huske os?

Biskop Robert D. Hales
Præsiderende Biskop

På mange måder repræsenterer jordiske forældre deres himmelske Fader i processen med at nære, elske og undervise deres børn. Børn ser naturligt hen til deres forældre for at lære om deres himmelske Faders egenskaber.

Mit budskab i dag handler om kærlighed. Jeg elsker min kære hustru, Mary, mine to sønner og deres familier. Må jeg også udtrykke påskønnelse for al den glæde, de har bragt i mit liv.

Når jeg tænker på dette nære forhold i min egen familie, kan jeg ikke lade være med at vende tilbage til det eksempel, jeg modtog fra mine egne forældre. Vore børn vil huske os ved vort eksempel. Fra min tidligste barndom husker jeg oplevelser, som lærte mig om det præstedømme, som jeg bærer, og som jeg respekterer og elsker, og om det forhold, min far og min mor havde til hinanden, et kært og vedvarende forhold.

Min far lærte mig respekt for præstedømmet. Mens jeg tjente i Det Aronske Præstedømme, omdelte vi nadveren med bakker af rustfrit stål. Disse bakker var på grund af spildt vand ofte plettede og tilkalkede. Som bærer af Det Aronske Præstedømme var jeg ansvarlig for at bistå ved forberedelsen af nadveren. Far bad mig om at tage bakkerne med hjem, og sammen pudsede vi dem med ståluld, indtil hver eneste bakke strålede. Når jeg omdelte nadveren, vidste jeg, at vi havde været med til at gøre nadverordinansen en lille smule mere hellig.

På ferier tog far os med til historiske steder, som var fremtrædende i Kirkens historie, for at opbygge vor kundskab og vore vidnesbyrd.

Ved en lejlighed, da jeg var 12-årig diakon, spurgte far, om jeg kunne tænke mig at tage med til baseballspillernes æreshal i Cooperstown, New York, og samtidig tage forbi Cumorahhøjen og se skuespillet om Mormons bog ved Palmyra, New York. Det var her, Joseph Smith blev ledt til de gyldne plader, som blev oversat til Mormons Bog. Far tog mig også til den hellige lund, hvor Joseph Smith havde bedt til vor himmelske Fader og fik besøg i et syn af Gud Faderen og hans Søn Jesus Kristus. Vi bad sammen i lunden og udtrykte vore ønsker om at være sande og trofaste over for det præstedømme, som vi bar. Far malede senere et billede af stedet, hvor vi havde bedt, og gav det til mig som minde om de løfter, vi havde aflagt sammen den dag. Det hænger på mit kontor i dag og tjener som minde hver dag om min hellige oplevelse og løfter aflagt med min jordiske far, såvel som med min himmelske Fader.

Ved en anden lejlighed tog far mig med til Susquehanna-floden, hvor Joseph Smith og Oliver Cowdery i 1829 modtog Det Aronske Præstedømme under et besøg af Johannes Døber. Far forklarede, at præstedømmets gengivelse var en af de mest betydningsfulde begivenheder i denne uddeling.

Jeg lærte at respektere kvindelighed ud fra min fars kærlige omsorg for min mor, sine søstre og min søster. Far var den første, der rejste sig for at rydde af bordet, når vi havde spist. Min søster og jeg vaskede op hver aften på fars opfordring. Hvis vi ikke var hjemme, ordnede far og mor køkkenet sammen.

I de senere år efter at mor havde fået et slagtilfælde, sørgede far omhyggeligt for alle hendes behov. De sidste to år af hendes liv krævede pleje døgnet rundt, idet mor kaldte med få minutters mellemrum, dag og nat. Jeg vil aldrig glemme hans eksempel på kærlig omsorg for sin dyrebare livsledsager. Han fortalte mig, at det var en ringe betaling for over 50 års kærlig omsorg fra hende til ham.

Far var tegner for et stort reklamefirma i New York City. Ved en lejlighed kom han hjem fredag aften og arbejdede det meste af aftenen. Han var under et enormt pres for at udarbejde en reklamekampagne. Efter nogle få timers arbejde i haven lørdag morgen trak han sig tilbage til sit arbejdsværelse for at udarbejde en kampagne for et nyt produkt. Min søster og jeg fandt stor morskab i at jage hinanden rundt om spisebordet, som befandt sig på etagen oven over fars arbejdsværelse. Han havde mindst to gange bedt os om at være venlige at holde op, men uden resultat. Denne gang kom han springende op ad trapperne og tog mig i kraven. Han satte mig ned og gav mig en vigtig lektie. Han hverken råbte eller slog mig, selvom han var meget skuffet.

Han forklarede den skabende proces, den åndelige proces, om I vil, om behovet for stille overvejelse for at komme nær Ånden, således at hans kreativitet kunne fungere. Fordi han tog tid til at forklare og hjælpe mig til at forstå det, lærte jeg en lektie, som er blevet taget i anvendelse næsten dagligt i resten af mit liv. Mit formål med at fortælle disse oplevelser er, at vi som forældre har privilegiet og ansvaret for at undervise i evangeliets principper gennem vort eksempel og vort vidnesbyrd til vore kære.

Min far har været død i syv år, men jeg husker ham med kærlighed og respekt. Eksempler bliver minder, som er ledetråde i vort liv:

- Minder om mor og hendes små fødder i hjemmesko oven på fars fødder, mens de dansede rundt på køkkengulvet, og deres udtryk for kærlighed til hinanden.
- Minder da jeg som lille dreng sad på gulvet ved siden af mors og fars seng, mens de skiftedes til at læse højt fra skriften.
- Minder fra de senere år om deltagelse i tempeltjeneste i templet i Salt Lake City, hvor mor og far deltog i præsentationen af begavelsesceremonien.

Må de minder, vore børn har, være ledetråde i deres liv.

Nu stiller jeg mig selv det spørgsmål: »Hvordan vil mine børn huske mig?« Hvordan vil dine børn huske dig?

Den kaldelse at være far eller mor er hellig og har stor betydning. Et af de største privilegier, der gives os, er det at være forældre – at hjælpe med at bringe Guds børn til jorden og have det hellige ansvar med at elske, drage omsorg for og vejlede disse børn tilbage til vor himmelske Fader. På mange måder repræsenterer jordiske forældre deres himmelske Fader i processen med at nære, elske, vejlede og undervise deres børn. Børn forventer helt naturligt, at deres forældre lærer dem om deres himmelske Faders egenskaber. Efter at de opnår kærlighed og respekt og har tillid til deres jordiske forældre, udvikler de ofte bevidst de samme følelser over for deres himmelske Fader.

Ingen far eller mor er fuldkommen. Faktisk er børn meget forstående, når de mærker og føler, at forældre ærligt passer på dem og forsøger at gøre det så godt, de kan.

Det hjælper børn at se, at gode forældre kan have forskellige opfattelser, og at disse forskelle kan behandles uden at slå, skrige eller kaste ting efter hinanden. De har behov for at se og føle en rolig kommunikation med respekt for hinandens synspunkter, således at de selv kan vide, hvordan de kan arbejde sig igennem modsætninger i deres eget liv.

Forældre rådes til at undervise deres børn ved forskrift og eksempel. Herren har sagt:

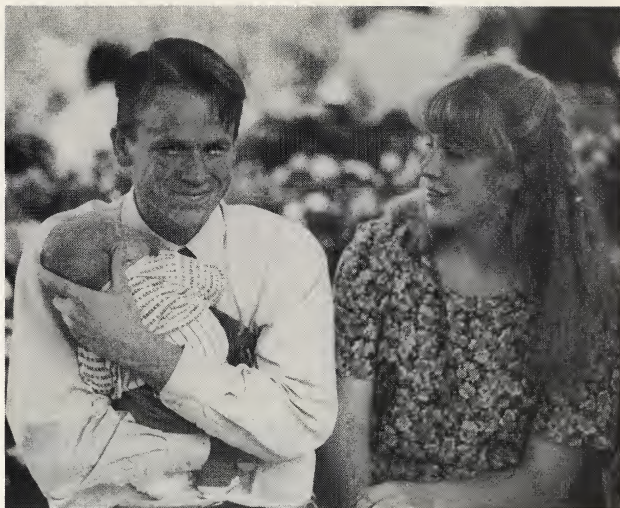
»Om forældre i Zion eller i nogle af dens organiserede stave har børn, og de ikke underviser dem i læren om omvendelse, tro på Kristus, den levende Guds Søn, og om dåb og den Helligånds gave gennem håndspålæggelse, når de er otte år gamle, skal synden hvile på forældrenes hoved.

Og de skal også lære deres børn at bede og at vandre retskaffent for Herren« (L&P 68:25, 28).

Børn, som lærer at bede, og som beder med deres forældre, når de er små, er mere tilbøjelige til at bede, når de bliver større. De, som bliver undervist, mens de er små, i at elske Gud og tro, at han lever, vil ofte fortsætte deres åndelige udvikling og øge deres følelser af kærlighed, når de vokser op.

Imidlertid kan et barn, skønt det er opdraget med stor kærlighed og omsorg og er blevet undervist omhyggeligt, vælge som voksen ikke at følge disse lærdomme af flere årsager. Hvordan skal vi reagere? Vi forstår og respekterer handlefrihedens princip. Vi beder om, at livets udfordringer vil hjælpe dem til at genvinde deres ønske og evne til at efterleve evangeliet. De er stadig vore børn, og vi vil altid elske og bekymre os for dem. Vi lukker ikke døren i vort hjem eller i vort hjerte.

Nogle mennesker føler, at de ikke kan modtage eller passe en kaldelse i Kirken, hvis et af deres børn er på afveje. Hvis vi accepterer kaldelsen og gør vort bedste, kan vi have en væsentlig åndelig indflydelse på

dem, vi elsker mest. Hvis vi tror, at andre familier ikke har vanskeligheder eller problemer, kender vi dem bare ikke godt nok.

Hvis det eksempel, vi har optaget fra vore egne forældre, ikke var godt, er det vort ansvar at bryde cirklen.

Naturligvis vil forældre begå fejl i deres udvikling, men gennem ydmyghed, tro, bøn og studium kan hver enkelt lære at gå fremad og derved velsigne familiemedlemmernes liv nu og undervise de følgende generationer i korrekte traditioner.

Herrens løfter er sikre: »Jeg vil lære og undervise dig om den vej, du skal gå« (Salme 32:8). Og atter: »Hvad I beder Faderen om i mit navn, som er ret, og tror, I skal få det, se, det skal gives jer« (3 Nephi 18:20).

Selviskhed er så ofte årsagen til problemer i familieforholdet. Når den enkelte fokuserer på sine egne selviske interesser, går vedkommende glip af muligheden for at lytte, forstå og overveje den anden persons følelser eller behov.

Præsident Benson har givet os følgende henstilling:

»[Vi må] være mere kristuslignende i vores indstilling og opførsel end det, vi ser i verden. Vi bør være kærlige og omsorgsfulde over for vore kære, på samme måde som Kristus behandler os. Han er venlig, kærlig og tålmodig mod hver eneste én af os. Bør vi ikke give denne samme kærlighed til vore [ægtefæller] og vore børn?

Hvad slags mennesker burde vi da ikke være? Husk, at Herrens svar er dette: 'Sandelig siger jeg jer: Som jeg er' (3 Nephi 27:27)« (*Den Danske Stjerne*, april 1984, s. 79-80).

Præsident Benson fortsætter:

»Når jeg har lyttet til disse rapporter [om uretfærdige handlinger], har jeg spurgt mig selv: 'Hvordan kan noget medlem af Kirken – hvordan kan en mand, som bærer Guds præstedømme – gøre sig skyldig i grusomhed over for sin egen hustru og sine egne børn?'

Sådanne gerninger er, hvis de bliver udført af en præstedømmebærer, næsten utænkelige. De er helt uden sammenhæng med Kirkens lærdomme og Jesu Kristi evangelium.

Som præstedømmebærere bør vi afspejle Frelserens karakter« (s. 76).

I afsnit 121 i Lære & Pagter lærer vi: »Ingen magt eller indflydelse kan eller bør udøves i kraft af præstedømmet uden gennem overbevisning, langmodighed, mildhed, sagtmodighed og uskrømtet kærlighed« (v. 41).

Disse egenskaber af venlighed og sand kundskab afspejler vor himmelske Fader.

Vi får indsigt i den kærlighed, Jesus havde til sin Fader, vor himmelske Fader, i Jesu sidste bøn, optegnet i Bibelen i Johannes kapitel 17.

Lidelsen og forsoningen var nær for hånden.

»Sådan talte Jesus; og han så op mod himlen og sagde: 'Fader, timen er kommet.

Opdragelse af børn i et forurenet miljø

Joe J. Christensen
De Halvfjerds' Præsidium

Vær ikke bange for at sætte klare moralske standarder og retningslinier. Sørg for at sige nej, når det er nødvendigt.

Herliggør din søn, for at Sønnen kan herliggøre dig ...

Og dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, du har udsendt, Jesus Kristus'« (Joh 17:1, 3).

Jesus erkendte, at han var hos sin Fader, før han kom til jorden, og han åbenbarede den kærlighed, de havde til hinanden. Han sagde:

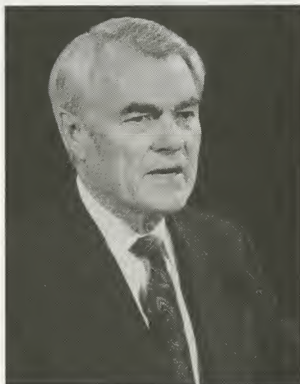
»Fader, herliggør mig nu hos dig med den herlighed, jeg havde hos dig, før verden var til ... for at verden skal forstå, at du har udsendt mig og har elsket dem, som du har elsket mig ... for du har elsket mig, før verden blev grundlagt« (v. 5, 23-24).

Det rører mig dybt, at Jesus afslutter sin bøn med et ønske om, at vi må kende og elske vor Fader, som han gør, selvom vi ikke kan huske ham her i jordelivet.

Jesus bad:

»Retfærdige Fader, verden har ikke kendt dig, men jeg har kendt dig, og de [disciplene] har erkendt, at du har udsendt mig« (v. 25).

Jesus var i stand til at fuldføre forsoningens mission på jorden på grund af sin Faders kundskab, eksempel og kærlighed. På samme måde kan enhver af os – som forældre og især som brødre i præstedømmet gennem vort eksempel, vor kærlighed og omsorg – huskes af vore børn som værende i besiddelse af de kvaliteter, som vor himmelske Fader og vor Frelser har, således at vi kan holde ud til enden og en dag vende tilbage sammen med vore familier til deres celestiale nærhed. Det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen.

For ikke så længe siden havde jeg en improviseret samtale med en gruppe unge forældre, som var meget bekymrede omkring opdragelsen af deres børn i vort moralsk forurenede samfund. De bad om bistand til at hjælpe deres børn til at finde vej i en verden, som synes af lave.

Vi hører og læser alle meget i vor tid om vort forurenede fysiske samfund: syreregn, smog og giftigt affald. Men disse forældre indser, at der findes en anden slags forurening, som er langt mere farlig, nemlig den moralske og åndelige forurening.

Ved en nylig afholdt konference sagde ældste Boyd K. Packer: »Når vi undersøger det *moralske* miljø, opdager vi, at *forureningen* bliver værre og værre« (*Stjernen*, juli 1992, s. 62). Apostelen Paulus forudså, »at i de sidste dage skal der komme hårde tider« (2 Tim 3:1). Og profeten Moroni talte om de sidste dage og erklærede:

»Ja, de skal komme på en dag, da der vil findes megen urenhed på jorden« (Mormon 8:31).

Sørgeligt nok er virkningerne af denne store forurening måske tydeligst i massemedierne, film, fjernsyn og populær musik. Herom sagde senator Robert D. Byrd: »Hvis vi i denne nation fortsætter med at plante billeder af mord, vold, stofmisbrug ... perversion [og] pornografi ... for øjnene af millioner af børn år efter år og dag efter dag, må vi ikke blive overraskede, hvis vort samfunds grundvold rådner væk, som var det angrebet af spedalskhed« (Michael Medved, *Hollywood vs. America*, New York: Harper Perennial, 1992, s. 194).

Skønt der findes opmuntrende undtagelser, synes der i størstedelen af massemedierne at være erklæret krig mod næsten alt, hvad flertallet påskønner mest: familien, religionen og nationalfølelsen. Ægteskabet nedværdiges, mens forbindelser før og uden for ægteskabet fremhæves og glamouriseres. Blasfemi og det mest beskidte rendestenssprog bombarderer ørerne hos alle, der lytter. I en enkelt film, der er forbudt for børn, blev de mest almindelige vulgære ord angiveligt udtalt 256 gange! Selve menneskelivet bliver forfladiget ved den konstante flodbølge af vold og drab. Husk, at det, der ikke er godt for børn, sjældent er godt for voksne.

I et mislykket forsøg på at bremse op for teenage-graviditeter og kønssygdomme bliver svangerskabsforebyggende midler uddelt gratis. Jeg er overbevist om, at denne praksis kraftigt viderebringer dette budskab til mange unge, at »alt er tilladt, blot du beskytter dig.«

Intet under at unge forældre bliver meget frustrerede, når de forsøger at opfylde deres hellige forpligtelse over for et sådant angreb af nedværdigende påvirkninger. Uheldigvis

rammer disse udfordringer medlemmer af Kirken så vel som ikke-medlemmer.

Forældre, som virkelig ønsker at modtage hjælp, må vende tilbage til udgangspunktet – til evangeliets grundprincipper. Blandt alt, hvad der kan siges, er her fire bestemte forslag, som, hvis de bliver anvendt, kan gøre en positiv forskel:

For det første, *vær ikke bange for at sætte klare moralske standarder og retningslinier.* Sørg for at sige nej, når det er nødvendigt. Dr. John Rosemond foreslog:

»[Giv] jeres børn en regulær daglig dosis N-vitaminer. Dette væsentlige næringsstof består simpelt hen af det mest karakteropbyggende ord i sproget *Nej* ... Uheldigvis lider mange om ikke alle af nutidens børn af mangel på N-vitaminer. De er blevet overfodret af velmenende forældre, som har givet dem alt for meget af det, de ønsker, og alt for lidt af det, de virkelig har brug for« (John K. Rosemond, *John Rosemond's Six-Point Plan for Raising Happy, Healthy Children*, Kansas City, Missouri: Andrews & McMeel, 1989, s. 114).

Selvom jeres børn siger: »Jamen alle andre er ude til klokken et eller to om morgenen, og deres forældre er ligeglade. Hvorfor må jeg så ikke? Stoler I ikke på mig?« – så lad dem vide, at der er nogle ting, som man som medlemmer af jeres familie simpelthen ikke gør. Nogle forældre synes at være næsten sygeligt bekymrede for deres børns popularitet og sociale anerkendelse og tillader mange ting, som i virkeligheden går imod deres bedre vidende, såsom dyre moder, umådeholden påklædning, sene tider, gå ud parvis før 16-årsalderen, se film der er forbudt for børn, o.s.v. Af og til kan det være ensomt for de børn og forældre, der vil følge den rette kurs. Der kan være aftener, hvor man er alene, sammenkomster, man går glip af, og film, der ikke bliver set. Det er ikke altid sjovt. Men forældreværdigheden er ikke en popularitetskonkurrence.

Det er måske nødvendigt, at I mødes med forældrene til jeres børns venner og bliver enige om nogle mere acceptable høje standarder for underholdning, hjemkomsttider og aktiviteter. Jeres børn er måske frustrerede i begyndelsen, men i det lange løb vil de komme til at påskønne jer endnu mere, fordi I havde nok omsorg for dem til at sætte nogle sunde retningslinier og standarder.

For det andet *undervis jeres børn i at arbejde og påtage sig et ansvar.* Særligt i bymæssige omgivelser vokser for mange børn op i et miljø, hvor de ikke har nok at tage sig til. De er som den 13-årige dreng, som blev spurgt, hvad han lavede hele dagen om sommeren.

Han svarede: »Tja, jeg står op om morgenen omkring ti eller elleve. Så sørger min mor for at jeg får noget at spise. Derefter tager jeg måske ud med nogle af vennerne og spiller lidt basketball, måske ser jeg fjernsyn, og så går jeg ned i indkøbscentret og 'kigger mig omkring' en tid – for at se på pigerne og sådan.«

På spørgsmålet om, hvornår han gik i seng, svarede han: »Som regel sådan omkring et eller to. Jeg tager over til en ven og ser nogle videofilm. Det er alletiders, for min vens mor har sagt til bestyreren i videoforretningen, at hendes søn kan leje alle de videoer, han ønsker, også dem, der er forbudt for børn.«

Jeg er meget bekymret for for denne sidste dages hellige drengs fremtid, såvel som for hans vens.

Jeg holder af det, præsident Kimball har sagt om emnet:

»Den passive generation! Timer hver dag uden noget at tage sig til ...

Vi ønsker, at I forældre skaber arbejde til jeres børn ...

'Hvad kan vi gøre?' spørger de.

Sørge for indkøbene, arbejde på hospitalet, hjælpe naboerne og kirkens pedel, vaske op, støvsuge, rede senge, sørge for maden, lære at sy.

Læse gode bøger ... gøre rent i huset,

aprilkonferencen 1986, side 41). Er Mormons Bog en væsentlig del af jeres læsning? Tæl hvor mange rige løfter, præsident Romney gav til forældre, da han sagde:

»Jeg er helt overbevist om, at hvis forældre i vore hjem vil læse Mormons Bog regelmæssigt og under bøn, både for sig selv og sammen med deres børn, vil den bogs ånd komme til at gennemtrænge vore hjem ... Ærbødighedens ånd vil øges; gensidig respekt og hensyntagen vil vokse. Modsætningernes ånd vil forsvinde. Forældre vil rådgive deres børn med større kærlighed og visdom. Børnene vi blive mere modtagelige og lytte til deres forældres råd. Retfærdigheden vil øges ... Kristi rene kærlighed ... vil fylde vore hjem og vor tilværelse og i kølvandet bringe fred, glæde og lykke« (*Stjernen*, oktober 1980, s. 115).

Vi bør ikke tage let på disse løfter.

For det fjerde, *følg profeternes råd.* Lyt til deres budskaber ved denne konference og læs igen deres råd til os fra tidligere lejligheder. Hvis din egen og jeres families levevis ikke stemmer overens med de modtagne råd, så foretag for din egen families skyld nogle ændringer.

Præsident Harold B. Lee har sagt: »Vi må lære at give agt på de ord og bud, som Herren skal give gennem sin profet ... [og idet han citerede fra Lære & Pagter] 'i al tålmodighed og med tro, som om det var fra min egen mund' (L&P 21:5).« Han fortsatte: »Der vil være nogle ting, som kræver tålmodighed og tro. Måske synes I ikke om det, der kommer fra Kirkens autoriteter. Det er måske imod jeres politiske synspunkter. Det er måske imod jeres sociale synspunkter. Det bryder måske ind i nogle af jeres fritidsbeskæftigelser.

... Jeres og vor sikkerhed afhænger af, hvordan og hvor godt vi følger dem, som Herren har sat til at præsidere over denne kirke« (Conference Report, oktober 1970, s. 152-53).

Set fra et personligt synspunkt, hvilken værdi har det så at have levende profeter, hvis vi ikke giver agt på deres råd?

Fædre og mødre, det er ikke for sent at lave ændringer. Der er stadig håb. I kan begynde i dag med at anvende disse forslag og andre, som I selv kan tilføje. Vi kan hjælpe vore børn og børnebørn til at overleve åndeligt og moralsk i en verden, hvor forureningen fortsætter i en spiral opad. Hensigten er ikke at tage vore børn ud af verden, men som Herren bad, at bevare dem fra det onde (se Joh 17:15).

Jeg ved, at vor himmelske Fader lever. Vi er hans åndelige børn, og han elsker sin familie.

Jesus er Kristus, og dette er hans kirke, som ledes af levende profeter.

Om dette bære jeg oprigtigt vidnesbyrd i Jesu Kristi navn. Amen. □

presse jeres tøj, rive blade sammen, skovle sne, omdele aviser.«

Og så konkluderer han:

»Lovgiverne er i deres overdrevne iver efter at beskytte barnet gået over i den modsatte grøft. Men der er ingen lov, som forbyder det arbejde, som [her] er foreslået ... og forældre kan skabe arbejde« (*The Teachings of Spencer W. Kimball*, red. Edward L. Kimball, Salt Lake City: Bookcraft, 1982, s. 360-61).

Derudover kan I lære jeres børn selvdisciplin gennem aktiviteter såsom at lære at spille på et musikinstrument eller en anden krævende færdighed. Det minder mig om historien om en sælger, der kom til et hus på en varm sommerdag. Gennem den åbne dør kunne han se en dreng øve skalaer på klaveret. Hans baseball-handske og -hat lå ved siden af ham på klaverbænken. Sælgeren spurgte: »Sig mig, min dreng, er din mor hjemme?« Hvortil drengen svarede: »Hvad tror du?« Tak og lov for samvittighedsfulde forældre!

Hver eneste barn bør hjælpes til at udvikle en eller anden færdighed eller et talent, hvormed han eller hun kan opleve succes og derved opbygge selvagtelse.

Missionærer, som har lært at arbejde hårdt og har udviklet selvdisciplin, er langt mere succesrige.

For det tredje, *skab et miljø i jeres familie, hvori åndelige oplevelser kan forekomme.* For eksempel:

• Husk familiebøn hver dag. Med nutidens travle tidsplaner kan det være nødvendigt for jer at have mere end én bøn. At sende børnene ud af jeres hjem uden bønnens åndelige beskyttelse er ligesom at sende dem ud i en snestorm uden overtøj på.

• Hold familieaften *hver uge* uden undtagelser. Dette er en vidunderlig mulighed for at dele jeres vidnesbyrd med jeres børn. Giv dem mulighed for at viderebringe deres følelser om evangeliet. Hjælp dem til at lægge mærke til, hvordan de føler Åndens nærværelse. Familiehjemmeaftten vil hjælpe med at skabe et fredeligt og sikkert tilflugtsted i jeres eget hjem.

• Læs skrifterne sammen hver dag i familien. Der er virkelig kraft i skrifterne.

Præsident Benson har sagt: »Må jeg dernæst opfordre jer til at gennemføre en plan for dagligt at læse i skrifterne og overveje dem ... Mormons Bog vil ændre jeres tilværelse. Den vil styrke jer mod det onde i vore dage. Den vil skabe en åndelighed i jeres liv, som ingen andre bøger kan gøre« (*Stjernen*,

»Se frem til Gud og lev«

Ældste Jeffrey R. Holland
De Halvfjerds

I tider, hvor frygt og fortvivlelse synes at tage overhånd, hvor menneskeheden synes at have feber uden verdslige læger inden for rækkevidde, siger jeg også: »Stol på Jesus.«

I dag vil jeg gerne hilse på og tale til jer alle, ikke blot medlemmerne af Kirken, men også de, som uden at være medlemmer, lytter med som radio- eller TV-publikum. Tak fordi I vil være med os denne smukke formiddag.

Livet har i enhver tidsalder sine vanskeligheder. Den Mørke Middelalder er sikkert benævnt rigtigt, og ingen af os har lyst til at blive ført tilbage til tiden for f.eks. Hundredårskrigen eller Den Sorte Død. Nej, vi er virkelig lykkelige for at være født i et århundrede med uovertrufne materielle velsignelser og høj levestandard. Alligevel ser vi i mange lokalsamfund og i små og store nationer enkeltpersoner og familier, som står over for øget bekymring og frygt. Det ser ud til, at mismod, depression og fortvivlelse er vor tids »Sorte Død.« Vi lever, som Jesus sagde, i en tid med angst og rådvildhed (se Luk 21:25).

Vi ved, at en del af verdens mest smertefulde lidelse sker i stilhed, nemlig i sorg over et ensomt liv. Andre dele af verdens lidelse har et mere voldeligt udtryk. Millioner i hele verden er, som én udtrykker det, »vrede, bevæbnede og farlige.« I alt for mange byer er tilfældig affyring af skydevåben under kørsel en dagligdags begivenhed, og alt for mange unge mennesker pakker et skydevåben i tasken ligesom madpakken.

Der er en stigende følelse af, at tiden er af lave, og at ingen synes at være vise eller stærke nok til at sætte den på plads. Mange steder har regeringer taburetter, men ingen magt, lokalsamfundets værdier og naboskab er ofte overfladiske eller ikke-eksisterende, og alt for ofte er hjemmet en alarmerende fiasko.

Desuden skyder mange af de socialt og politisk ordinerede behandlinger i dag forbi målet, så »lægerne« står ved sengen hos en »febervarm og hysterisk menneskehed, som er snydt, miskrediteret, forvirret og ikke ved, hvor den skal søge befrielse« (Charles Edward Jefferson, *The Character of Jesus*, Salt Lake City: Parliament Publishers, 1968, s. 17).

Hvis jeg må være så fri, vil jeg antyde en »vejledning til befrielse.« Vi må ganske enkelt vende os til Gud. Vi må genbekræfte vores tro, og vi må genvinde vores håb. Hvor det er nødvendigt, må vi omvende os, og vi må i sandhed bede. Det er fraværet af åndelig trofasthed, der har ført os på moralsk vildspor i skumringen af det tyvende århundrede. Vi har sået religiøs skepsis og er ved at høste eksistentiel fortvivlelse.

Uden religiøs tro, uden at anerkende virkeligheden og nødvendigheden af åndeligt liv, har verden ingen mening, og en meningsløs verden er fuld af rædsler. Kun hvis verden har mening på et åndeligt plan, er det muligt for mennesker at holde sig i gang, at blive ved at prøve. Som Hamlet så vist bad, således må vi: »Værg for os, Himlens tjenere og engle!« (William Shakespeare, Dramatiske Værker, oversat af V. Østerberg, København 1958, s. 272).

Mit vidnesbyrd i dag handler om de himlens tjenere og engle, som altid vil forsvare os, hvis vi følger profeten Almas befaling: »se nu til, at du tager vare på ... hellige ting; ja, se frem til Gud og lev« (Alma 37:47). Mere bøn og ydmyghed, mere tro og tilgivelse, mere omvendelse og åbenbaring og styrke fra himlen -derigennem søger vi lægedom og befrielse fra en »febervarm og hysterisk menneskehed.«

Jeg bærer vidnesbyrd om Guds ubegrænsede kærlighed til sine børn, om hans umættelige ønske om at hjælpe os til at hele vore sår, individuelt og kollektivt. Han *er* vor Fader, og digteren Wordsworth skrev mere, end han vidste, da han sagde, at vi kom til jorden gennem »voksende skyer af herlighed ... fra Gud, som er vort hjem« (»Ode: Immitaitons of Immortality«). Men i alt for mange tilfælde finder vi i dag ingen tro på en himmelsk Fader, og hvor der er tro, er den alt for ofte fejlagtig. Gud er ikke død, og han er ikke en fraværende husherre. Gud er ikke ligeglad, eller overfladisk eller sur. Frem for alt er han ikke en slags guddommelig fodbolddommer, der prøver at nægte os det afgørende straffespark.

Det første og største bud på jorden er, at vi elsker Gud af vort hele hjerte, sjæl, sind og styrke (se L&P 59:5 og Matt 22:37), fordi himlens første og største løfte til os er, at han altid vil elske os på den måde.

Meget af det, som mange mennesker mener om Gud (hvis de overhovedet tænker på ham), må få ham til at græde. Kan der findes en mere rørende scene end følgende optegnelse af Moses?

»Og det skete, at himmelens Gud beskuede resten af folket, og han græd ...

Og Enok sagde til Herren: Hvorledes er det, at du kan græde, da du er hellig og er fra evighed til evighed? ... [Hvorledes er det, at du kan græde?]

Herren sagde til Enok: Se disse dine brødre, de er mine egne hænders værk, og jeg gav dem deres kundskab ... og ... jeg [gav] mennesket hans handlefrihed.

Og til [dem] har jeg ... givet ... befaling om, at de skulle elske hverandre, og at de skulle vælge mig, deres fader; men se, de er uden hengivenhed, og de hader deres eget blod ...

Alle himlene skal græde over dem ... Hvorfor skulle himlene ikke græde, når de ser, hvorledes disse skal lide?« (Moses 7:28,29, 32-33, 37).

Himlens tjenere og engle til vort forsvar? De er lige omkring os, og deres hellige regent, Faderen til os alle, besidder guddommelig iver efter at velsigne os i selve dette

øjeblik. Barmhjertighed er hans mission, og kærlighed er hans eneste værk. [Prædikanten] John Donne sagde engang: »Vi beder for vort daglige brød, og Gud svarer aldrig: 'Du burde være kommet i går' ... [Nej, han siger:] 'Hvis du i dag vil høre [min] røst, så vil jeg i dag høre din' ... Hvis du har været formørket indtil nu, kold og forfrossen, overskygget og glemt, begrænset og lammet, undertrykt og bedøvet indtil nu, vil Gud alligevel komme til dig, ikke som i morgenrøden, men som solen ved middagstid, og han vil fjerne alle skygger« (*Collected Sermons*).

Alma underviste sin søn Helaman i denne sandhed, idet han formanede ham til at sætte sin lid til Gud. Han sagde, at Gud var »hurtig til at høre sit folks råb og [hurtig] til at besvare deres bønner.« Ud fra meget personlig erfaring bevidnede Alma: »Jeg er blevet styrket under allehånde prøvelser og trængsler ... Gud har udfriet mig ... Jeg sætter min lid til ham, og han vil fremdeles udfri mig« (Alma 9:29; 36:27).

Mit vidnesbyrd i dag er, at han også vil udfri alle os andre, at han vil udfri hele den menneskelige familie, hvis vi blot vil »tage vare på hellige ting,« hvis vi vil »se frem til Gud og leve.«

Den største bekræftelse på dette løfte, som nogen sinde er givet i denne verden, var, at Gud skænkede sin fuldkomne og kostelige Førstefødte Søn, en gave, der ikke er skænket for at fordømme verden, men for at forsone og frelse og gøre verden tryg: »For således elskede Gud verden, at han gav sin enbårne søn, for at enhver, som tror på ham, *ikke* skal fortabes, men have evigt liv« (Joh 3:16, fremhævelse tilføjet).

Katie Lewis er min nabo. Hendes far, Randy, er min biskop. Hendes mor, Melanie, er en sand hellig. Og hendes storebror, Jimmie, kæmper med blodkræft.

Søster Lewis fortalte mig fornylig om den usigelige frygt og fortvivlelse, der kom ind i familien, da Jimmies sygdom blev konstateret. Hun talte om tårerne og de bølger af sorg, som enhver mor ville opleve med så uhyggelige udsigter som Jimmies. Men som de trofaste sidste dages hellige, de er, gik familien Lewis hurtigt til Gud i tro og med håb. De fastede og bad, bad og fastede. Og de tog atter og atter til templet.

En dag kom søster Lewis hjem fra en tempelsession, træt og bekymret, idet hun følte virkningen af så mange dages – og nætters – frygt, som kun var holdt tilbage på grund af en *enorm* tro.

Da hun kom ind i stuen, løb den fireårige Katie hen til hende med kærlighed i blikket og et krøllet bundt tegnepapir i hånden. Idet hun rakte papirerne til sin mor, sagde hun begejstret: »Mor, ved du, hvad det her er?«

Søster Lewis sagde ligeud, at hendes første indskydelse var at neddysse Katies begejstring og sige, at hun ikke havde lyst til at lege på det tidspunkt. Men hun tænkte på sine børn – alle sine børn – og den mulige fortrydelse af at gå glip af en af de små stunder i børnenes liv. Så hun smilede gennem sin sorg og sagde: »Nej, Katie, jeg ved ikke, hvad det er. Vil du fortælle mig det?«

»Det er skrifterne,« strålede Katie, »og ved du, hvad de siger?«

Søster Lewis holdt op med at smile, betragtede sit lille barn intenst, knælede ned til hendes niveau og sagde: »Sig mig det, Katie. Hvad siger skrifterne?«

»De siger: 'Stol på Jesus.'« Og så var hun væk.

Søster Lewis sagde, at da hun rejste sig op igen med nogle af sin fireåriges kruseduller i hånden, følte hun næsten bogstaveligt fredens arme omslutte hendes trætte sjæl, og en guddommelig stilhed beroligede hendes bekymrede hjerte.

Katie Lewis, »himlens tjener og engel«, du har ret. I en verden fuld af mismod, sorg og overmåde megen synd, i tider, hvor frygt og fortvivlelse synes at tage overhånd, hvor menneskeheden synes at have feber uden verdslige læger inden for rækkevidde, siger jeg også: »Stol på Jesus.« Lad ham stilne stormen og vandre på bølgerne. Tro, at han kan løfte menneskeheden op af trængslernes dybder i tid og evighed.

Så udstrakt er hans kærlighed,
at vi må elske ham.
Ja, stol på hans forsonings blod
og gør i gerning bod.
(*Salmer og Sange*, nr. 115 vers 4, her direkte oversat fra *Hymns*, nr. 194)

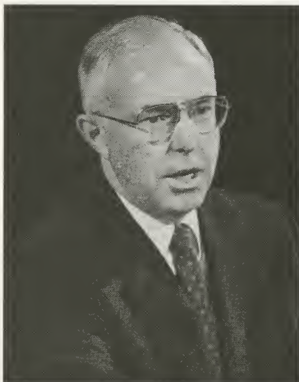
I Jesu Kristi navn. Amen. □

En stor forandring i hjertet

Ældste Spencer J. Condie
De Halvfjerds

Et af de kraftfulde lærepunkter i Mormons Bog er, at vi kan, ja vi skal, gennemgå en stor forandring i vore hjerter.

For nogle få år siden, da søster Condie og jeg kom ud af Tabernaklet, kom en yndig søster hen imod os og sagde med en meget munter stemme: »God morgen, præsident Hinckley.« Jeg svarede: »Jeg er ked af at skuffe dig, kære ven, men jeg er ældste Condie fra De Halvfjerds.« Hendes muntre ansigt blev tydeligt skuffet. Kun et minut efter mødte vi en anden søster, som hilste på os med samme salut: »God morgen, præsident Hinckley.« Da jeg ikke ville give hende den samme skuffelse, trykkede jeg hendes hånd og sagde: »Kan du have en god dag.«

Adskillige måneder senere tilstod jeg min synd over for præsident Gordon B. Hinckley under en regionalkonference i Portugal, og på hans typiske kærlige måde sagde han: »Hør, Spencer, hvis du vil give dig ud for mig, så håber jeg, du opfører dig ordentligt.«

VÆR DA FULDKOMNE

Frelseren har givet hver enkelt af os det sjælsudvidende bud, at vi ikke blot skal opføre os ordentligt, men være fuldkomne, ligesom han og hans Fader er fuldkomne (se Matt 5:48 og 3 Nephi 12:48). Sommetider udfordrer denne formaning om fuldkommenhed vores tålmodighed og vores tro, mens vi fortsætter med at kæmpe med kødets svagheder. Men en kærlig himmelsk Fader har ikke ladt os alene i vores kamp. En ofte gentaget sandhed i Mormons Bog er, at Helligånden er en aktiv deltager i vores liv, som øver god indflydelse på os. Både Nephi og Mormon lærte os, at Helligånden *trættes* med os for at hjælpe os at modstå det onde (se 2 Nephi 26:11; Mormon 5:16). Kong Benjamin opfordrer os til at *underkaste os* Åndens *ledelse* for at overvinde det naturlige menneske, som er en fjende af Gud (se Mosiah 3:19). Amulek opfordrer os til »ikke mere [at] ... *stride* mod den Helligånd« (Alma 34:38; fremhævelse tilføjet). Og Moroni forsikrer os, at Helligånden *overtaler* os til at gøre godt (Ether 4:11).

Ordene *trættes, stride og overtale* er alle meget stærke handleverber, som indicerer den positive indflydelse, som Helligånden kan have i vores liv ved aktivt at hjælpe os på vores rejse mod fuldkommenhed. Men Lucifer, hvis onde gerninger altid fører til elendighed, prøver uophørligt at lede os bort fra vejen mod vores evige mål. Djævelen bruger tusinder af forskellige taktiske fristelser, men jeg vil antage, at alle disse fristelser kan henregnes til følgende to hovedgrupper for Satans strategier.

STOLTHED OG MISMOD

Den første af disse er stolthed, beskrevet af vores elskede præsident Ezra Taft Benson som »den største forhindring for Zions fremgang« (*Stjernen*, juli 1989, s. 5). Satans anden hovedstrategi er mismod, som fører til tab af tro og håb og tålmodighed. Begge disse djævelske strategier modstår forandring. For den stolte er forandring en trussel, fordi det vil kræve et sønderknust hjerte og en angergiven ånd, et ydmygt og sagtmodigt hjerte.

Hos dem, der er mismodige, er der følelsen af, at »der er ikke noget jeg kan gøre for at ændre mig selv eller mine omstændigheder.« Hvad enten Satan rammer os med stolthed eller mismod, er resultatet stort set det samme – vi begynder at acceptere os selv, som vi er, idet vi siger: »Sådan er jeg bare.«

Et af de kraftfulde lærepunkter i Mormons Bog er, at vi *kan*, ja vi *skal* gennemgå en stor forandring i vore hjerter (se Mosiah 5:2; Alma 5:14). Mormons Bog lærer os

også, at »ugudelighed aldrig har været lykke« (Alma 41:10), og at »mennesket er til for at kunne nyde glæde« (2 Nephi 2:25). Rejsen fra ugudelighed til glæde kræver en stor forandring i hjertet.

AT OVERVINDE DÅRLIGE VANER

Jeg har en gammel ven, som ejede en meget fremgangsrig forretning. Af og til kunne han, for at finde lindring for presset af sine ansvar, finde på at indtage ting, som er forbudt efter visdomsordet. Efterhånden som presset i hans liv blev større, blev også hans indtagelse af alkohol større. Han var virkelig ved at være fanget af alkohol.

En eftermiddag følte han Åndens tilskyndelse til at overvinde sin afhængighed, som var begyndt at skade hans moralske handlefrihed. Han forlod sit kontor i flere timer og kørte til et afsides sted langt fra byen. Der knælede han ned i ydmyg bøn og bad indtrængende Herren med hele sin sjæls kraft om øget styrke til at overvinde denne afhængighed, som røvede hans åndelighed og truede med at ødelægge selve hans sjæl. Han forblev på sine knæ i meget lang tid, og endelig begyndte en dejlig, rensende ånd at falde på hans sjæl og rense ham fra ethvert ønske om at drikke og styrke ham med en fast beslutning om at holde budene.

En åndeligt opmærksom biskop bemærkede en forandring hos min ven og kaldte ham til at arbejde med de unge brødre i Det Aronske Præstedømme i wardet. Han var en naturlig, begejstret leder for de unge, og omkring et år senere blev han kaldet som den nye biskop, elsket af alle for sine råd til dem, der var fanget af synd.

Præsident Joseph Fielding Smith lærte os: »Vaner er lette at danne. Det er lige så let at danne gode vaner som dårlige« (*New Era*, juli 1972, s. 23).

Jeg kender en anden god mand, som var opdraget i en familie uden evangeliets velsignelser. Gennem en række uheldige begivenheder i hans tidlige ungdom kom han ind i homosexualitet, og gradvist blev han fanget af denne afhængighed.

En dag bankede to unge missionærer på hans dør og spurgte, om han var interesseret i at høre om Jesu Kristi gengivne evangelium. I sit inderste hjerte ønskede han at blive fri for sit urene fængsel, men da han følte sig ude af stand til at ændre den retning, hans liv havde taget, afbrød han missionærlektierne. Da de to ældster forlod lejligheden, efterlod de et eksemplar af Mormons Bog hos ham og bar vidnesbyrd om dens sandhed.

Min ven satte bogen i reolen og glemte den i flere år. Han fortsatte med at praktisere sine homosexuelle tendenser, idet han antog, at sådanne forhold ville bringe ham lykke. Men ak, som årene gik, øgedes han elendighed.

I sin fortvivlelse gennemgik han en dag sin reol for noget at læse, der kunne opbygge ham og styrke hans selvværd. Hans blik faldt på den bog med mørkeblåt bind, som missionærerne havde givet ham flere år tidligere. Han begyndte at læse. På anden side i denne bog læste han om fader Lehis syn, hvori han får en bog at læse, og »medens han læste, blev han fyldt af Herrens ånd« (1 Nephi 1:12). Og da min gode ven fortsatte med at læse, blev han også fyldt af Herrens ånd.

Han læste om kong Benjamins velsignende opfordring til at gennemgå en stor forandring i hjertet – ikke en lille forandring, men en stor forandring. Han fik håb ved de opmuntrende omvendelsesberetninger om Enos, Alma, Ammon og Aaron. Han blev også inspireret af beretningen om Frelserens besøg hos nephiterne. Da han nåede sidste side i Mormons Bog, var han rede til at modtage Moronis kærlige invitation: »Kom til Kristus og bliv fuldkommen i ham og fornægt jer selv alt, hvad der er ugudeligt« (Moroni 10:32).

Min ven kontaktede Kirken, blev undervist i evangeliet og døbt. Inden for forholdsvis kort tid giftede han sig med en yndig ung kvinde, og de er forældre til flere smukke børn. Han og hans hustru er meget dynamiske og hengivne Herrens tjenere, idet de øver god indflydelse på mange.

STYRK ÆGTESKABERNE.

Af og til bliver folk ikke blot fanger af vanedannende opførsel, men de begynder også at føle sig som fanger inden for et ægteskab. Min hustru Dorthea og jeg gik for nogle år siden tværs over tempelgrunden i et fremmed land, hvor vi mødte en strålende munter søster med sølvgråt hår. Hendes glade, kristuslignende ansigt synes at skille hende ud fra omgivelserne, og jeg følte mig tilskyndet til at bede hende forklare, hvorfor hun så ud at til være så lykkelig og tilfreds med livet.

»Jo,« sagde hun med et smil, »for nogle år siden havde jeg travlt med at blive gift, og helt ærligt indså jeg efter nogle få måneder, at jeg havde giftet mig med den forkerte mand.« Hun fortsatte: »Han var ikke interesseret i Kirken, hvad han ellers havde ladet mig tro, og han begyndte at behandle mig meget uvenligt i flere år. En dag nåede jeg det punkt, hvor jeg ikke følte, jeg kunne fortsætte længere på denne måde, så i desperation knælede jeg ned i bøn for at bede min himmelske Fader godkende, at jeg lod mig skille fra min mand.

Jeg fik en meget speciel oplevelse,« sagde hun. »Efter min brændende bøn åbenbarede Ånden nogle ting til mig, som jeg ikke tidligere havde været opmærksom på. For første gang i mit liv indså jeg, at jeg ligesom min mand ikke er fuldkommen. Jeg begyndte at arbejde med min intolerance og min utålmodighed med hans mangel på åndelighed.

Jeg begyndte at stræbe efter at blive mere venlig og forstående og kærlig. Og ved I, hvad der skete? Da *jeg* begyndte at forandre mig, begyndte min *mand* at forandre sig. I stedet for at stikke til ham om at gå i kirke, besluttede han gradvist at tage med mig på eget initiativ.

Fornylig blev vi beseglet i templet, og nu tilbringer vi en dag om ugen i templet sammen. Åh, han er stadig ikke fuldkommen, men jeg er lykkelig for, at Herren elsker os

nok til at hjælpe os med at løse vores problemer.«

Præsident Benson har sagt: »Stolthed koncentrerer sig om, *hvem* der har ret. Ydmyghed koncentrerer sig om, *hvad* der er ret.« Når vi ydmyger os, vil Ånden altid fortælle os, hvad der er ret.

I Lære og Pagter lover Herren os: »Min Ånds kraft levendegør alle ting« (L&P 33:16). Med Helligånden som redskab trøster hans Ånd dem, der sørger, underviser og bærer vidnesbyrd for dem, der tørster efter sandheden, renser de fortvivlede, som ønsker renhed, og advarer os om de farer, der ligger forude.

EN ADVARSELSRØST

I en mørk, regnfuld nat i januar 1975 tørnede et 7.300 tons tungt skib imod den bro i Tasmanien, som forbinder Hobart med dens østlige forstæder på den anden side af bugten. Tre brofag skred sammen. En australsk familie ved navn Ling var på vej over broen i bil, da vejbelysningen pludselig gik ud. I samme øjeblik blev de overhalet af en bil, som forsvandt lige for deres øjne. Murray Ling »stod på bremsen og skred, indtil bilen holdt stille en meter fra kanten af en sort afgrund.« (Stephen Johnson, »Over the Edge!« *Readers Digest*, november 1977, s. 128).

Murray fik sin familie ud af bilen og begyndte så at advare den næste trafik om den ventende katastrofe. Mens han febrilsk vinkede med armene, var der en bil, som »drejede udenom ham og styrtede i afgrunden« (ibid.) En anden bil fik med nød og næppe standset i tide, men en tredje bil viste intet tegn på at nedsætte farten og bankede ind i Lings bil ved kanten af broen.

Pludselig var en bus fyldt med passagerer på vej mod Murray, idet den ignorerede hans armbevægelser. I desperation og med risiko for sit liv løb han langs med bussen og råbte til chaufføren: »Der mangler et brofag« (ibid, s. 129). Bussen bremsede og skred i sidste øjeblik sidelæns og standsede ved rækværket. Mange liv var reddet.

Jeg er taknemmelig for disse Brødre, som vi opretholder som profeter, seere og åbenbarere, som advarer os om broer, der ikke bør passeres. Disse store mænd, som vi opretholder som profeter, seere og åbenbarere, prædiker »ikke ... med overtalende visdomsord, men med Ånd og kraft som bevis« (1 Kor 2:4). Deres motiver er rene, når de stræber efter at opbygge Guds rige og opløfte og opbygge Guds hellige. Med apostelen Paulus' ord er de blevet Kristi fanger (se Ef 3:1; Fil 1:9; 2 Tim 1:8), hvis eneste ønske er at gøre Herrens vilje. Intet mere. Intet mindre. Og intet andet. *Disse er Guds mænd!* Må vi lytte til deres advarselsrøst, beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen. □

»Fra begyndelsen«

Ældste Neal A. Maxwell
De Tolv Apostles Kvorum

Mange har forkastet evangeliet og dets »tydelige og dyrebare« sandheder (1 Nephi 13:40). Det var for enkelt. De foretrak at »se forbi målet« og søge »det, som de ikke kunne fatte« (Jakob 4:14).

Historiens store perioder med frafald har længe været et udgangspunkt for undervisningen i det gengivne evangelium, men det har ikke altid vundet megen opmærksomhed. Mit mål er derfor belæring indadtil, ikke overtalelse udadtil, eftersom vi fuldt ud forstår, at visse dele af vores tro ikke deles af andre – og omvendt. Men god vilje kan alligevel bestå. Faktisk nyder jeg sammen med jer, brødre og søstre, de gode gerninger og troens ord, som også lyder fra mange andre religioner. For eksempel er den nylige udtalelse fra paven om kyskhed både passende og modig, så jeg anerkender dem. Så mange ærefulde mennesker i verden gør så meget uden det, vi som medlemmer kalder evangeliets fylde, mens nogle af os desværre gør så lidt med så meget!

Vi tror, at Adam og Eva var denne planets første mennesker og første kristne.

»Og således begyndte evangeliet at blive prædiket *fra begyndelsen*, idet det blev forkyndt af hellige engle, udsendt fra Guds nærhed, og af hans egen røst og ved den Helligånds gave.

Og således stadfæstedes alle ting for Adam ved en hellig forordning« (Moses 5:58-59; fremhævelse tilføjet).

Derefter, søskende, fulgte et særligt mønster for guddommelig instruktion, ligesom det skete i den senere genoprettelse. »Derfor sendte [Gud] engle til at tale til dem, hvilket gjorde, at menneskene kunne se hans herlighed.

Og de begyndte fra den tid af at påkalde hans navn; derfor talte Gud til menneskene og kundgjorde dem forløsningsplanen« (Alma 12:29-30; se også Moses 5:58-59).

Imidlertid gik denne første fylde snart tabt. Den deraf følgende opdeling, spredning og forvirring bidrog til et bredt spektrum af verdensreligioner – kristne og ikkekristne.

Præsident Joseph F. Smith observerede, at som et led i denne spredning blev visse love og ritualer »af Adams efterkommere bragt ud til alle lande og fortsatte hos dem, mere eller mindre rendyrket, til syndfloden og gennem Noah ... til dem, som kom efter ham, og derefter ud til alle nationer og lande ... Intet under derfor, at vi kan finde fragmenter af kristendommen så at sige blandt ... nationer, som ikke kender Kristus, og hvis beretninger daterer sig tilbage ... før syndfloden, uafhængigt og adskilt fra Bibelens optegnelser« (i *Journal of Discourses* 15:325; se også Alma 29:8).

Tidligere uddelinger blev efterfulgt af periodevis »hunger ... efter at høre Herrens ord« (Am 8:11). Det gamle Israels frafaldsperioder blev citeret af Jehova, deriblandt deres ændrede ordinanser, brudte pagter og deres oprør (se Es 24:5; Ez 2:3).

Et større frafald skete efter apostlenes, »sædemændenes« død (L&P 86:2; se også Jud 1:17; Mosiah 26:1).

Brevene i Det Nye Testamente viser klart, at et alvorligt og omfattende frafald – ikke blot sporadisk afvigelse – begyndte tidligt. Jakob advarede imod »kampe og stridigheder blandt« Kirkens medlemmer (Jak 4:1). Paulus begræd »splittelser« i Kirken, og hvordan »glubske ulve« ikke ville skåne »hjorden« (1 Kor 11:18; ApG 20:29-31). Han vidste, at et frafald ville komme og skrev til Thessalonikerne, at Jesu andet komme ikke var nært forestående. »Først skal nemlig frafaldet komme«, for »allerede nu virker lovløsheden« (2 Thess 2:3, 7).

Nær afslutningen erfarede Paulus, hvor omfattende frafaldet var: »alle i provinsen Asien [har] vendt sig fra mig« (2 Tim 1:15).

Paulus blev endda fejlagtigt anklaget for at lære, at vi skulle »gøre det onde, for at det gode kan komme« (Rom 3:8). Den således misforståede Paulus reflekterede måske her over en af nikolaitternes vranglærdomme gående ud på, at eftersom Gud åbner en udvej for, at vi kan frelses fra vore synder, må vi hellere synde for at give ham lejlighed til at gøre dette store gode for os! Intet under, at Herren i Johannes' Åbenbaring underkender nikolaitternes ødelæggende lærdomme og gerninger (se Åb 2:6, 15).

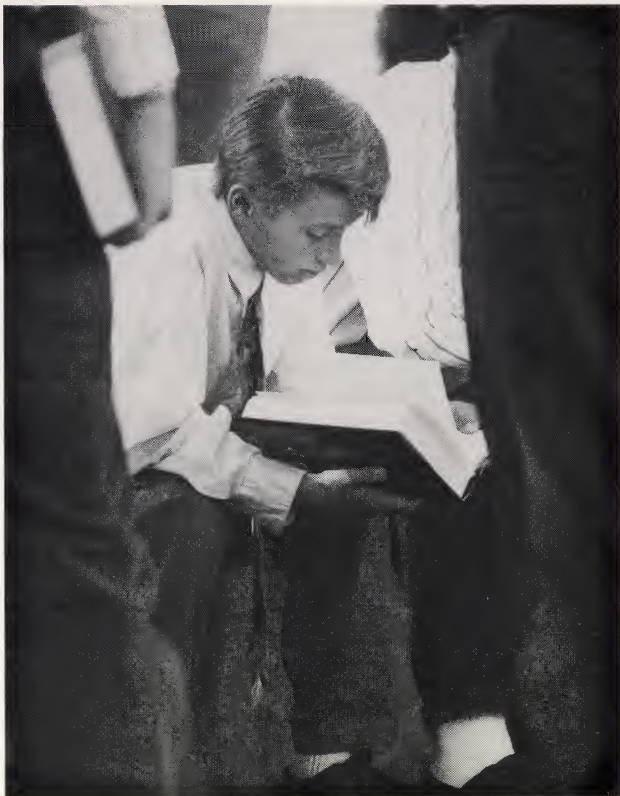
Omfattende utugt og afgudsdyrkelse førte til apostolisk harme (se 1 Kor 5:9, Ef 5:3; Jud 1:7). Johannes og Paulus sørgede begge over fremkomsten af falske apostle (se 2 Kor 11:13; Åb 2:2). Kirken var klart under angreb udefra. Nogle faldt ikke blot fra, men begyndte derefter at gøre åben modstand. Ved en lejlighed stod Paulus alene og begræd, at »alle svigtede mig« (2 Tim 4:16). Han dadlede også dem, der »vender op og ned på hele familier« (se Tit 1:10-11).

Nogle lokale ledere gjorde oprør, som da en, der elskede sin egen betydning, nægtede at modtage brødrene (se 3 Joh 1:9-10).

Det er ikke så mærkeligt, at præsident Young bemærkede: »Det har været sagt, at præstedømmet blev taget fra Kirken, men sådan er det ikke, Kirken gik bort fra præstedømmet« (I *Journal of Discourses*, 12:69).

De bekymringer, som blev udtrykt af Peter, Johannes, Paulus og Jakob over frafaldet, var ikke ubegrundet mistænksomhed, men profetiske advarsler om apostasi.

Der var også andre kræfter i gang: Afsmitningen af den græske kultur på kristendommen. Således skrev Will Durant i *The Story of Civilization*: »Det græske sprog, som i århundreder havde regeret over filosofien, blev et udtryksmiddel for kristen litteratur og ritual« (tredje del *Caesar and Christ*, New York: Simon and Schuster, 1944, p. 595). De faldgruber, man tidligere var faldet i ved definition af guddommen, var der allerede og var lette at falde i igen (se Robert M. Grant, *Gods and the One God*, Philadelphia: Westminster Press, s. 75-81, 152-58).

En anden lærd konkluderede: »Det var umuligt for grækerne ... med en uddannelse, som gennemsyrede hele deres natur, at modtage eller bevare kristendommen i dens oprindelige enkelhed« (Edwin Hatch: *The Influence of Greek Ideas on Christianity*, Gloucester. Mass: Peter Smith, genoptrykt 1970, s. 49).

Paulus' oplevelse i Athen viste tankegangen i græsk filosofi (se ApG 17). Hans intellektuelt nysgerrige publikum ville vide, »hvad det er for en ny lære, du taler om? Det ... lyder ... fremmedartet i vore ører« (ApG 17:19-20). Da Paulus dernæst talte om den levende Gud og om opstandelsen, blev han spottet (ApG 17:32) for at forkynde »fremmede guddomme« (v. 18; se også v. 29).

Nogle definerede materien som grundlæggende ond, en tanke, der både afspejler græsk og orientalsk filosofi (se E.R. Dodds, *Pagan and Christian in an Age of Anxiety*, New York: W.W. Norton and Co., 1965, s.14). Hvis derfor legemet udgjorde et »-mørkt fængsel«, hvorfra vi skulle søge at flygte, hvorfor så tragte efter en opstandelse? (se samme, s. 30, note 1). Dette synspunkt står i skarp kontrast til vor tids åbenbaring, som erklærer, at kun når det opstandne legeme og den individuelle ånd er uadskilleligt forbundne, kan der være en »fylde af glæde« (L&P 93:33; se også 88:15-16; 138:17). Desuden anvendte Gud materien til at skabe denne jord »til beboelse«, hvorefter han

»så alt, hvad han havde skabt, og han så, hvor godt det var« – ikke ondt! (Es 45:18; 1 Mos 1:31).

Dernæst var der nogle, som satte spørgsmålstegn ved at tilbede en Gud, som lider. En forsker fra vor tid bemærkede, at »Jesu menneskelige lidelser ... blev følt som en forlegenhed over for hedensk kritik« (Dodds, s. 119). Således betragtede mange grækere Kristus og det, han stod for, som »dårskab« (1 Kor 1:23).

Mange forkastede evangeliet og dets »tydelige og dyrebare« sandheder (1 Nephi 13:40). Det var for enkelt. De foretrak at »se forbi målet« og søge »det, som de ikke kunne fatte« (Jakob 4:14).

Apostelen Johannes irettesatte anti-krister, som lærte, at Jesus ikke virkelig var »kommet i kød« (1 Joh 4:2) og derved antydede, at Jesu legemlige tilsynekomst var en illusion beregnet på at tilpasse sig jordelivets begrænsninger (se Joh 1:1-3,14).

En anden måde, hvorpå grækerne så »forbi målet« var at tolke klare, historiske begivenheder som billedlige. Disse tidlige benægtelser af Jesu historiske eksistens findes også i vor tid.

Den græske filosofiske tradition for fornuftsslutning dominerede og erstattede efterhånden troen på åbenbaring, et forløb, der sandsynligvis blev næret af velmenende kristne, som ønskede at bringe deres tro i overensstemmelse med hovedstrømningen i samtidens kultur.

Historikeren Will Durant skrev også: »Kristendommen ødelagde ikke hedenskaben, den optog den. Den døende græske tænkemåde fik nyt liv« (*Caesar and Christ*, s. 595).

Desværre var der alt for mange af Kirkens medlemmer, som med Paulus' ord blev »trætte og miste[de] modet« (Neb 12:3).

Henimod midten af det andet århundrede havde tingene ændret sig dramatisk. En anden forsker skriver om, hvordan teologiens elementer blev fuldstændig ommøbleret på måder, der reflekterede en helleniseret (græsk-præget) kristendom (se Stephen Robinson, Ensign, Januar 1988, s. 39).

Peter, som var øjenvidne til de virkelige begivenheder, talte forventningsfuldt om en fjern tid, den længe ventede tid, »da alt det genoprettes, som Gud fra fordums tid har forkyndt gennem sine hellige profeters mund« (ApG 3:21). *Genoprettelse* betyder *gengivelse*.

Paulus skrev også om »tidernes fylde«, en særlig tidernes tid, hvor Gud vil »sammenfatte alt i Kristus, både det himmelske og det jordiske« (Ef 1:10, se også Rom 11:25). Alt skulle genoprettes, også den fylde, som var hos Adam i begyndelsen (se L&P 128:21; Abraham 1:3). Imidlertid ville der aldrig mere komme et kollektivt frafald, kun individuel apostasi (se Dan 2:44; L&P 65:2).

De herlige ting, som er genoprettet i det nittende århundrede, omfatter kaldelsen af en profet, Joseph Smith, som hørte Guds egen stemme, modtog åbenbaring af engle og ligeledes det hellige apostelembede samt præstedømmets nøgler. Han modtog også yderligere skrifter, som indledte en fortsat række af kanonisk skrift og omfattede en gengivet fylde af læren om Gud Faderens og hans Søn Jesu Kristi natur, og om forsoningens betydning. For at tage det vigtigste først, erklærede Frelseren selv:

»Og dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, du har udsendt, Jesus Kristus« (Joh 17:3).

Instrueret gennem yderligere åbenbaringer lærte profeten Joseph Smith: »Dersom menneskene ikke fatter Guds karakter, fatter de ikke sig selv« (*Profeten Joseph Smiths Lærdomme*, s. 414). På samme måde, søskende, hvis vi ikke kender Guds formål, vil vi ikke kende livets formål! I Guds frelsesplan gør han intet, medmindre det er til gavn for hans børn i verden; mennesket er centrum for hans formål (se Mosiah 8:18; L&P 46:26; se også Moses 1:39). På samme måde blev der gengivet lærdomme, ordinanser og pagter i forbindelse med det hellige tempel. Åbenbaring erstattede således den længevarende og overdrevne afhængighed af fornuftsslutninger. Alligevel indbyder gengivelsens Herre os således: »Hør derfor, og jeg vil gå i rette [engelsk: *reason*, fornuftsslutte, O.A.] med jer og tale med jer« (L&P 45:15). Sådan lytten beriger og udvider sindet, idet det bringer én op på den åbenbarede forståelses solbeskinnede højder. »Kom, lad os gå i rette med hinanden« er en invitation til guddommelig undervisning, men kun de sagtmodige er vise nok til at anerkende det (Es 1:18; se også 2 Nephi 32:7).

Endnu mere fylde vil komme, som vil åbenbare »alle ting fra verdens begyndelse til enden« (2 Nephi 27:10; se også L&P 121:28-32).

Genoprettelsens glade budskab kom for at »tro må tiltage på jorden« (L&P 1:21), et forfriskende middel til at opnå det, Matthew Arnold har beskrevet:

Troens hav
var også engang fyldt ...
men nu hører jeg blot
dets melankoli og lange tilbagetrukne brøl,
en retræte til åndedraget
i nattevinden gennem store sørgmodige slugter
og verdens nøgne byggesten.
(»Dover Beach«)

Mens vi med rette fryder os over genoprettelsen, bør vi også lære af fortidens lektier ved at ære Guds mønster for åbenbaring, herunder Helligåndens gave, hvorved tiltrængt fodfæste og personlig bekræftelse kan komme.

Lad os alle ære vor tids »sædemænd«, apostlene. Lad os vogte os for at tilpasse åbenbaret teologi til konventionel visdom. Lad os kærligt nære os selv, vore familier og Kirkens menigheder åndeligt, således at vi »ikke skal blive trætte og miste modet« (Heb 12:3).

Selv-frasigtninger forekommer. Præsident George Q. Cannon observerede i 1875:

»Jeg er taknemmelig for, at Gud tillader dem, som ikke holder hans bud, at falde fra, således at hans Kirke kan renses, og på den-

ne måde er denne Kirke anderledes end nogen anden på jorden ... Frasigtnings- eller renselsesprocessen har været i gang siden begyndelsen af denne Kirke indtil i dag« (i *Journal of Discourses*, 18:84).

I fremtiden skal »alle ting ... være i bevægelse« (L&P 88:91). Vi kan endda komme til at længes efter tidligere tiders manglende opmærksomhed og dunkelhed (se L&P 1:30). Midt i en trommehvirvel af udvikling vil komplicerede og koncentrerede forhold i verden medføre både prøvelser og muligheder. Trofaste medlemmer af Kirken vil imidlertid mærke det ophøjede i alt dette, selvom de bliver bragt fremad på en bølgetop af nervepirrende begivenheder.

Den, hvis navn denne Kirke bærer, har lovet, at han vil være midt iblandt os (se L&P 6:32), lede os frem (se L&P 78:18), gå foran os (se L&P 44:2-6; 84:88), ja endog kæmpe vore krige (se L&P 98:37). Desuden har han rådet os således: »Frygt derfor ikke for jeres fjender, thi jeg har besluttet i mit hjerte ... at prøve jer i alt, om I vil forblive tro i min pagt til døden, så I kan findes værdige« (L&P 98:14). Så lad os have tålmodighed og tro, ligesom Lehi, der så spottende pegefingre mod dem, der holdt fast ved jernstangen, den samme jernstang, som nogle af de samme fingre ironisk nok tidligere havde grebet om (se 1 Nephi 8:27,33). Men som Lehi sagde: »Vi ænsede dem ikke«. Således bør det være med os! Søskende, når vi bliver »peget« i den rigtige retning, behøver vi ikke at bekymre os om at blive peget fingre ad!

Selvom vi som sidste dages hellige langt fra lider af lærdomsmæssig sult, forstår vi endnu ikke fuldt ud højden og dybden i genoprettelsen. Vi fokuserer på vores eget lille hjørne og dets evangeliske brudstykker – uden at se hele genoprettelsens storslåede mosaik. For eksempel fortæller åbenbaret sandhed om den ufattelige udstrækning af Guds værk med dets »utallige verdener«! (Moses 1:33; se også L&P 76:24). Alligevel er der også utrolig opmærksomhed om den enkelte, som det ses af det hellige tempels ordinanser og løfter.

Vi kan bedst udtrykke vores taknemmelighed for denne herlige fylde ved at udvikle en mere fuldstændig kærlighed til hele menneskeheden. Og hvorfor ikke, for genoprettelsen fortæller os, hvem vores næste virkelig er! Lad os på lignende vis udtrykke vores taknemmelighed i en stræben efter at blive som Jesus, egenskab efter egenskab, lidt efter lidt (se 3 Nephi 27:27). Ved at gøre således, vil vi ikke blot opnå påskønnelse af Jesus, ej heller en beskeden agtelse for ham. Snarere vil vi opnå en beundring for Jesus udtrykt i vores efterligning af ham!

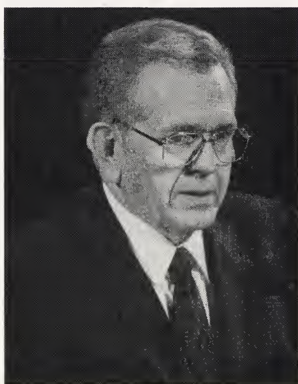
Jeg bærer vidnesbyrd herom i Jesu Kristi hellige navn. Amen! □

Mødet lørdag eftermiddag
Den 2. oktober 1993

For tid og al evighed

Ældste Boyd K. Packer
De Tolv Apostles Kvorum

Naturens love og de åndelige love, som regulerer livet, blev fastlagt, før jordens grundvold blev lagt. De er evige, ligesom konsekvenserne ved at adlyde dem eller ved at bryde dem er det.

Kære brødre og søstre. Skrifterne og apostlenes og profeternes lærdomme omtaler os i den førjordiske tilværelse som sønner og døtre, Guds åndelige børn.[1] Køn eksisterede forud, og det begyndte ikke ved vores fødsel på jorden.[2]

I det store råd i Himlen[3] blev Guds plan præsenteret:[4] Frelsesplanen,[5] forløsningsplanen,[6] lykkens store plan.[7] Denne plan giver mulighed for en afprøvning; alle må vælge mellem godt og ondt.[8] Hans plan indebærer en Forløser, en forsoning, opstandelsen og, hvis vi adlyder, vores tilbagevenden til Guds nærhed.

Modstanderen gjorde oprør og valgte sin egen plan.[9] De, der fulgte ham, blev nægtet retten til et jordisk legeme.[10] Vores tilstedeværelse her bekræfter, at vi godkendte vor Faders plan.[11]

Lucifers altoverskyggende mål er at modsætte sig lykkens store plan, at fordærve de reneste, mest smukke og tiltrækkende oplevelser i livet: Romantik, kærlighed, ægteskab og rollen som forældre.[12] Skyggerne af knuste hjerter og skyld[13] følger ham. Kun omvendelse kan hele det, han ødelægger.

Lykkens plan kræver en retskaffen forening af mand og kvinde, ægtemand og hustru.[14] Lærdomme lærer os, hvordan vi skal reagere på de uimodståelige naturlige impulser, der alt for ofte dominerer vores opførsel.

Et legeme i Guds billede blev skabt til Adam,[15] og han blev ført ind i haven.[16] I begyndelsen var Adam alene. Han bar præstedømmet,[17] men alene kunne han ikke opfylde formålet med sin skabelse.[18]

Ingen anden mand kunne. Hverken alene eller sammen med andre mænd kunne Adam fortsætte sin udvikling. Det kunne Eva heller ikke med en anden kvinde. Sådan var det dengang. Sådan er det i dag.

Eva, en jævnbyrdig medhjælper, blev skabt. Ægteskabet blev indstiftet,[19] for Adam fik befaling om at holde sig til sin *hustru* (ikke kun til en *kvinde*) og til »ingen anden.«[20]

Et valg, kan det kaldes, blev pålagt Eva.[21] Hun burde roses for sin beslutning. Derpå faldt Adam, »for at menneskene kunne blive til.«[22]

Ældste Orson F. Whitney beskrev faldet som havende »en dobbelt retning – nedad, men alligevel fremad. Det førte mennesket ind i verden og satte dets fod på udviklingens landevej.«[23]

Gud velsignede Adam og Eva »og sagde til dem: Bliv frugtbare og mangfoldige.«[24] Og således blev familien etableret.

Der er intet i åbenbaringerne, der angiver, at det er bedre i Guds øjne at være mand end kvinde, og ej heller at han sætter større pris på sønner end på døtre.

Alle gode egenskaber, der er nævnt i skrifterne – kærlighed, glæde, fred, tro, gud-

frygtighed, barmhjertighed – deles af både mænd og kvinder,[25] og den højeste præstedømmeordinanse på denne jord gives kun til en mand og kvinde sammen.[26]

Efter faldet havde naturens lov et vidtrækkende herredømme over fødslen på jorden. Der eksisterer det, som præsident J. Reuben Clark jun., kaldte naturens »narrestreger,«[27] som er årsag til en række abnormiteter, mangler og deformiteter. Uanset hvor uretfærdige disse kan virke på menneskers fornuft, passer de på en eller anden måde ind i Herrens hensigter med at afprøve menneskeheden.

At følge alle gode instinkter, at reagere på alle retfærdige tilskyndelser, at fuldbyrde ethvert ophøjende menneskeligt forhold er en del af lærdommene i Jesu Kristi evangelium og godkendt deri, og det er beskyttet af de åbenbaringer, der er åbenbaret til hans kirke.

Medmindre Adam og Eva fra naturen var forskellige fra hinanden, kunne de ikke blive mangfoldige og opfylde jorden.[28] De komplementære forskelle er selve nøgle til lykkens plan.

Nogle roller passer bedst til den maskuline natur og andre til den feminine natur. Både skrifterne og naturens mønster placerer manden som beskytteren og forsørgeren.[29]

De af præstedømmets ansvar, som vedrører administrationen af Kirken, må nødvendigvis fungere uden for hjemmet. Ved guddommelig befaling er de blevet betroet til mænd. Sådan har det været siden begyndelsen, for Herren åbenbarede, at »dette præstedømmes orden blev givet for at gå i arv fra fader til søn ... Denne orden blev indstiftet i Adams dage.«[30]

En mand, der bærer præstedømmet, har intet fortrin for en kvinde, når det gælder om at kvalificere sig til ophøjelse. Kvinden er på grund af sin natur også medskaber sammen med Gud og den primære opdrager af børnene. De dyder og egenskaber, hvorpå fuldkommengørelse og ophøjelse hviler, kommer naturligt for en kvinde og forædles gennem ægteskab og moderskab.

Præstedømmet overdrages kun til værdige mænd for at følge vor Faders plan for lykke. Når naturens lov og Guds åbenbarede ord arbejder harmonisk sammen, så virker det bare bedst på den måde.

Præstedømmet medfører et frygtindgydende ansvar. »Ingen magt eller indflydelse *kan* eller bør udøves i kraft af præstedømmet uden gennem overbevisning, langmodighed, mildhed, sagtmodighed og uskrømtet kærlighed; gennem venlighed og sand kundskab.«[31]

Skulle en mand »øve kontrol, herredømme eller tvang ... i nogen som helst grad af uretfærdighed,«[32] bryder han »den ed og pagt, der hører til præstedømmet.«[33] Derpå »unddrager himlene sig os, Herrens Ånd bedrøves.«[34] Medmindre han omvender sig, mister han sine velsignelser.

Selv om mandens og kvindens forskellige roller er beskrevet i ophøjede, celestiale vendinger, så demonstreres de bedst i de meget praktiske og ganske almindelige oplevelser i familielivet.

For nylig hørte jeg en taler ved et nadvermøde, som beklagede sig over, at han ikke forstod, hvorfor hans børnebørn altid talte om at besøge *bedstemor*, men aldrig bedstefar. Jeg løste dette store mysterium for ham: Bedstefædre bager ikke kager!

Naturens love og de åndelige love, som regulerer livet, blev fastlagt, før jordens grundvold blev lagt.[35] De er evige, ligesom konsekvenserne ved at adlyde dem eller ved at bryde dem er det. De er ikke baseret på sociale eller politiske hensyn. De kan ikke forandres. Intet pres, ingen protest, intet lovforslag kan ændre dem.

For mange år siden havde jeg tilsyn med seminar for indianerne. Under et besøg på en skole i Alberquerque fortalte inspektøren mig om en hændelse i en første klasse.

I en time kom en killing spadserende ind i lokalet og distraherede børnene. Den blev bragt hen til læreren, så alle kunne se den.

Et barn spurgte: »Er det en drenge-killing eller en pige-killing?«

Læreren var ikke forberedt på den snak og sagde: »Det betyder ikke noget; det er en killing.«

Men børnene blev ved, og en lille dreng sagde: »Jeg ved, hvordan vi kan se, om det er en drenge-killing eller en pige-killing.«

Læreren, der var trængt op i en krog, sagde: »Ja, ja da, så kan du fortælle os, hvordan vi kan se, om det er en drenge-killing eller en pige-killing.«

Drengen svarede: »Vi kan stemme om det!«

Der er noget, der ikke kan forandres. Lærdomme kan ikke forandres. »Principper, der er blevet åbenbaret,« sagde præsident Wilford Woodruff, »for menneskenes frelse og ophøjelse ... er principper, som man ikke kan tilintetgøre. *De er principper, som ingen kombination af mænd (eller kvinder) kan tilintetgøre*. De er principper, som aldrig kan dø ... Det er uden for menneskers rækkevidde at manipulere med dem eller tilintetgøre dem ... Hele verden tilsammen har ikke magt til at tilintetgøre disse principper ... Ikke et bogstav eller en tøddel af disse principper vil nogen sinde blive tilintetgjort.«[36]

Under 2. verdenskrig blev mænd kaldt bort for at slås. I denne nødsituation blev hustruer og mødre over hele verden trukket ind i arbejdsstyrken som aldrig før. Den mest ødelæggende virkning af krigen var virkningen på familien. Den påvirker stadig denne generation.

Ved oktoberkonferencen i 1942 kom Det Første Præsidentskab med et budskab til »de hellige i alle lande,« hvori de sagde: »I kraft af den myndighed, vi er udstyret med som Det Første Præsidentskab i Kirken, advarer vi vore medlemmer.«

Og de sagde: »Blandt de første befalinger til Adam og Eva sagde Herren: 'Bliv mangfoldige og opfyld jorden.' Han har gentaget den befaling i vor tid. Han har atter i denne sidste uddeling åbenbaret princippet om ægteskabspagtens evige natur ...

Herren har fortalt os, at det er enhver mands og hustrus pligt at adlyde befalingen, som blev givet til Adam om at mangfoldiggøre sig og opfylde jorden, således at legioner af de udvalgte ånder, der venter på deres tabernakler af kød, kan komme hertil og gå fremad i Guds store plan for at blive fuldkomne sjæle, for uden disse tabernakler af kød kan de ikke udvikle sig til det mål, Gud har planlagt for dem. Derfor bør hver eneste

mand og hustru blive far og mor i Israel til børn, der er født i den hellige og evige pagt.

Ved at bringe disse udvalgte ånder til jorden påtager enhver far og enhver mor sig en yderst hellig forpligtelse over for disse ånder iklædt et tabernakel samt over for Herren ved at have benyttet den mulighed, Herren har tilbudt dem, fordi den ånds skæbne i de kommende evigheder, velsignelserne eller straffene, der vil vente herefter, afhænger for en stor dels vedkommende af den omsorg, den undervisning og den træning, som forældrene giver den ånd.

Ingen forældre kan undgå denne forpligtelse og dette ansvar, og Herren vil holde os strengt ansvarlige for en opfyldelse deraf. Ingen højere pligt end denne kan mennesker påtage sig.«

Om mødrene udtalte Det Første Præsidentskab: »Moderskabet bliver derved en hellig kaldelse, en hellig indvielse til at udføre Herrens planer, en helligelse til at opdrage og styrke i legeme, sind og ånd de ånder, som bestod deres første prøvestand, og som er kommet til denne jord til deres anden prøvestand 'for at se, om de vil gøre alt, hvad Herren, deres Gud, vil befale dem' (Abraham 3:25). At lede dem til at bestå deres anden prøvestand er moderskabets opgave, og 'de, der består deres anden prøvestand, skal tildeles herlighed over deres hoveder i al evighed' (Abraham 3:26).

Dette moderskabets guddommelige hverv kan kun udføres af mødre. Det kan ikke videregives til andre. Barnepiger kan ikke gøre det; offentlige institutioner kan ikke gøre det, ansatte kan ikke gøre det – kun mødre, der får størst mulig hjælp af en kærlig far, brødre og søstre, kan yde den fulde og nødvendige mængde af vågen opmærksomhed.«

Det Første Præsidentskab rådgav således: »En mor, som betror sit barn til andres varetægt, for at hun kan udføre arbejde, der ikke vedrører moderskabet, uanset om det er for guld, berømmelse eller samfundstjeneste, bør huske, at 'en uopdragen dreng gør sin mor skam' (Ordsp 29:15). I vor tid har Herren sagt, at medmindre forældre underviser deres børn i Kirkens lærdomme, 'skal synden hvile på forældrenes hoved' (L&P 68:25). Moderskabet er nær guddommelighed. Det er den højeste og helligste tjeneste, noget menneske kan påtage sig. Det placerer hende, der ærer dets hellige kaldelse ved siden af englene.«[37]

Dette budskab og denne advarsel fra Det Første Præsidentskab er ikke mindre påkrævet i dag end da det blev udsendt. Og ingen røst fra nogen organisation i Kirken på noget niveau i administrationen kan måle sig med Det Første Præsidentskab.[38]

Den sjæl, som af naturen eller omstændighederne ikke bliver velsignet med ægteskab eller med børn, eller som uskyldigt må være alene om børneopdragelse og arbejde for at forsørge dem, vil ikke blive nægtet nogen velsignelse i evighederne – forudsat de overholder befalingerne.[39] Præsident Lorenzo Snow lovede nemlig: »Det er sikkert og bestemt.«[40]

Jeg vil slutte med en lignelse.

Engang modtog en mand to nøgler som sin arv. Den første nøgle, blev han fortalt, ville åbne en stor boks, som han måtte beskytte for enhver pris. Den anden nøgle var til et pengeskab i boksen, som indeholdt en uvurderlig skat. Han skulle åbne dette pengeskab og frit bruge de kostbare ting, som var opbevaret deri. Han blev advaret om, at mange ville forsøge at berøve ham hans arv. Han blev lovet, at hvis han brugte skatten på værdig vis, ville den blive suppleret op og aldrig blive mindre i al evighed. Han ville blive prøvet. Hvis han brugte skatten til at gavne andre, ville hans egne velsignelser og glæde blive større.

Manden gik alene hen til boksen. Hans første nøgle åbnede døren. Han forsøgte at åbne til skatten med den anden nøgle, men han kunne ikke, for der var to låse i pengeskabet. Hans nøgle alene kunne ikke åbne det. Ligegyldig hvad han gjorde, kunne han ikke åbne det. Han var forvirret. Han havde fået nøglerne. Han vidste, at skatten retmæssigt var hans. Han havde adlydt instruktionerne, men han kunne ikke åbne pengeskabet.

Efter en tid kom en kvinde ind i boksen. Hun havde også en nøgle. Den var synligt anderledes end hans nøgle. Hendes nøgle passede i den anden lås. Det gjorde ham ydmyg at lære, at han ikke kunne opnå sin retmæssige arv uden hende.

De indgik en pagt om, at de sammen ville åbne skatten, og som instrueret ville han våge over boksen og beskytte den; hun ville våge over skatten. Det ikke bekymrede hende, at han som boksens vogter havde to nøgler, for hele hans hensigt var at sørge for, at hun var tryg, mens hun vågede over det, der var mest kostbart for dem begge. Sammen åbnede de pengeskabet og tog deres arv i besiddelse. De glædede sig, for som lovet fornyede den sig selv.

Med stor glæde erfarede de, at de kunne videregive skatten til deres børn; hver enkelt kunne få et fuldt mål, uformindsket til den sidste generation.

Måske var der enkelte blandt deres efterkommere, som ikke fandt en partner, der havde den supplerende nøgle, eller en, der var værdig og villig til at overholde pagterne, der vedrørte skatten. Alligevel ville de, hvis de holdt deres pagter, ikke blive nægtet selv den mindste velsignelse.

Fordi nogle fristede dem til at misbruge deres skat, var de omhyggelige med at lære deres børn om nøgler og pagter.

Med tiden kom der blandt deres efterkommere nogle enkelte, som lod sig narre eller var jaloux eller selvisk, fordi én fik to nøgler og den anden kun en. »Hvorfor,« argumenterede de selviske, »kan skatten ikke være min alene, så jeg kan bruge den, som jeg har lyst?« Nogle forsøgte at file på den nøgle, de havde fået, så den mindede om den anden nøgle. Måske, tænkte de, vil den så passe i begge låse. Og derfor var pengeskabet lukket for dem. Deres forandrede nøgler var ubrugelige, og deres arv gik tabt.

De, som modtog skatten med taknemmelighed og adlød de medfølgende love, kendte glæde uden grænser i tid og i al evighed.

Jeg vidner om vor Faders plan for lykke og bærer vidnesbyrd i hans navn, som udarbejdede forsoningen, at det kan lade sig gøre. I Jesu Kristi navn. Amen. □

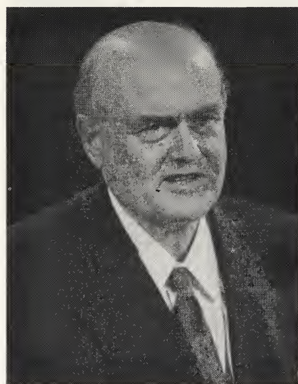
NOTER

1. Se L&P 76:24; se også 4 Mos 16:22; Hebr 12:9).
2. Se L&P 132:63; Det Første Præsidentskab, »Origin of Man,« (november 1909), i James R. Clark, red., Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 6 bd., (Salt Lake City: Bookcraft, 1965-1975), 4:203; se også Spencer W. Kimball, Ensign, marts 1976, s. 71; Gordon B. Hinckley, Ensign, november 1983, s. 83).
3. Se Profeten Joseph Smiths lærdomme, s. 420-422, 431-432, 442.
4. Se Abraham 3:24-27.
5. Se Jarom 1:2; Alma 24:14; 42:5; Moses 6:62.
6. Se Jakobs Bog 6:8; Alma 12:25-36; 17:16; 18:39; 22:13-14; 39:18; 42:11, 13.
7. Alma 42:8.
8. Se Alma 42:2-5.
9. Se 2 Nephi 9:28; Alma 12:4, 5; Helaman 2:8; 3 Nephi 1:16; L&P 10:12, 23; Moses 4:3.
10. Se Profeten Joseph Smiths lærdomme, s. 215-216, 356-357.
11. Se Profeten Joseph Smiths lærdomme, s. 215-216.
12. Se 2 Nephi 2:18; 28:20.
13. Se Alma 39:5; Moroni 9:9.
14. Se L&P 130:2; 131:2; 1 Kor 11:11; Ef 5:31.
15. Se Moses 6:8-9.
16. Se Moses 3:8.
17. Se Moses 6:67.
18. Se Moses 3:18.
19. Se Moses 3:23-24.
20. L&P 42:22; fremhævelse tilføjet.
21. Se Moses 4:7-12.
22. 2 Nephi 2:25.
23. Cowley and Whitney on Doctrine, red. Forace Green, (Salt Lake City: Bookcraft, 1963), s. 287.
24. Moses 2:28; se også 1 Mos 1:28; 9:1.
25. Gal 5:22-23; L&P 4:5-6; Alma 7:23-24.
26. Se L&P 131:2.
27. Se »Our Wives and Our Mothers in the Eternal Plan,« tale ved Hjælpeforeningens generalkonference, 3. oktober 1946, i J. Reuben Clark: Selected Papers on Religion, Education, and Youth, red. David H. Yarn jun., (Provo, Utah: Brigham Young University Press, 1984), s. 62.
28. Se 1 Mos 1:28.
29. Se L&P 75:28; 1 Tim 5:8.
30. L&P 107:40-41; se også L&P 84:14-16.
31. L&P 121:41-42; fremhævelse tilføjet.
32. L&P 121:37.
33. L&P 84:39.
34. L&P 121:37.
35. Se Profeten Joseph Smiths lærdomme, s. 370, 444.
36. Journal of Discourses, 22:342; fremhævelse tilføjet.
37. Conference Report, oktober 1942, s. 7, 11-12.
38. Se L&P 107:8-9, 22, 91.
39. Se L&P 137:7-9.
40. Millennial Star, 61, (31. august 1899):547.

Sandhed er temaet

Ældste F. Enzio Busche
De Halvfjerds

Al lærdom fører til intet, medmindre det fokuserer på at finde sandhedens rødder, som ikke kan opfattes, medmindre man først bliver ærlig.

I Lære & Pagter, afsnit 1, vers 4 læser vi: »Og en advarselsrøst skal gå ud til alle mennesker gennem mine disciples mund, som jeg har udvalgt i disse sidste dage.«

Dette advarende budskab minder os om, at vi mennesker er åndelige børn af en Fader i Himlen, som er ophavsmand og fuldender af al sandhed, og at vi er fortabt i denne jordiske og faldne tilstand, medmindre vi tillader Kristi lys, eller sandhedens Ånd, at blive vores stadige og uendelige vejleder.

I budskabet om gengivelsen lærer vi, at vores handlefrihed i vores liv på jorden bliver prøvet på grund af den uadskillelige sammenhæng mellem vores ånd og denne jords elementer, »kødet« eller »det naturlige menneske« (se L&P 88:15). Gennem denne åbenbaring forstår vi ikke alene årsagen til menneskehedens elendighed, men vi modtager også nøglerne og den magt, der gør os i stand til at ende denne elendighed en gang for alle. Når vores sind åbnes ved studium af frelsesplanen, indser vi hver især, at betydningen af vores liv er, at det »virkelige mig« eller »Guds åndelige barn«, skabt i uskyldighed og skønhed, står midt i en kamp på liv og død med jordens elementer, »kødet,« som i sin nuværende uforløste tilstand bliver fristet og påvirket af Guds fjende.

Fra åbenbaringerne i Mormons Bog ved vi, at denne fjende kæmper vildt og med listighed for at gøre alle mennesker lige så elendige, som han selv er (se 2 Nephi 2:27). Det er Jesus Kristus, som gennem sit lys søger og finder hvert eneste af Guds børn, som higer efter og kæmper for retfærdighed og sandhed, og som råber på hjælp. Uden Kristus var denne indre krig i os tabt. Uden Kristi forløsningsplan og hans sonoffer ville vi alle være fortabt. Vi vidste dette, før vi kom til denne jord, og vi kan igen fornemme det, når vores forstand gennem Kristi lys bliver inspireret med forståelse (se L&P 88:11).

Temaet er *sandhed*, mine kære søskende, og den eneste måde at finde *sandhed* på er gennem en kompromisløs selvransagelse ved ærligt at se på det oprindelige, »det virkelige jeg«, Guds barn, der i sin uskyldighed og med sine muligheder står i kontrast til påvirkningerne fra den anden del af jeg'et, nemlig »kødet,« med dets selviske ønsker og tåbeligheder. Kun i den tilstand af fuldstændig ærlighed er vi i stand til at se sandheden i dens fulde omfang. Ærlighed er måske ikke alt, men alt er *intet* uden ærlighed. I den sidste ende er ærlighed en gave fra Ånden, hvorigennem Kristi sande disciple mærker styrken til at bære vidnesbyrd om sandheden så kraftigt, at det gennemtrænger os helt ind i vores inderste.

Et godt eksempel på denne virkning af

profeternes forkyndelse er nedskrevet i Mormons Bog. Kong Benjamin forkyndte sandheden om frelsesplanen af kærlighed til og bekymring for sit folks velfærd. Han gør dette på en sådan kompromisløs og rendyrket måde, at folket fuldstændig erkender deres intethed og deres værdiløse og faldne tilstand (se Mosiah 4:5). Det sidste skridt i erkendelsen af ærlighed, hvor vi ser os selv i vores syndefulde, jordiske eksistens, fik kong Benjamins folk til at råbe højt med én røst: »O, vær barmhjertig og anvend Kristi forsonende blod, så at vi kan få tilgivelse for vore synder« (Mosiah 4:2).

Igangsat af at høre sandhedens ord stræber en Kristi discipel derfor konstant gennem stille bøn og overvejelse, selv midt i alle hverdagsaktiviteter, efter at være i fuld selverkendelse for at forblive i en tilstand af ydmyghed og sagtmodighed i hjertet. Det er profeten Moroni, som påpeger, at »som følge af ydmyghed og sagtmodighed kommer den Helligånds besøg, og denne Trøster fylder ... med håb og fuldkommen kærlighed« (Moroni 8:26).

Med denne oplyste forståelse af den dødbringende krigsskueplads i vores indre, er vi intenst opmærksomme på, at vi kun kan bede om og modtage hjælp fra Herren, som sandhedens Gud, på betingelse af fuldstændig og ubarmhjertig ærlighed over for os selv.

Denne krig er en krig, der skal udkæmpes af alle vor himmelske Faders børn, uanset om de ved det eller ej. Men uden et solidt kendskab til frelsesplanen og uden påvirkningen fra det guddommelige Kristi lys, som gør os opmærksom herpå, udkæmpes denne krig i underbevidstheden, og derfor er krigens fronter end ikke kendt af os, og vi har ingen chance for at vinde. Krig i vores indre, der udkæmpes i underbevidstheden med ukendte frontlinier, fører til nederlag, som også skader os i underbevidstheden. Disse nederlag afspejles i vores bevidste liv som udtryk for elendighed som fx manglende selvtillid, manglende lykke og glæde, manglende tro og vidnesbyrd eller som en overreaktion fra vores underbevidste jeg, som vi derpå ser udtrykt som stolthed, hovmod eller andre former for forkert opførsel – ja, tilmed som grusomme og uanstændige handlinger.

Nej! Der er ingen frelse uden Kristus, og Kristus kan ikke være med os, medmindre vi betaler prisen i den konstante kamp for at være ærlig over for os selv.

En af de store tragedier, vi oplever i livet, er, at modstanderen gennem påvirkninger fra vores »kød« kan narre os til at etablere billeder af sandhed eller opfattelser af sandhed. Vores hjerne, den store computer, hvor alle kendsgerninger og minder fra livet opbevares, kan også blive programmeret af »kødet« med dets selvcentrerede ideer for at bedrage vores åndelige jeg. Uden en konstant stræben gennem bøn og overvejelser for at nå helt frem til selverkendelse og ærlighed, kan vores såkaldte intellekt derfor på baggrund af tilsyneladende sandhed spille mange puds med vores logik for at påvirke, opnå vinding, skræmme eller tilmed manipulere med sandhed, hvor forfængelighed medfører bedrag.

Om sådanne skrev apostlen Paulus: »For da vil mennesker blive egenkærlige ... overmodige, fulde af hån ... spottere ...

i det ydre har de gudsfrygt, men de fornægter dens kraft ...

og som altid vil lære, men aldrig lærer sandheden at kende« (2 Tim 3:2, 5, 7).

Al lærdom fører til intet, medmindre det fokuserer på at finde sandhedens rødder, som ikke kan opfattes, medmindre man først bliver ærlig.

I denne stræben ved vi pludselig, hvordan vi skal bede. Paulus siger: »For hvordan vi skal bede, og hvad vi skal bede om, ved vi ikke. Men Ånden selv går i forbøn for os« (Rom 8:26).

Oplyst af sandhedens ånd vil vi derpå være i stand til at bede om større evne til at udholde sandhed og ikke blive vred på grund af den (se 2 Nephi 28:28). I en sådan bøns inderlighed kan vi blive ført til det ensomme sted, hvor vi pludselig ser os selv nøgne i vores nøgternhed. Borte er alle de små løgne i selvforsvar. Vi ser os selv med vores forfængelighed og falske håb om kødelig sikkerhed. Vi er chokeret over at se vore mange mangler, vores mangel på taknemmelighed for alle de små ting. Vi står nu ved det hellige sted, hvor blot nogle få tilsyneladende har mod til at komme, fordi det er det forfærdelige sted med uslukkelig smerte i ild og brand. Det er det sted, hvor virkelig omvendelse fødes. Det er det sted, hvor sjælens omvendelse og genfødsel sker. Det er det sted, hvor profeterne har været, før de blev kaldet til at tjene. Det er det sted, hvor nyomvendte finder sig selv, før de kan få ønsket om at blive døbt til forladelse for deres synder. Det er det sted, hvor helliggørelse og indvielse og fornyelse af pagter finder sted. Det er det sted, hvor Kristi forsoning pludselig forstås og modtages. Det er det sted, hvor sjælen, når forpligtelserne højtideligt er indgået, pludselig begynder »at synge sangen om den forløsende kærlighed,« og at en uforgængelig tro på Kristus bliver født (Alma 5:26). Det er det sted, hvor vi pludselig ser himlene åbne sig, mens vi mærker den fulde virkning af vor himmelske Faders kærlighed, som fylder os med ubeskrivelig glæde. Med denne fuldbyrdelse af kærlighed i vores hjerte vil vi aldrig mere være lykkelige ved blot at være os selv eller ved at leve vores eget liv. Vi vil ikke være tilfredse, før vi har overdraget vores liv i Kristi kærlige arme, og før han bliver den, der udfører alle vore handlinger og udtaler alle vore ord. Som han har sagt: »Jeg er vintræet, I er grenene. Den, der bliver i mig, og jeg i ham, han bærer megen frugt; for skilt fra mig kan I slet intet gøre« (Joh 15:5).

Lad os derfor lytte, mine kære brødre og søstre, til advarslens røst. Og lad os tage imod sandhedens Ånd, så vi kan stå uden skyld gennem vor Herres forsoning. Jeg siger dette i Jesu Kristi navn. Amen. □

Herrens vind

Ældste John H. Groberg
De Halvfjerds

Uanset vore prøvelser bør vi aldrig sige: »Nu er det nok.« Kun Gud har ret til at sige det. Det er vores ansvar at spørge: »Hvad mere kan jeg gøre?«

Den fjerde trosartikel lyder: »Vi tror, at evangeliets første grundsætninger og forordninger er: 1) Tro på Herren Jesus Kristus, 2) Omvendelse, 3) Dåb ved nedsænkning i vandet til syndernes forladelse, 4) Håndspålæggelse for Helligåndens gave.«

Hvis vi tænker nøje over det, forstår vi, at den første grundsætning – tro på Herren Jesus Kristus – ligger bag alt andet; dvs. det kræver tro på Kristus at omvende sig eller blive døbt eller udføre nogen anden af evangeliets ordinanser. Jesus muliggjorde den frelsende omvendelse, og han gav dåben betydning. Hvis vi har tro på ham, vil vi omvende os og blive døbt. Hvis vi ikke omvender os eller nægter at blive døbt eller er uvillige til at holde hans bud, så skyldes det, at vi ikke har tilstrækkelig tro på ham. Derfor er omvendelse, dåb og alle de andre grundsætninger og ordinanser ikke fuldstændigt adskilte, men er faktisk en forlængelse af vores tro på Kristus. Uden tro på ham gør vi kun lidt af evig værdi. Med tro på ham bliver vores liv fokuseret på at udføre noget af evig værdi. Det kræver en dyb og vedvarende tro på Kristus at holde trofast ud til enden her på jorden. Somme tider beder vi om styrke til at holde ud og afviser samtidig netop det, der vil give os den styrke. Alt for ofte søger vi den nemme løsning og glemmer, at styrke kommer ved at overvinde problemer, der kræver at vi yder mere, end vi normalt ville være tilbøjelig til. Apostlen Paulus sagde: »Alt formår jeg i ham, der giver mig kraft« (Fil 4:13). Lad mig komme med et eksempel:

For mange år siden var jeg som ung missionær sendt til en øgruppe med 17 små øer i det sydlige Stillehav. Dengang foregik den eneste transport mellem øerne med sejlbåd. På grund af misforståelser og traditioner var det vanskeligt at finde mennesker, der var villige til at lytte til os. Men en dag fortalte et medlem os, at hvis vi kunne være i en bestemt havn på en bestemt ø, når solen gik ned næste dag, ville en familie møde os der og lytte til lektionerne.

Hvilken glæde denne nyhed bragte! Det var som at finde en klump guld. Jeg arbejdede alene i den periode, men jeg fandt hurtigt fire andre medlemmer, der var erfarne sømænd, og som gik med til at sejle mig til øen den næste dag.

Tidligt næste morgen sejlede vi fem ud. Der var en god brise, som hurtigt førte os langs kysten, gennem åbningen i revet og ud på det store åbne hav i det uendelige Stillehav.

Vi havde god vind i nogle timer, men da solen stod højere på himlen, og båden kom længere fra land, begyndte vinden at løje af og snart var den helt væk, og den efterlod os drivende uden mål på et blankt hav.

De, der er fortrolige med at sejle, ved, at man for at komme nogen vegne behøver vind. Somme tider er der gode briser uden storm og høje bølger, men ofte følges de ad. Sømænd frygter ikke storme, for de indeholder sørejsers livsblod – vind. Det, sømænd frygter, er *ingen* vind, eller at det bliver vindstille.

Tiden gik. Solen stod stadig højere på himlen, søen stadig mere rolig. Intet bevægede sig. Vi forstod snart, at medmindre der skete noget, ville vi ikke nå frem til solnedgang. Jeg foreslog, at vi bad og bønfaldt Herren om at sende lidt vind. Hvilket mere retfærdigt ønske kunne en gruppe mænd have? Jeg bad en bøn. Da jeg sluttede, virkede alt roligere end før. Vi blev ved med at drive.

Derpå foreslog en af de ældre mænd, at alle knælede og forenede deres tro og bønner, hvilket vi gjorde. Vi kæmpede meget i ånden, men da den sidste åbnede sine øjne,

skete intet! Ingen bevægelser overhovedet. Sejlene hang slapt. Selv den svageste krusning på havet mod siden af båden var ophørt. Havet mindede om et spejl.

Tiden gik, og vi var ved at blive desperate. Den samme mand foreslog nu, at alle igen knælede i bøn og på skift bad højt for hele gruppen. Mange skønne, bønfaldende og trofaste bønner steg op mod himlen. Men da den sidste sluttede sin bøn, og alle åbnede deres øjne, brændte solen stadig måske endnu stærkere end før. Havet var som et gigantisk spejl. Det virkede næsten, som om Satan lo og sagde: »Se, I kan ingen vegne komme. Der er ingen vind. I er i min magt.«

Jeg tænkte: »Der er en familie i den havn, som ønsker at høre evangeliet. Vi er her midt ude på havet og ønsker at undervise dem. Herren kontrollerer elementerne. Alt, der står mellem os og den familie, er en lille smule vind. Hvorfor vil han ikke sende den? Det er et retfærdigt ønske.«

Mens jeg undrede mig, bemærkede jeg, at den trofaste ældre bror gik ned bag i båden. Jeg så på, mens han løsgjorde den lille redningsbåd, placerede to årer og åregafler på deres plads og forsigtigt sænkede den ud over siden.

Han så på mig og sagde stille: »Hop ned.«

Jeg svarede: »Hvad gør du? Der er knap nok plads til to i den lille tingest!«

»Spild ikke mere tid eller kræfter. Hop nu bare ned. Jeg vil ro dig ind til stranden, og vi er nødt til at tage afsted nu for at nå frem til solnedgang.«

Jeg så vantro på ham: »Ro mig *hvorhen?*«

»Til den familie, som venter på at høre om evangeliet. Vi har en opgave fra Herren. Hop nu ned.«

Jeg var lamslået. Der var mange kilometer til stranden. Solen var stegende hed, og denne mand var gammel. Men da jeg så denne trofaste brors ansigt, fornemmede jeg en styrke i hans blik, en jernvilje i hans sind og en fast beslutsomhed i hans stemme, da han sagde: »Før solen går ned i dag, vil du undervise i evangeliet og bære vidnesbyrd for en familie, som ønsker at høre.«

Jeg indvendte igen: »Hør nu, du er mere end tre gange så gammel som jeg. Hvis det skal være, så lad mig ro.«

Med samme beslutsomme blik og viljestyrke frembragt af tro svarede den gamle mand: »Nej. Overlad det til mig. Hop ned i båden. Spild ikke mere tid på snak. Lad os komme afsted!« På hans anvisning hoppede vi ned i båden; jeg sad foran, den gamle mand i midten, og hans fødder nåede enden af båden, og han sad med ryggen til mig.

Havets glatte overflade blev brudt af denne lille båds indtrængen, og det syntes at beklage: »Det er mit territorium. Bliv væk.« Ikke en vind rørte sig, ikke en lyd hørtes bortset fra årernes knagen og åregaflernes raslen, da den lille båd begyndte at fjerne sig fra sejlbåden.

Den gamle mand bøjede ryggen og begyndte at ro. Dyp. Træk. Løft. Dyp. Træk. Løft. Hvert dyp af åren syntes at bryde det spejlglatte oceans beslutsomhed. Hvert træk på årerne bevægede den lille jolle fremad og skilte det spejlglatte hav for at gøre plads for Herrens budbringer. Dyp. Træk. Løft. Den gamle mand så ikke op, hvilede eller talte, men time efter time roede og roede og roede han. Musklerne i hans ryg og arme, styrket af tro og ført frem af en uforanderlig vilje, bevægede sig i en forbløffende kadence som et fint urværk. Det var smukt. Vi flyttede os stille, men ubønhørligt mod et uundgåeligt mål. Den gamle mand koncentrerede sin indsats og energi på at udføre en kaldelse, han havde fra Herren – at få missionæren til en familie, der ønskede at høre om evangeliet. Han var Herrens vind den dag.

Netop som solen gik ned i havet, rørte jollen bunden i havnen. En familie *ventede.* Den gamle mand talte for første gang i flere timer og sagde: »Gå nu. Undervis dem i sandheden. Jeg venter her.«

Jeg vadede ind, mødte familien, gik hjem til dem og underviste dem i evangeliet. Mens jeg bar vidnesbyrd om Guds kraft i denne kirke, så jeg i mit sind en gammel mand fra Tonga, som roede til en fjern havn og ventede tålmodigt der. Jeg bar vidnesbyrd med en inderlighed så stor som nogen, jeg har følt, om, at Gud giver styrke til mænd og kvinder til at gøre hans vilje, hvis de vil udvise tro på ham. Jeg fortalte familien: »Når vi udøver tro på Herren Jesus Kristus, kan vi gøre meget, som vi ellers ikke kunne. Når vores hjerte er besluttet på at gøre det rette, giver Herren os styrke til at gøre det.«

Familien troede og blev med tiden døbt.

I historiens annaler vil kun få bemærke denne lille hændelse. Næsten ingen kender den ubetydelige ø, familien som ventede, eller den ukendte gamle mand, som ikke en gang beklagede sig over træthed, ømme arme, ondt i ryggen eller en krop fuld af smerter. Han talte aldrig om tørst, den brændende sol eller dagens voldsomme hede, mens han ubøjeligt og uden beklagelser roede i time efter time. Han omtalte kun æren ved at være Guds hjælper, som bragte en missionær til at undervise i sandheden til dem, som ønskede at høre derom. Men Gud ved det! Han gav ham styrke til at være sin vind den dag, og han vil give os styrken til at være sin vind, når det er nødvendigt.

Hvor ofte gør vi ikke mere, fordi vi beder om vind, og ingen kommer? Vi beder om noget godt, og det synes ikke at ske, så derfor sidder vi og venter og gør ikke mere. Vi bør altid bede om hjælp, men vi bør altid lytte til inspiration og indtryk til at fortsætte af andre veje end dem, vi måske har tænkt på. Ombord på båden var der fem mand, der bad, men kun en hørte og handlede. Gud hører virkelig vore bønner. Gud ved mere, end vi gør. Han har uendelig større erfaring, end vi har. Vi bør aldrig ophøre med at gøre noget, fordi vi tror, at vores vej er spærret, eller fordi den eneste dør, vi kan gå gennem, er lukket.

Uanset vore prøvelser bør vi aldrig sige: »Nu er det nok.« Kun Gud har ret til at sige det. Det er vores ansvar at spørge: »Hvad mere kan jeg gøre?« og derpå lytte efter svaret og gøre det!

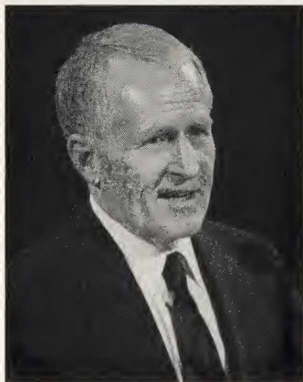
Jeg glemmer aldrig den gamle mand.

Jeg beder om, at vi altid vil have en voksende tro på Herren Jesus Kristus og vise denne tro i vore handlinger. Jeg ved, han lever og elsker os. Jeg ved, han styrker og opmuntrer. Jeg ved, han hjælper og helbreder. Jeg ved, han tilgiver og frelser. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Afse tid til dine børn

Ældste Ben B. Banks
De Halvfjerds

Når børn føler, at de kan tale frit om deres følelser, problemer og præstationer, kan der udvikle sig et vidunderligt forhold mellem forældre og børn.

Til Zions indbyggere sagde Herren: »De skal ... lære deres børn at bede og at vandre retskaffent for Herren« (L&P 68:28).

En tidlig lørdag morgen, mens jeg var stavspræsident, ringede biskop Nelson og bad om hjælp. Han fortalte, at familien Janzen fra hans ward havde mistet deres 7-årige søn Mathew på en familieudflugt i bjergene. Mørket havde standset eftersøgningen fredag aften, men i løbet af kort tid denne lørdag morgen var over 100 brødre og søstre fra staven kørt ud til området for at hjælpe med eftersøgningen. Efter adskillige timers søgen langs veje, stier og i skoven blev den lille Mathew endelig fundet. Kan I forestille jer glæden, da han atter lå i sin fars og mors arme? Jeg lyttede til de taknemmelige forældre, da de med tårer i øjnene spurgte: »Hvad skete der?« Derpå fulgte dette svar: »Jeg gik forkert et sted og for vild. Da det blev mørkt, forsøgte jeg at bygge en læskærm og sove, men det var så koldt, at jeg ikke kunne. Jeg knælede ned ved en klippe og bad fem gange i går aftes og igen i morges. I har lært mig, at hvis jeg nogensinde farer vild, ville I finde mig, hvis jeg bad til vor himmelske Fader og blev på stien. Vor himmelske Fader besvarede mine bønner.«

Ældste Richard L. Evans har sagt: »Vi 'vil ikke komme denne vej forbi igen' – og i disse hastigt forbigangne tider synes dette absolutte råb at komme – insisterende, næsten mere end noget andet: Afse tid til dine børn. Flere og flere eksperter fortæller os, at børn dannes og formes i en meget tidlig alder« (*Improvement Era*, november 1970, s. 125).

I den hektiske tilværelse, som de fleste af os lever, er forældres enkle problem med at finde tilstrækkelig tid til at gøre det, de gerne vil, ofte et stort problem. Generelt har alle forældre et ønske om at være gode forældre, og de er opmærksomme på, at børnene får de bedste vilkår for at blive undervist i evangeliet og for at forstå det i deres eget hjem. Da den opstandne Herre besøgte nephiterne, henviste han til Esajas' ord: »Alle dine børn bliver oplært af Herren, og stor bliver børnenes fred« (3 Nephi 22:13).

For nogle få uger siden overværede jeg en stavskonference på Filippinerne, hvor jeg for tiden bor. Jeg lyttede til den 11-årige Joseph, som stod på forhøjningen med et barns tro og udtrykte følgende: »Min søster fik tandpine. Jeg sagde til hende: 'Få far til at give dig en velsignelse.' Det gjorde han, og den gik væk. Mine forældre har lært mig at bede, da jeg var lille. Jeg sagde nogle sjove ting, men jeg ved, at min himmelske Fader hørte mig. Vi læste altid i skrifterne, da jeg var mindre. Jeg forstod det ikke dengang, men det gør jeg nu.«

Vi kan ikke overvurdere betydningen af forældre og familien. Nogle sidste dages hellige familier er det, vi kalder »den traditionelle familie,« som består af forældre og børn i et fast forhold, hvor både mor og far deltager i ansvaret for at sørge for børnene. Andre har mistet en af forældrene og er blevet en af mange familier med kun en forælder. Jeg er vokset op i en familie med kun en forælder. Min far blev dræbt ved en ulykke på en byggeplads, da jeg var to år. Det efterlod min mor med syv børn at opdrage. Selv i familier med kun en forælder fortsætter familien, for familier er evige.

Kun få udfordringer for mennesker overgår det at være gode forældre. Ja, selv med de bedste intentioner oplever samvittighedsfulde, gode forældre somme tider følelsen af fortvivlelse, svigt og smerte, når børn ikke træffer de rette valg eller bliver anderledes, end vi ønsker. Selv i disse situationer er det så vigtigt, at forældre elsker, beder for og aldrig opgiver håbet for en søn eller datter, som er kommet på afveje eller har skuffet. Ældste Howard W. Hunter udtalte: »Ansvaret ved at være forældre er af den største betydning. Resultaterne af vore anstrengelser vil få evige konsekvenser for os og de drenge og piger, som vi opdrager. Enhver, som bliver far eller mor, er i høj grad forpligtet til at beskytte og elske sine børn og hjælpe dem med at finde tilbage til deres himmelske Fader« (*Den danske Stjerne*, april 1984, s. 112).

Forældrene bør være deres børns hovedundervisere. Kirken vil hjælpe forældrene i deres undervisning og opdragelse, men kun hjælpe. Kirken kan ikke være en erstatning for forældres ansvar. Ældste Richard L. Evans sagde, at hjemmet »også er grundlaget for vores personlige liv, og på en måde afgørende for vores evige liv. Og derfor er vores bøn til forældre, at de afser den tid, det kræver, for at komme tæt på de børn, Gud har givet dem. Lad der være kærlighed i hjemmet. Lad der være ømhed og undervisning og omsorg og ingen, der overlader ansvaret til andre. Gud give, at vi aldrig må have for travlt til at gøre det, der betyder mest, for 'hjemmet skaber mennesket'« (*Richard Evans' Quote Book*, Salt Lake City: Publishers Press, 1971, s. 21).

I vores store ansvar som forældre tillad mig da i et forsøg på at være hjælpsom at dele nogle tanker, som forældre kan bruge til at styrke deres familie mod verdens fristelser og til at skabe den kærlighed, enhed og succes, som alle ønsker.

1. *Begynd tidligt.* »Brevkasseredaktøren Sydney Harris blev engang spurgt af en bekymret forælder: 'Hvordan kan jeg få min 16-årige søn til at lytte til mig?' Han svarede ganske enkelt: 'Formindsk ham til seks måneder og begynd forfra på en anden måde.'

Det er måske ikke det mest opmuntrende råd til forældre, der har problemer med

teenagere, men for dem, der lige nu begynder på forældreopgaven, kan det tjene som en påmindelse om, at kærlighed og opdragelse ikke kan udsættes« (Jon M. Taylor, *Ensign*, oktober 1972, s. 9). I en åbenbaring givet gennem profeten Joseph Smith forklarede Herren, at alle børn er uskyldige for Gud på grund af Kristi forsoning (se L&P 93:38). Han sagde endvidere: »Men jeg har befalet jer at opdrage jeres børn i lys og sandhed« (v. 40).

2. *Effektiv kommunikation.* Forældre bør tilbringe meget tid med at lytte, ikke kun med at fortælle. Denne lytten bør ske med et åbent sind og hjerte. Når børn føler, at de kan tale frit om deres følelser, problemer og præstationer, kan der udvikle sig et vidunderligt forhold mellem forældre og børn.

3. *Fremhæv kærlighed og enhed.* Det er vigtigt at gøre jeres børn opmærksom på jeres kærlighed og følelser. Det kan gøres ved små handlinger eller en gestus som at putte børnene i seng om aftenen efter at have hørt deres bønner, at tilbyde en trøstende arm eller øre, selv når han eller hun ikke er kommet ret meget til skade. Tilskynd børnene til at støtte hinanden ved at overvære sportskampe og koncerter, hvor et familiemedlem deltager.

4. *Gør noget sammen.* Ferier og fritidsfornøjelser, og også familieprojekter der indebærer arbejde, giver forældre en god lejlighed til at undervise i betydningen af et udvikle en høj arbejdsmoral. Ved at gøre noget sammen får et barn og en forælder mulighed for begge at fokusere på et fælles mål.

5. *Skab muligheder for at lære uafhængighed og ansvar.* Lær børn, hvordan de træffer deres egne beslutninger, selv om det indebærer, at det engang imellem går galt. Vi er nødt til at hjælpe børn til at komme til en forståelse som den, Lehi belærte om, hvor de »kender godt fra ondt« og er frie »til at handle for sig selv og ikke lade sig påvirke af noget« (2 Nephi 2:26).

6. *Disciplin med kærlighed.* »'Disciplin' og 'straf' er ikke synonymer. Straf antyder smerte, at give nogen igen for en forkert handling. Disciplin angiver en handling, der er rettet mod et mål ... hvor man hjælper modtageren med at forbedre sig selv« (William E. Homan, »How to Be a Better Parent,« *Reader's Digest*, oktober 1969, s. 187-191). Disciplin bør altid foregå med kærlighed.

7. *Tjeneste.* Kong Benjamin lærte i sin store farveltale: »Når I er i jeres medmenneskers tjeneste, tjener I blot Gud« (Mosiah 2:17). Der er få belønninger i livet, der bringer en større følelse af tilfredshed, glæde og fred, end når man yder meningsfuld tjeneste til et medmenneske i nød.

8. *Det sidste og vigtigste er at etablere »et Guds hus.«* Den instruktion, Herren gav profeten Joseph Smith i afsnit 88 i Lære & Pagter, henviser til bygningen af et tempel. Samtidig er dette vers i skriften også en smuk beskrivelse af det hjem, vi bør have:

»Organiser jer, bered alt, hvad der behøves, byg et hus, et bedehus, et fastehus, et troens hus, et lærdommens hus, et herlighedens hus, et ordens hus, ja, et Guds hus« (v. 119).

Det er ikke let for børn at forblive rene og ubesmittede i verden i dag. Der er tidspunkter, hvor det er svært for dem at skelne mellem rigtigt og forkert. Vi må lære vore børn, som Alma lærte sin søn Corianton, at »ugudelighed har aldrig været lykke« (Alma 41:10).

Lær dem at holde sig på Herrens side af stregen. Hold regelmæssigt familieaften. Bed familiebøn to gange om dagen, hvis det er muligt. Lær dem at elske skrifterne og lær dem, hvordan man oplever sødmen ved svar på en personlig bøn. Lær dem at forstå og erkende, hvordan Helligånden kommunikerer med os, og hvordan denne kommunikation kommer som tilskyndelser, tanker, indskydelser og følelser. Lær dem den hellige betydning af vor Frelser Jesu Kristi sonoffer.

Ældste Boyd K. Packer har sagt: »Lær vore unge at bære vidnesbyrd – at bære vidnesbyrd om, at Jesus er Kristus, at Joseph Smith var Guds profet, at Mormons Bog er sand, at vi var til, før vi kom her, at Kristus døde for at forløse os, og at han er Guds Søn« (*Let Not Your Heart Be Troubled*, Salt Lake City: Bookcraft, 1991, s. 154).

Ja, »det bedste, I kan give jeres børn, er jeres tid« (Arnold Glasow, i *Richard Evans' Quote Book*, s. 18).

At alle forældre må få succes med at overbevise deres børn om, at sand glæde og lykke kommer ved at efterleve Jesu Kristi evangelium, og at forældre må finde glæde og tilfredshed ved deres indsats og i deres hellige rolle er min bøn. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Taknemmelighed

Ældste Adney Y. Komatsu
Emeritus medlem af De Halvfjerds

»Driv ikke spøg med hellige ting.« ... Ordene »spøg« og »hellig« er en vigtig del af Herrens formaning.

Mine kære brødre og søstre og venner. Jeg nærmer mig denne sidste opgave som generalautoritet, nu hvor denne fase af min tjeneste afsluttes, og jeg er fyldt med taknemmelighed og påskønnelse for de mange velsignelser, min familie og jeg har modtaget i denne tid. Jeg ønsker at udtrykke min inderlige kærlighed og påskønnelse for min hustru og ledsager for hendes støtte i alle disse mange år. Med hendes støtte og gode indflydelse har alle disse opgaver været en stor fornøjelse og glæde. Uanset hvad kaldelsen eller opgaven har været, var hun altid på pletten for at støtte og hjælpe, for at vise interesse i de nye ansvar.

Jeg vil også gerne takke vore børn for deres kærlighed og støtte i de mange år, hvor vore opgaver har krævet, at vi bor fjernt fra dem. Uden deres støtte ville det have været meget vanskeligt at finde fred og glæde i dette arbejde. Det har været en stor oplevelse at deltage i forskellige kaldelser, og hver eneste opgave er blevet udført med deres fulde støtte.

Jeg ønsker også at takke de mange generalautoriteter og venner, som har hjulpet os på så mange måder i årenes løb. Vi er taknemmelig for deres venlighed og interesse for os og vores velbefindende.

Når jeg i dag ser tilbage på vore oplevelser og forsøger at udtrykke mine følelser, kan I sikkert forestille jer, at mange tanker går gennem mit hoved. I et forsøg på at sortere dem vil jeg gerne fortsætte med temaet om at påskønne min familie og venner ved at dele en formaning med jer, som Herren gav til profeten Joseph Smith og Oliver Cowdery i Harmony, Pennsylvania, i april 1829. Den gælder lige så meget – ja, måske mere – os i dag, end den gjaldt disse mennesker i 1829. Den er nedskrevet i Lære & Pagter, afsnit 6, vers 12 og lyder: »Driv ikke spøg med hellige ting.«

Der er meget helligt i evangeliet, men noget af det mest hellige er de pagter, vi indgår i det hellige tempel. Ordene »spøg« og »hellig« er en vigtig del af Herrens formaning, der advarer os mod at tage noget for givet eller bagatellisere de hellige og agtværdige velsignelser, vi modtager.

Forholdet mellem mand og hustru er helligt, og vi bør aldrig drive spøg med den store velsignelse. Mange par har indgået ægteskab uden at forstå betydningen af ikke at drive spøg med hellige ting, og skilsmisse følger ofte. På samme måde bør vi følge denne formaning i forholdet mellem forældre og børn. Vi må aldrig tage vore børn for givet og altid bevare vores forhold agtværdigt og helligt.

I 1986 talte vores profet, præsident Ezra Taft Benson, til Kirkens mænd ved et præstedømmemøde ved konferencen, hvor han gav dem disse retningslinier. Selv om han talte direkte til de unge præstedømmebærere, gælder de samme retningslinier også de unge piger. Han sagde:

»Kære unge brødre [og søstre]. Jeg vil råde jer til hver især at holde jer nær jeres mor. Respektér hende. Ær hende. Tag imod jeres mors råd, for hun elsker jer og vejleder jer i retfærdighed. Ær og adlyd jeres far, som er hjemmets overhoved, følg hans eksempel på mandlige egenskaber.

Unge mænd [og unge piger]. Familieenheden er evig, og I bør gøre alt, hvad der står i jeres magt for at styrke denne enhed. Anspor familien til at holde familieaften og deltag aktivt. Tilskynd til familiebøn og knæl ned sammen med jeres familie i denne hellige familiekreds. Gør jeres del til at udvikle ægte familiesammenhold og stabilitet. I sådanne hjem vil der ingen generationskløft være« (*Stjernen*, aprilkonferencen 1986, s. 41).

Jeg er taknemmelig for de mange muligheder, jeg har haft, for at bære mit vidnesbyrd om evangeliets sandhed i mange dele af verden i de år, jeg har tjent i Kirken. Vi har fået mange venner og bekendte forskellige steder i verden, og deres venskab er meget helligt og betydningsfuldt for os. Venskab er noget, man ikke kan købe for penge. Man arbejder for det, ærer det, og det bliver betydningsfuldt og vigtigt for os. Jeg bærer atter mit vidnesbyrd om, at jeg ved, at Jesu Kristi evangelium er blevet gengivet i sin fylde. Vor kærlige Fader i Himlen har sendt sin Enbårne Søn til verden for at tilvejebringe en forståelse af ofre og velsignelser. Gennem opstandelsen blev dødens brod overvundet, og Jesus Kristus blev opstandelsens førstefrugt for at vise os, at der er et liv herefter.

Lad os alle være flittige og lydige til at holde Herrens bud, så vi må være værdige til at modtage de velsignelser, han har beredt til de trofaste. Det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. □

Tjeneste og lykke

Ældste Jacob de Jager
Emeritus medlem af De Halvfjerds

Dette er en kirke for arbejdere og ikke et museum for hellige. De, der mener noget andet, har ikke fuldt ud forstået det virkelige formål med den guddommelige organisation, vi tilhører.

Mine kære brødre og søstre over hele verden. Som I har hørt fra en meget pålidelig kilde ved det første møde ved denne generalkonference, og det blev atter bekræftet denne eftermiddag, har jeg fået emeritusstatus som halvfjerdser. Så vidt jeg kunne se i formiddags, var takken ved afløsningen enstemmig. Det vil jeg gerne takke alle, der var tilstede, for.

Da jeg blev kaldet til De Halvfjerds' Kvorum i april 1976, blev jeg af ældste LeGrand Richards, der, som I alle sikkert husker, var hollænder ved adoption, kaldt den »glade hollænder.« Efter 17 år kan jeg fortælle jer, at jeg stadig er den glade hollænder, og jeg vil fortælle jer hvorfor. Det er fordi, at disse års virke i kvorummet har bragt stor glæde og utallige velsignelser til både mig og min hustru Bea, min evige ledsager.

Jeg har været så privilegeret at besøge stave fra Punta Arenas i Sydamerika til Anchorage i Alaska og fra Hobart i Australien til Japan. Jeg har arbejdet nært sammen med trofaste regionalrepræsentanter og pligtopfyldende stavspræsidenter – og altid lært dem de rette principper, så de kunne lære at styre selv.

Det har været en stor velsignelse at besøge Kirkens missioner mange steder i verden og undervise missionærerne i, hvad missionering virkelig drejer sig om: At overføre hellig viden gennem Ånden til mennesker, som lever i uvidenhed, men som alle har ret til at høre budskabet om det gengivne evangelium. Dette budskab gør dem i stand til at lære, at det vigtigste i deres liv er at indgå hellige pagter, som vil bringe dem tilbage til deres himmelske Fader.

Jeg er stadig lige så glad, som da jeg blev kaldet til kvorummet, og i bedste westernstil vil jeg nu ride bort i solnedgangen. Men jeg ved, at der er en kærlig præstedømmeleder, som venter langs vejsiden på at kalde mig, med inspiration, til en anden meningsfuld kaldelse.

Min første kaldelse i Kirken, tre dage efter min dåb i Toronto i Canada, var at være ansvarlig for sangbøgerne i wardet. Det vil faktisk ikke genere mig, hvis jeg lynhurtigt kom tilbage til sangbøgerne, for jeg kan virkelig bære vidnesbyrd om, at dette er en kirke for arbejdere og ikke et museum for hellige. De, der mener noget andet, har ikke fuldt ud forstået det virkelige formål med den guddommelige organisation, vi alle tilhører.

Ja, jeg har bevaret et positivt sind, og jeg vil med glæde dele nogle positive tanker med jer:

• Lær at *elske* den kaldelse, I har i Kirken. I kan lære at elske den så meget, at det giver ny styrke.

• Lær at være tilfreds. Det er lige så let som at være utilfreds – og langt mere behageligt.

• Lær at acceptere modgang. Uanset, hvem I er, eller hvor I tjener, vil I opleve

modgang. Men frygt ikke modgangens vind. Husk på, at en drage hæver sig mod vinden og ikke med vinden!

• Gør det til en vane at sige noget *behageligt* i stedet for negative bemærkninger.

• Lev øjeblikket fuldt ud og lev ikke i fortiden eller i fremtiden. Succes er en rejse, *ikke* et mål.

• Lev efter og ær de pagter, som I har indgået ved jeres dåb og i templet.

• Og når I bliver 70 år, må I da modstå tilskyndelsen til at ordne alle andres sager og nu og da indrømme, at I kan tage fejl. For ikke længe siden var det mit privilegium at deltage i seminar for missionspræsidenter i San Francisco sammen med ældste David B. Haight fra De Tolvs Råd. Han gengav nogle tanker af ukendt oprindelse om at blive ældre.

»Ingen bliver gammel blot ved at leve et vist antal år. Mennesker bliver gamle ved at svigte deres idealer og deres tro. Der er altid glæden ved at undre sig, en appetit som et barn på det næste, der sker, og glæden ved at leve. Man er så ung som sin tro, så gammel som sin tvivl, så ung som sin selvtillid, så gammel som din frygt eller fortvivlelse.

Midt i vores hjerte er der et rum, der optager alt; så længe det modtager budskaber om skønhed, håb, opmuntring, mod og tro, så længe er vi unge« (se *Den danske Stjerne*, april 1984, s. 44).

Vi er velsignet ved at være en del af den hastigt voksende kirke, der underviser i skønhed, håb, opmuntring, mod tro og lykke, som gør os i stand til at forblive unge af sind gennem trofast tjeneste, uanset hvilken kaldelse vi har.

I *Ensign*, oktober 1993, har præsident Thomas S. Monson skrevet budskabet fra Det Første Præsidentskab med titlen »Lykke, den universelle søgen.« Deri nævner han fem betydningsfulde måder, hvorpå man opnår varig lykke i dette liv og i det kommende liv baseret på profeten Joseph Smiths ord:

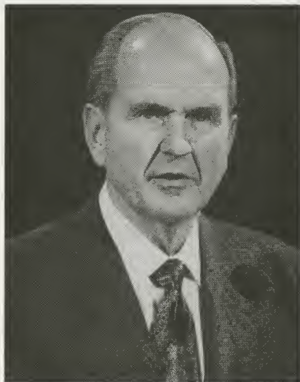
»Lykke er formålet og hensigten med vort liv og vil blive det endelige resultat, dersom vi vandrer ad den vej, der fører dertil« (s. 2).

Lad os derfor alle vandre på disse klart definerede veje for at øge vores lykke. Til slut bærer jeg højtideligt vidnesbyrd om, at Gud, vor evige Fader, lever; at Jesus er Kristus, Faderens Enbårne søn født i kødet, hele menneskehedens Frelser og Forløser; at Joseph Smith var profet for den levende Gud; og at hver eneste mand, der har efterfulgt ham som præsident for Kirken, har været en levende profet, herunder også præsident Ezra Taft Benson her og nu. Dette er mit personlige, evige vidnesbyrd. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Bestandighed midt i forandringer

Ældste Russell M. Nelson
De Tolv Apostles Kvorum

Selv om en persons forståelse af sandheden kan være sporadisk, forandrer sandhed sig ikke. Den evige sandhed og visdom kommer fra Herren.

Jeg vil gentage præsident Monsons ros til bror Peterson, bror Komatsu og bror de Jager. De har gjort sig fortjent til vores største anbefaling. Og jeg vil også tilslutte mig de andre, der er taknemmelige for dette vidunderlige kor af unge fra Brigham Young University. De er vidunderlige.

Vore unge er vidunderlige og især i stand til at stille tankefulde spørgsmål. Fornylig havde jeg en samtale med »Ruth« og »John.« Ruth indledte samtalen. Med et suk beklagede hun sig: »Vores verden forandrer sig konstant, ikke?«

»Jo,« svarede jeg, »lige siden dens skabelse – geologisk og geografisk. Og dens befolkning forandrer sig – politisk og åndeligt. Du kunne måske spørge dine bedsteforældre om deres tilværelse, da de var på din alder, og høre deres meninger.«

»Det har jeg allerede gjort,« fortsatte Ruth. »Min bedstefar sammenfattede sin mening i en spidsfindighed vending: 'Giv mig de gode gamle dage – plus penicillin.'«

Derpå udtrykte John dyb bekymring. »De stadigt skiftende betingelser gør fremtiden usikker for os,« sagde han. »Det er lidt skræmmende. Vi synes at stå på løst sand.« Sammen spurgte de: »Hvad kan vi stole på? Er der noget vedvarende, som *ikke* vil ændre sig, når vi bliver ældre?«

Det spørgsmål svarede jeg på meget bestemt: »Ja! Mange ting!« Eftersom Ruth og John er typiske repræsentanter for mange i dag, som søger efter uforanderlige konstanter i en foranderlig verden, vil jeg gerne gennemgå dette emne og kalde mine bemærkninger for »Bestandighed midt i forandringer.« I årenes løb har profeter og apostle talt om mange uforanderlige konstanter.[1] For at gøre denne drøftelse mere overskuelig vil jeg gruppere nogle af disse konstanter i tre kategorier: Himmelske personer, planer og principper.

I. PERSONER

Vor himmelske Fader har et herliggjort legeme af kød og ben, der er uadskilleligt forbundet med hans ånd.[2] Skrifterne siger, at han er »uendelig og evig, den samme uforanderlige Gud fra evighed til evighed« (L&P 20:17).[3]

Hans elskede Søn, Jesus Kristus, er vor Frelser og hovedhjørnestenen i vores religion.[4] »Han er verdens liv og lys« (Alma 38:9).[5] »Der skal ikke gives noget andet navn, ej heller nogen anden vej ... hvorved frelse kan komme til menneskenes børn, uden i og ved Kristi, Herren, den Almægtiges, navn« (Mosiah 3:17).[6]

En anden person er Helligånden, hvis vedvarende indflydelse overskrider tiden. Skrifterne forsikrer om, at »den Helligånd skal være din *stadige* ledsager, og dit scepter

retfærdighedens og sandhedens *uforanderlige* scepter, og dit herredømme skal være et *evigt* herredømme, og det skal uden tvang tilflyde dig *fra evighed til evighed*« (L&P 121:48; fremhævelse tilføjet).

Brødre og søstre, disse himmelske personer elsker jer. Deres kærlighed er lige så konstant som den største kærlighed fra jordiske forældre.

Men der er en anden person, som I også bør mindes om. Satan eksisterer også, og han søger, »at gøre alle mennesker ulykkelige, ligesom han selv er« (2 Nephi 2:27).[7]

II. PLANER

Jeg taler nu om kategori to – uforanderlige planer. Et stort råd i Himlen blev engang samlet, hvori vi åbenbart alle deltog.[8] Der bekendtgjorde vor himmelske Fader sin plan. Skrifterne omtaler denne Guds plan[9] ved mange navne. Måske af hensyn til Guddommens hellige navn, eller for at angive dens overvældende omfang kaldes den også for saliggørelsens plan,[10] frelsesplanen,[11] forløsningsplanen,[12] genoprettelsesplanen,[13], nådens plan,[14] den evige plan til befrielse[15] og det evige evangelium.[16] Profeterne har benyttet disse vendinger synonymt. Uanset betegnelsen er kraften bag planen Jesu Kristi forsoning. Da den er central for planen,[17] bør vi forsøge at fatte betydningen af forsoningen. Men før vi kan fatte den, må vi forstå Adams fald. Og før vi fuldt ud kan værdsætte faldet, må vi først forstå skabelsen. Disse tre begivenheder – skabelsen, faldet og forsoningen – er tre bærende søjler i Guds plan, og doktrinært hænger de sammen.

SKABELSEN

Jordens skabelse var en forberedende del af vor Faders plan. »Så gik Guderne ned for at organisere mennesket i deres eget billede ... for at danne dem som mand og kvinde.

Og Guderne sagde: Vi vil velsigne dem« (Abraham 4:27-28). Og velsigne os, det gjorde de, med en plan, der ville give os vore helt egne fysiske legemer.

Adam og Eva var de første mennesker, der levede på jorden.[18] De var anderledes end det plante- og dyreliv, der var blevet skabt tidligere. Adam og Eva var Guds børn. Deres legemer af kød og ben blev skabt i Guds udtrykte billede. I den uskyldige tilstand var de stadig ikke dødelige. De kunne ikke få børn,[19] var ikke underkastet døden og kunne have levet i Edens Have for evigt.[20] Således kan vi tale om skabelsen som en *paradisisk* skabelse. Hvis den tilstand havde varet ved, ville I og jeg stadig være strandet blandt de himmelske hærskarer som Guds ufødte sønner og døtre.[21] »Den store frelsesplan ville være blevet tilintetgjort« (Alma 42:5).[22]

for personlig overtrædelse på betingelse af omvendelse.[32]

Vi kan derfor tale om forsoningen som den *udødelige* skabelse. »For ligesom alle dør med Adam, skal også alle gøres levende med Kristus« (1 Kor 15:22).

Jeg har berettet om betydningen af skabelsen, faldet og forsoningen, idet jeg ved, at forældre har ansvaret for at undervise deres børn i disse forudsætninger i Guds plan.[33]

Før vi forlader vores drøftelse af de uforanderlige planer, må vi imidlertid huske, at modstanderen kæmper for at fremme sin egen snedige plan.[34] Den angriber uundgåeligt Guds første befaling til en mand og hustru om at få børn. Den lokker med taktiske metoder, der omfatter utroskab, overtrædelse af kyskhedsloven og andre former for misbrug af de skabende kræfter. Satans orkester vil slå på tromme for frihed, men dæmpe al tale om ansvarlighed. Ikke desto mindre er hans evner for længst blevet begrænset, »thi han kendte ikke Guds tanker« (Moses 4:6).

Jeg vil nu tale om den tredje kategori – uforanderlige principper.

FALDET

Dette fører os til Adams fald. For at realisere lykkens plan gav Gud Adam og Eva den første befaling nogensinde til menneskeheden. Det var en befaling om at få børn.[23] En lov blev dem forklaret. Skulle de spise af »træet til kundskab om godt og ondt« (1 Mos 2:17), ville deres legemer forandres; de blev dødelige, og med tiden ville døden ramme dem.[24] Men at spise af den frugt var en forudsætning for, at de kunne blive forældre.[25]

Selv om jeg ikke fuldt ud forstår den involverede biokemi, så ved jeg, at deres fysiske legemer blev forandret; blod begyndte at cirkulere i deres legemer. Adam og Eva blev derved dødelige. Heldigvis for os kunne de også få børn og opfylde det formål, verden var blevet skabt for. Heldigvis for dem sagde »Herren ... til Adam [og Eva[26]]: Se, jeg har tilgivet dig din overtrædelse i Edens Have« (Moses 6:53). Vi og hele menneskeheden blev for evigt velsignet på grund af Evas store mod og visdom. Ved først at spise af frugten gjorde hun det, der skulle gøres. Adam var klog nok til at gøre det samme. Følgelig kan vi tale om Adams fald som en *jordisk* skabelse, fordi »Adam faldt, for at menneskene kunne blive til« (2 Nephi 2:25).[27] Vi har opnået andre velsignelser gennem faldet. Det aktiverede yderligere to tæt forbundne gaver fra Gud, der er næsten lige så værdifulde som livet selv – handlefrihed og ansvarlighed. Vi blev frie til at »vælge frihed og evigt liv ... eller fangenskab og død« (2 Nephi 2:27). Handlefrihed kan ikke udøves uden ansvarlighed for de trufne valg.[28]

FORSONINGEN

Vi kommer nu til den tredje søjle i Guds plan – forsoningen. Ligesom Adam og Eva ikke skulle leve evigt i Edens Have, således er vores endelige mål ikke planeten jorden. Vi skulle vende tilbage til vores himmelske hjem.

På baggrund af denne kendsgerning var endnu en forandring nødvendig. En uendelig forsoning var nødvendig for at forløse Adam og Eva og alle deres efterkommere. Denne forsoning skal gøre vore fysiske legemer i stand til at opstå og forandres[29] til en tilstand uden blod, hvor legemet ikke mere er sårbart for sygdomme, nedbrydning eller død.

I henhold til evig lov krævede forsoningen et personligt offer af en udødelig person, der ikke var underkastet døden. Alligevel måtte han dø og atter påtage sig sit eget legeme. Frelseren var den eneste ene, som kunne udrette dette. Fra sin mor arvede han magt til at dø. Fra sin Fader fik han magt over døden. Forløseren forklarede det således:

»Jeg sætter mit liv til for at få det tilbage. Ingen tager det fra mig, men jeg sætter det til af mig selv. Jeg har magt til at sætte det til, og jeg har magt til at få det tilbage« (Joh 10:17-18).

Herren erklærede, at »dette er min gerning og herlighed – at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket« (Moses 1:39). Han som havde skabt jorden blev dødelig for at udføre sin Faders vilje[30] og opfylde alle profetierne om hans forsoning.[31] Og hans forsoning forløser enhver sjæl fra straf

III. PRINCIPPER

Uforanderlige principper er således, fordi de kommer fra vor uforanderlige himmelske Fader. Selv om de forsøgte, kunne intet parlament eller folkevalgt forsamling ændre på tyngdeloven eller ændre på de ti bud. Disse love er konstante. Alle naturens og Guds love er en del af det evige evangelium. Der er altså mange uforanderlige principper. Tiden tillader kun overvejelse af nogle få.

PRÆSTEDØMMET

Et af disse er præstedømmet. Profeten Joseph Smith lærte, at »præstedømmet er et evigt princip og eksisterede hos Gud fra al evighed og vil gøre det i al evighed uden dages begyndelse og års ende« (*Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 186).[35]

Vi ved, at »præstedømmet blev først givet til Adam; han fik overdraget Det Første Præsidentskab og havde dets nøgler fra slægt til slægt. Han fik det i skabelsen, før verden blev dannet« (*Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 185).

Skrifterne bevidner, at præstedømmet er fortsat og vil fortsætte »i lige linie fra ... fædrene« (L&P 86:8).[36] Ordination til præstedømmets embeder har ligeledes en evig virkning. Besiddelse af et præstedømmeembede kan fortsætte ind i rigerne efter døden. Skrifterne erklærer fx, at en person, der var ordineret til højpræst, vil være højpræst for evigt.[37] Forjættede *velsignelser* fra præstedømmet udstrækker sig til mænd, kvinder og børn over hele verden og kan vare ved for evigt.[38]

Anvendelse af præstedømmet er nøje

kontrolleret i henhold til betingelserne, der er fastsat af Herren, som sagde:

»Ingen magt eller indflydelse kan eller bør udøves i kraft af præstedømmet uden gennem overbevisning, langmodighed, mildhed, sagtmodighed og uskrømtet kærlighed« (L&P 121:41).

»At [præstedømmets rettigheder] kan overdrages [mænd] er sandt; men om [de] forsøger at skjule [deres] synder eller tilfredsstille [deres] hovmod og [deres] forfængelige ærgerrighed eller øve kontrol, herredømme eller tvang over menneskenes sjæle i nogen som helst grad af uretfærdighed ... [da bedrøves] Herrens Ånd ... og når den er veget bort, da er den mands præstedømme og myndighed borte« (L&P 121:37). Mens præstedømmet er et evigt princip, må de, der er privilegeret at måtte udøve dets myndighed, hver dag bevare sig selv som værdige kar.

MORALLOVEN

Et andet uforanderligt princip er den guddommelige lov eller moralloven. Overtrædelse af moralloven medfører sanktioner; lydighed mod den medfører »urokkelige og uforanderlige« (L&P 104:2) velsignelser. Velsignelser er altid baseret på lydighed mod lov.[39] Derfor lærer Kirken os at holde os til det rette og give afkald på det forkerte – for at vi kan få glæde.[40]

Frelseren og hans tjenere[41] udtaler ikke tiltalende ord, men lærer det, mennesker har brug for at vide. Historien bevidner, at kritikere i alle tidsaldre har presset kirkeledere til at mildne påbud fra Herren.[42] Men evig lov er sådan, og den kan ikke ændres. Selv ikke for sin elskede Søn kunne Gud ændre loven, der krævede en forsoning. Guddommelige lærdomme kan ikke presses ned i små forme, så de passer til dagens populære idealer. De kan heller ikke fuldt ud udtrykkes på en mærkat bag på bilen.

DOM

Et andet uforanderligt princip, brødre og søstre, er jeres endelige dom. I vil hver især blive dømt i henhold til jeres personlige gerninger og ønskerne i jeres hjerte.[43] Det vil ikke blive krævet, at I betaler en andens gæld. Jeres endelige placering i det celestiale, terrestriale eller telestiale rige vil ikke skyldes tilfældighedernes spil. Herren har fastlagt uforanderlige krav til hvert rige. I kan selv vide, hvad skrifterne lærer, og indrette jeres liv derefter.[44]

GUDDOMMELIGE BEFALINGER

Et andet uforanderligt princip omfatter guddommelige befalinger – selv dem, der synes at være timelige. Tiende er fx ikke timelig (eller tidsbegrænset); det er et evigt princip. Herren har sagt:

»De, som således har betalt tiende, skal betale en tiendedel af deres årlige indkomst, og denne lov skal gælde for dem *evindelig*« (L&P 119:4; fremhævelse tilføjet). Vi ved, at tiendebetalere ikke opbrændes ved det andet komme.[45]

SANDHED

Et andet uforanderligt princip er sandhed. Skriften minder os om, at »sandheden består i al evighed« (L&P 1:39).[46] Selv om en persons forståelse af sandheden kan være sporadisk, forandrer sandhed sig ikke. Den evige sandhed og visdom kommer fra Herren. Den første sandhed, mennesket nogen sinde blev undervist i, kom direkte fra Guddommen. Fra generation til generation har Gud givet yderligere lys. Uanset om sandhed kommer fra et videnskabeligt laboratorium eller direkte ved åbenbaring, er sandhed altid omfattet af evangeliet.

FAMILIEN

Tillad mig at nævne endnu et evigt princip – familien. En familie kan være sammen for evigt. Selv om vi hver især vil passere gennem dødens dør, er tidspunktet for denne passage mindre vigtig end forberedelsen til evigt liv. En del af den forberedelse omfatter tjeneste i Kirken. Det skal ikke være en byrde, men en velsignelse for en familie. Herren har sagt: »Derfor har du pligter over for Kirken til evig tid; og dette på grund af din familie« (L&P 23:3).[47]

Ruth, John og hver enkelt af jer vil bedre forstå dette princip i lyset af dette løfte fra skriften:

»Om en mand ægter en kvinde gennem mit ord, som er min lov, og gennem den nye og evige pagt, og det er beseglet på dem ... skal [de] arve troner, riger, fyrstendømmer og magter, herredømmer ... ophøjelse og herlighed i alle ting ... hvilken herlighed vil være en fylde og en fortsættelse af slægten fra evighed til evighed« (L&P 132:19).

En forjættelse som denne er din personlige indsats og udholdenhed værd.

Bestandighed midt i forandringer er garanteret af himmelske personer, planer og principper. Vores tillid kan hvile trygt hos dem. De giver fred, evig udvikling, håb, frihed, kærlighed og glæde til alle, som vil lade sig vejlede af dem. De er sande – nu og for evigt – det bærer jeg vidnesbyrd om i Jesu Kristi navn. Amen □

NOTER

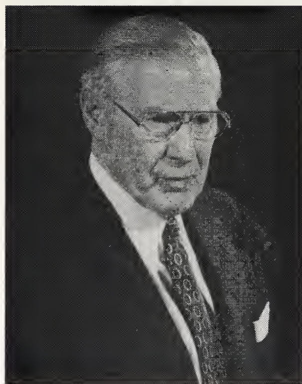
1. Se fx Albert E. Bowen, Constancy Amid Change, Salt Lake City: Deseret News Press, 1944; N. Eldon Tanner, Ensign, november 1979, s. 80-82.
2. Se L&P 93:33; 130:22.
3. Se også Sl 100:5; Mormon 9:19; Moroni 8:18; L&P 84:102.
4. Se Ef 2:20.
5. Se også Mosiah 16:9; 3 Nephi 9:18; 11:11; Ether 4:12; L&P 10:70; 11:28; 12:9; 34:2; 39:2; 45:7.
6. Se også ApG 4:12; 2 Nephi 25:20; Mosiah 5:8; Alma 38:9; Helaman 5:9; L&P 18:23.
7. Se også 2 Nephi 2:18; Alma 41:4.
8. Se Profeten Joseph Smiths lærdomme, s. 420-422; 442.
9. Se 2 Nephi 9:13; Alma 34:9.
10. Se Alma 42:8, 16.
11. Se Jarom 1:2; Alma 24:14; 42:5; Moses 6:62.
12. Se Jakobs Bog 6:8; Alma 12:25-33; 17:16; 18:39; 22:13; 29:2; 34:16, 31; 39:18; 42:11-13.
13. Se Alma 41:2.
14. Se Alma 42:15, 31; 2 Nephi 9:6.
15. Se 2 Nephi 11:5.
16. Se Åb 14:6; L&P 27:5; 36:5; 68:1; 77:8, 9, 11; 79:1; 84:103; 88:103; 99:1; 101:22, 39; 106:2; 109:29, 65; 124:88; 128:17; 133:36; 135:3, 7; 138:19, 25; JS-H 1:34.
17. Se Profeten Joseph Smiths lærdomme, s. 143.
18. Se 1 Mos 3:20; 1 Nephi 5:11; Moses 4:26.
19. Se 2 Nephi 2:23; Moses 5:11.
20. Se 2 Nephi 2:22.
21. Se L&P 38:1; Abraham 3:22-23.
22. Se også L&P 138:56.
23. Se 1 Mos 1:28; Moses 2:28; Abraham 4:28.
24. Se Moses 3:17; Abraham 5:13.
25. Se Moses 5:11.
26. Herren »gav dem navnet Adam« (1 Mos 5:2; Moses 6:9; fremhævelse tilføjet).
27. Se også Moses 6:48.
28. Se L&P 101:78; 134:1.
29. Se 1 Kor 15:51-53; 3 Nephi 28:8.
30. Se 3 Nephi 27:13.
31. Se Rom 5:11; 2 Nephi 25:16; Jakobs Bog 4:11, 12; Mosiah 3:5-11, 16, 18-19; 4:2; Alma 21:9; 22:14; 34:8; 36:17; Helaman 5:9; Moroni 7:41; Moses 7:45.
32. Se L&P 138:19.
33. Se Moses 6:57-62.
34. Se 2 Nephi 9:28.
35. Se også 2 Mos 40:15; 4 Mos 25:13; Alma 13:7.
36. Se også L&P 84:6-17; 107:40; Abraham 1:2-4.
37. Se Alma 13:9, 14.
38. Se 1 Mos 17:1-7; 22:16-18; 26:3-4; 28:13-14; Es 2:2-3; 1 Nephi 15:18; Alma 29:8; L&P 124:58; 132:47; Abraham 2:11.
39. Se L&P 130:20-21.
40. Se 2 Nephi 2:25.
41. Se L&P 1:38.
42. Se eksempler i 1 Sam 8:4-7; Matt 7:21; Luk 6:46; 3 Nephi 14:21.
43. Se L&P 137:9.
44. Se Joh 14:2; 1 Kor 15:40-41; L&P 76:50-119; 98:18.
45. Se L&P 64:23; 85:3.
46. Se også Sl 100:5; 117:2.
47. Se også L&P 126:3.

Præstedømmets møde
Den 2. oktober 1993

At holde pagter og ære præstedømmet

Ældste James E. Faust
De Tolv Apostles Kvorum

I nogle af verdens lovgivende forsamlinger er der grupper, som kaldes den »loyale opposition.« Noget sådant finder jeg ikke i Jesu Kristi evangelium.

Brødre, jeg har aldrig vist mig i denne store gruppe præstedømmebærere med større ydmyghed, end jeg gør i aften. Jeg beder inderligt, ikke blot om forståelse, men også om, at jeg ikke må blive misforstået. Jeg søger indtrængende om Helligåndens støtte og mine brødres forståelse. Jeg bekræfter min kærlighed og dybe respekt for brødrene i præstedømmet i denne Kirke. Snart vil I unge mænd og drenge blive placeret med ansvaret for åndeligt at vejlede jeres hjem og Kirken. Det er absolut nødvendigt, at I unge mænd forstår betydningen af at holde pagterne og at ære det præstedømme, I bærer.

Som indledning til de konkrete punkter, jeg gerne vil gennemgå, tror jeg, at det er vigtigt at fastslå et par fundamentale principper, således som jeg forstår dem. Hensigten med Guds værk er »at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket« (Moses 1:39). Gud har givet præstedømmet til mennesket på forskellige tidspunkter siden Adams dage for at igangsætte den store plan til frelse af hele menneskeheden. Gennem trofasthed flyder det evige livs altoverskyggende velsignelser fra denne præstedømmemyndighed.

For at disse præstedømmevelsignelser kan blomstre, er der konstant behov for enighed i præstedømmet. Vi må være loyale over for de ledere, der er blevet kaldet til at præsidere over os, og som bærer præstedømmets nøgler. Præsident J. Reuben Clarks ord runger stadig i vore øre: »*Brødre, lad os være enige*.« Han forklarede:

»En væsentlig del af enighed er loyalitet ... Loyalitet er en temmelig vanskelig egenskab at besidde. Den kræver evne til at lægge selviskhed, begærlighed, ambitioner og alle det menneskelige sinds lavere egenskaber til side. Man kan ikke være loyal, medmindre man er villig til at overgive sig ... Det, han selv foretrækker og ønsker, må lægges til side, og han må kun se på det store formål, der ligger forude« (*Udødelighed og evigt liv*, Studiekursus for Det Melkisedekske Præstedømme 1968-69, s. 141-142).

Hvad er præstedømmets natur? Profeten Joseph Smith sagde om præstedømmet: »Det er Guds evige myndighed, hvorved universet blev skabt og styret, og hvorved stjernerne på himlen opstod, hvorigennem ophøjelsens store myndighed fungerer overalt i universet.«

Profeten Joseph belærte endvidere: »Dets indstiftelse var før 'denne jords grundvold eller morgenstjernerne sang til hobe eller Guds sønner råbte af glæde,' og det er det højeste og helligste præstedømme og er efter Guds Søns orden« (*Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 198). Der er ingen tvivl om, at præstedømmets kraft overgår vores forståelse. Om denne store kraft belærte profeten Joseph: »At enhver, der ordineres efter denne orden og kaldelse, skal have magt, gennem tro, til at nedstyrte bjerge, til at skille havet, til at udtørre vande, til at lede dem bort fra deres kurs;

til at trodse nationernes hære, til at sønderkløve jorden, til at bryde ethvert bånd, til at stå i Guds nærhed; ... og dette gennem Guds Søns vilje, som var fra før verdens grundlæggelse« (JSO, 1 Mos 14:30-31).

Præstedømmet virker i et system af ophøjet orden. Præstedømmet er imidlertid ikke en svævende essens. Det skal overdrages ved ordination og med bestemte embeder. Det bæres af mænd med en hellig forpligtelse til at bruge dets myndighed til at udføre Guds værk til velsignelse af både mænd, kvinder og børn. Ingen kan gøre krav på præstedømmets myndighed, medmindre det er overdraget åbenlyst af dem, der besidder dets myndighed, »og som er Kirken bekendt og på forskriftsmæssig måde selv er blevet ordineret af Kirkens ledere« (L&P 42:11). Udøvelsen af præstedømmets myndighed foregår under ledelse af præstedømmets nøgler. Disse nøgler befinder sig hos Kirkens lokale ledere og hos generalautoriteterne. De, som har nøglerne, har ansvaret for den drivende kraft og styring af Herrens værk på jorden. Alma udtaler klart, at Kirkens hyrder er ansvarlige for flokkens beskyttelse:

»Thi hvilken hyrde blandt jer, som har mange får, vogter ikke over dem, så ulvene ikke trænger ind og æder hans flok? Og se, om en ulv kommer ind i flokken, jager han den da ikke ud?« (Alma 5:59).

De, som har nøgler, hvilket omfatter dømmende myndighed eller disciplinær myndighed, har ansvaret for at bevare Kirken ren for al uretfærdighed (se L&P 20:54; 43:11). Biskopper, stavspræsidenter, missionspræsidenter og andre, som har ansvaret for at holde Kirken ren, skal udføre denne opgave i en kærlig og venlig ånd. Det bør ikke foregå med en opfattelse af straf, men snarere opfattes som en hjælp.

Det er imidlertid ingen venlighed over for en bror eller søster, der overtræder, hvis deres præsiderende ledere ser den anden vej. Præsident John Taylor har udtalt nogle ord om dette emne:

»Endvidere har jeg hørt om nogle biskopper, der har søgt at dække over menneskers synder. Jeg siger til dem i Guds navn, at de selv vil komme til at bære ... den synd, og hvis nogen af jer ønsker at have del i menneskers synder eller støtte dem, vil I selv komme til at bære dem. Hører I det, biskopper og præsidenter? Gud vil kræve det af jeres hænder. I er ikke sat i stillinger for at omgå retskaffenhedens principper letsindigt eller dække over menneskers skændige gerninger og råddenskab« (Conference Report, april 1880, s. 78).

I denne forbindelse opfordrer vi jer præsiderende brødre til at søge Guds Ånd, til at studere og blive vejledt af skrifterne og *Instruktionshåndbog for Kirkens ledere*.

Kirkedisciplinering er ikke begrænset til seksuelle synder, men omfatter også andre handlinger som fx mord, abort, indbrud, tyveri, bedrageri og anden uærlighed, bevidst ulydighed mod Kirkens regler og retningslinier, støtte til eller praktisering af polygami, frafald eller anden ukristelig opførsel, herunder trods eller latterliggørelse af Herrens salvede, der er i modstrid med Herrens lov og Kirkens orden.

Hvordan fungerer præstedømmet? Lederes og præstedømmekvorummers afgørelse bør følge de præsiderende kvorummers mønster. »De beslutninger, der tages af disse kvorums ... skal foretages i retfærdighed, i hellighed og hjertets ydmyghed, sagtmodighed og langmodighed, i tro og dyd og kundskab, mådeholdenhed, tålmodighed, gudfrygtighed, broderlig venlighed og kærlighed« (L&P 107:30).

I nogle af verdens lovgivende forsamlinger er der grupper, som kaldes den »loyale opposition.« Noget sådant finder jeg ikke i Jesu Kristi evangelium. Frelseren gav os denne alvorlige advarsel: »Vær et, og dersom I ikke er et, er I ikke mine« (L&P 38:27). Herren gjorde det klart, at hver eneste bestemmelse i de præsiderende kvorummer »må være enstemmig, d.v.s., at alle medlemmer i hvert kvorum må være indforstået med dets beslutninger« (L&P 107:27). Det betyder, at man efter en frimodig og åben diskussion når frem til beslutninger under ledelse af den præsiderende embedsmand, som har den afgørende myndighed til at beslutte. Den beslutning opretholdes derpå, fordi vores enighed kommer af fuldstændig overensstemmelse med retfærdige principper og en almindelig tilslutning til Guds Ånds virke.

Der opmuntres til fri diskussion og taleret i Kirken. Den frie taleret ved de fleste faste- og vidnesbyrdmøder eller i Søndagsskolen, Hjælpeforeningen og ved præstedømmemøderne bevidner dette princip. Privilegiet med fri taleret bør imidlertid fungere inden for visse grænser. George Q. Cannon forklarede i 1869 grænserne for den personlige ret til at udtrykke sig:

»En ven ... ønskede at vide, om vi ... anså en ærlig meningsforskel mellem et medlem af Kirken og Kirkens autoriteter for frafald ... Vi svarede, at ... vi kunne forestille os en mand, som helt ærligt havde en anden mening end Kirkens autoriteter og dog ikke var en frafalden; men vi kunne ikke forestille os en mand, som udgav disse andre meninger og med argumenter, spidsfindigheder og særlige indlæg forsøgte at påtvinge andre disse meninger for at skabe splid og strid samt for om muligt at sætte Kirkens autoriteters handlinger og råd i forkert lys, uden at være en frafalden, for en sådan opførsel var frafald, således som vi forstod ordet« (*Gospel Truth*, red. Jerreld L. Newquist, 2 bd., Salt Lake City: Deseret Book Co., 1974, 2:276-277).

Blandt de aktiviteter, der anses for frafald i Kirken regnes, når medlemmer »(1) gentagne gange åbenlyst og bevidst i offentlighed handler imod Kirken eller dens ledere; (2) fortsætter med at undervise i lærdomme, som om de var Kirkens lærdomme, men ikke er det, på trods af at være blevet irettesat af deres biskop eller højere kirkemyndighed; eller (3) fortsætter med at følge frafaldne sekters lærdomme (som f.eks. de sekter, der taler for flerkoneri), efter at være blevet irettesat af deres biskop eller højere kirkemyndighed« (*Instruktionshåndbog for Kirkens ledere*, s. 10-3).

Disse mænd og kvinder, som vedbliver med offentligt at udfordre Kirkens grundlæggende lærdomme, skikke og ledelse, afskærer sig selv fra Herrens Ånd og mister retten til en plads og indflydelse i Kirken. Medlemmerne opmuntres til at studere Kirkens principper og lærdomme, så de kan forstå dem. Hvis der så opstår spørgsmål, og der er ærlige meningsforskelle, opfordres medlemmerne til at drøfte disse personligt med præstedømmeledere.

Der er en vis arrogance ved at mene, at nogen af os kan være mere åndeligt intelligent, mere lærd eller mere retfærdig end de

råd, der er kaldet til at præsidere over os. Disse råd er mere i harmoni med Herren end nogen enkeltperson, de præsiderer over, og de enkelte medlemmer af disse råd vejledes som regel af disse råd. I denne kirke, hvor vi har lægmandsledere, er det uundgåeligt, at nogen med en anden baggrund end vores vil blive sat til at præsidere over os. Det betyder ikke, at personer med andre værdige kvalifikationer fra deres erhverv eller uddannelse er mindre berettiget til inspirationen i deres embede end nogen anden. Nogle af de bedste biskopper i mit liv har bl.a. været murer, købmand, landmand, mejerist og en, der fremstillede is. Hvad nogen af dem måske har manglet i formel uddannelse var uden betydning. De var ydmyge mænd, og fordi de var ydmyge, blev de undervist og styrket af Helligånden. Uden undtagelse blev de styrket, da de lærte at arbejde flittigt for at udfylde deres kaldelse og for at betjene de hellige, som de var kaldet til at præsidere over. Sådan er det med alle kaldelser i Kirken. Præsident Monson lærer os: »Den, som Herren kalder, vil han også kvalificere til arbejdet« (*Stjernen*, juli 1988, s. 43).

Hvordan bør præstedømmebærerne behandle kvinderne i Kirken? Søstrene i denne Kirke har altid lige siden dens begyndelse ydet store og vidunderlige bidrag til Herrens værk. De har bidraget med virkelig meget intelligens, arbejde, kultur og dannelse til Kirken og vore familier. Søstrenes bidrag er, nu hvor vi bevæger os ind i fremtiden, mere nødvendige end nogensinde for at etablere vore familiers værdier, tro og fremtid samt samfundets velfærd. De skal vide, at de er værdsat, æret og påskønnet. De søstre, der tjener som ledere, skal inviteres til at deltage, til at blive lyttet til og involveret i vore stavs- og wardsrådsmøder – især i forbindelse med sager, der involverer søstre, unge og børn.

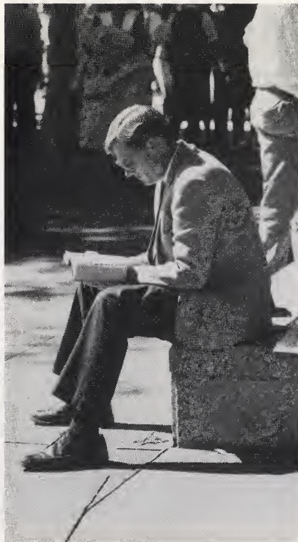
Hvordan bør de, som bærer præstedømmet, behandle deres hustruer og andre kvinder i deres familie? Vore hustruer har behov for opmuntring. De har brug for at høre, at deres ægtefælle kalder dem velsignede, og børnene har brug for at høre deres fædre rose deres mødre gavmildt (se Ordsp 31:28). Herren værdsætter sine døtre lige så meget som sine sønner. I ægteskabet er ingen over den anden; hver især har de forskellige primære og guddommelige ansvar. Den vigtigste blandt disse forskellige ansvar er for hustruer kaldelsen som mor. Jeg tror fuldt og fast på, at vore kære trofaste søstre nyder en særlig åndelig berigelse, som er uløseligt forbundet med deres natur.

Præsident Spencer W. Kimball sagde: »Det er en særlig ædel kaldelse at være en retfærdig kvinde i denne sidste uddeling på jorden før Frelserens andet komme … Andre institutioner i samfundet vakler måske og slår fejl, men den retfærdige kvinde kan hjælpe med at redde hjemmet, der måske er det sidste og eneste tilflugtssted for nogle mennesker midt i storme og ufred« (*Den danske Stjerne*, april 1979, s. 165).

Præstedømmet er kun retfærdig myndighed. Ethvert forsøg på at bruge det i hjemmet som en kølle til at misbruge eller gennemtvinge uretfærdigt herredømme er en fuldstændig modsigelse af denne myndighed og medfører tabet af den. Som bærer af præstedømmet bærer faderen det primære ansvar for at anmode om åndelige og timelige velsignelser fra Herren til sig selv, sin hustru og sin familie, men disse velsignelser kan kun forlanges i retfærdighed, når han ærer sit præstedømme. Vi bliver belært af Herren om, at »ingen magt eller indflydelse kan eller bør udøves i kraft af præstedømmet uden gennem overbevisning, langmodighed, mildhed, sagtmodighed og uskrømtet kærlighed« (L&P 121:41). Efter min mening er der ikke mange ord i den hellige skrift af større betydning end det smukke sprog i afsnit 121 i Lære & Pagter om, hvorledes præstedømmet skal udøves:

»Gennem venlighed og sand kundskab, som uden hykleri og uden svig vil udvikle sjælen meget.

Irettesæt skarpt, når den Helligånd driver dertil, og udvis derefter større kærlighed mod ham, som du har irettesat, at han ikke skal betragte dig som sin fjende;

men at han må erfare, din trofasthed er stærkere end dødens bånd.

Lad dit hjerte være fuldt af kærlighed til alle mennesker og til troens egne, og pryd altid dine tanker med dyd, da skal du have større frimodighed for Guds åsyn, og præstedømmets lære skal falde på din sjæl som himlens dug.

Den Helligånd skal være din stadige ledsager, og dit scepter retfærdighedens og sandhedens uforanderlige scepter, og dit herredømme skal være et evigt herredømme, og det skal uden tvang tilflyde dig fra evighed til evighed« (v. 42-46).

Præsident Spencer W. Kimball udtalte om præstedømmepagter: »Der er ingen begrænsning i præstedømmets kraft, som I har. Begrænsningen ligger i jer, hvis I ikke lever i harmoni med Herrens Ånd, og I begrænser jer selv i den kraft, I udøver« (*The Teachings of Spencer W. Kimball*, Salt Lake City: Bookcraft, 1982, s. 498). Præsident Kimball sagde endvidere: »Man bryder præstedømmepagten ved at overtræde befalingerne – men også ved ikke at udføre sine pligter. For at bryde denne pagt behøver man blot at gøre intet« (*The Teachings of Spencer W. Kimball*, s. 497).

En anden god påmindelse om vore pligter og velsignelser er præstedømmets ed og pagt, som beskrevet i afsnit 84 i Lære & Pagter. Vi får at vide, at præstedømmebærerens altoverskyggende pligter er at »give flittigt agt på det evige livs ord,« »at bære vidnesbyrd for hele verden« og at undervise verden »om den tilkommende dom« (v. 43, 61 og 87).

Derpå kommer denne vidunderlige forjættelse, hvis vi er trofaste i vore præstedømmepligter: Vi vil blive »helliggjort ved Ånden« og »blive Guds udvalgte« og »alt det, som [vor] Fader har,« skal gives os (v. 33, 34 og 38). Hvor meget vigtigere er det ikke at modtage »alt det,« Faderen har, end at søge eller få, hvad som helst dette liv kan tilbyde.

Livets største velsignelser kommer gennem lydighed mod pagterne og ved at ære de ordinanser, vi modtager i de hellige templer, herunder den nye og evige ægteskabspagt, der er slutstenen på den hellige begavelse.

I vores ønske om at være frisindet, at være accepteret, at være vellidt og beundret lad os da ikke tage let på de lærdomme og pagter, der er blevet åbenbaret til os, og ej heller på udtalelser fra dem, der har nøglerne til Guds rige på jorden. For os alle lyder Josvas ord stadig mere relevant.

»Vælg i dag, om I vil dyrke de guder … Jeg og mit hus vil tjene Herren« (Jos 24:15).

Må Herrens Ånd være med os for at hjælpe os med at forstørre denne store præstedømmemyndighed. Det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. □

Din personlige checkliste for en vellykket evig flyvetur

Ældste Hugh W. Pinnock
De Halvfjerds

Den retning, I flyver som ung mand, afgør, hvor I vil lande som voksen.

I aften vil jeg gerne rette mine bemærkninger til de unge mænd, som er her med deres fædre, kvorumsvejledere, biskopper og venner.

Vi er mange, der er fascineret af at flyve. Piloter har en procedure, som de følger for trygt at lette fra jorden, for sikkert at rejse rundt om jorden eller udforske den fra det ydre rum og derpå lande sikkert. Uanset om man flyver et én-motorers fly eller fører et rumskib i kredsløb om jorden hvert 92. minut, vil enhver erfaren pilot omhyggeligt gennemgå en *checkliste* for at sikre, at alle systemer i flyet fungerer rigtigt. Det er det samme, hvad enten det drejer sig om en jetjager (F-14 Tomcat eller F-18 Hornet), der brøler op mod himlen fra dækket på et hangarskib, et lille fly, der sprøjter gødning eller insektgifte lavt hen over markerne i Washington eller Kansas, eller rumfærgen *Discovery*, som affyres ud i rummet for at opsætte satellitter og udføre videnskabelige og medicinske eksperimenter. Hver eneste pilot og hvert besætningsmedlem gennemgår en detaljeret checkliste før afgangen for at sikre, at alt er i orden.

Eftersom hver eneste af jer er langt vigtigere end noget fly, vil I gøre klogt i at overveje og gennemgå jeres personlige checkliste, før I letter med retning mod resten af jeres liv. Jeg vil foreslå fem områder, som I ofte bør checke, mens I flyver mod en lykkelig fremtid. Mange af jer unge mænd har endnu 80 eller flere år at leve i!

Tænk over det! I har i sandhed en lovende fremtid, hvis I forbereder jer rigtigt og fastholder koncentrationen.

Første punkt på checklisten: Præstedømmet. Forstå og benyt det præstedømme, I bærer, rigtigt. Husk på, at Det Aronske Præstedømme, som I bærer, er det forberedende præstedømme, der fører til Det Melkisedekske Præstedømme. Med Det Melkisedekske Præstedømmes kraft skabte den Enbårne Søn verdener uden tal (se Hebr 1:2; L&P 76:24; Moses 1:33) som den førjordiske Jehova, og senere udførte han mange mirakler på jorden som vores Frelser, Jesus Kristus. En klog præstedømmeleder belærte om, at tiden til at *handle* i jeres liv er nu, således at I senere kan *blive* den mand, I skal være.

Vor himmelske Fader stoler på jer. I har præcis det samme præstedømme, som Aron bar værdigt, og som Johannes Døber brugte, da han døbte Jesus »for således bør vi opfylde al retfærdighed« (Matt 3:15). 1.800 år senere ordinerede han på Susquehannaflodens bred Joseph Smith og Oliver Cowdery til det samme Aronske Præstedømme (JS-H 1:68-73).

Husk:

• Joseph Smith var på samme alder som jer diakoner, da han indgående tænkte på Gud.

• Joseph Smith var på samme alder som jer lærere, da han gik ind i skoven for at bede og blev velsignet med at tale med Gud Faderen og Jesus, vores ældre Bror (se JS-H 1:11-20).

• Joseph Smith var på samme alder som jer præster, da Moroni første gang besøgte ham og fortalte ham om optegnelsen på guldplader (se JS-H 1:27-54).

Præstedømmet, I bærer, gør jer i stand til at forberede, velsigne og omdele brød og vand, nadverens hellige symboler. I anbringer Kirkens medlemmer under en højtidelig pagt om at »påtage sig din Søns navn og altid erindre ham og holde hans bud, som han har givet dem« (L&P 20:77).

I indsamler fasteoffer til at hjælpe de fattige og nødlidende. Mange af jer virker som dørvogtere, opstiller stole og borde til møderne og udfører andre vigtige pligter.

I præster har myndighed til at døbe (se

Medlemmer af De Halvfjerds' Præsidium, ældsterne Rex D. Pinegar, Carlos E. Asay og Charles Didier.

L&P 20:46) præcis som de unge mænd, der tjener som missionærer, og som jeres fædre og andre ældre mænd har. Og I ordinerer også andre under passende omstændigheder (se L&P 20:46-49).

Vor himmelske Fader elsker jer! Jeres præstedømmeledere vil kalde mange af jer og indsætte jer som medlemmer af kvorumspræsidentskaber eller som kvorumssekretærer. Sikke mange ledererfaringer I får, når I leder andre, mens I stadig er unge. Og biskopper, I har en afgørende rolle på grund af den uddannelse og de praktiske erfaringer, I tilrettelægger for vore unge mænd med stillinger i kvorummers ledelse.

Andet punkt på checklisten: Familie og venner. Husk altid på betydningen af jeres hjem, jeres forældre, andre familiemedlemmer og jeres venner. Forvent ikke, at jeres forældre gør det for jer, som I nu selv kan gøre. Det er jeres tur til at begynde at påtage jer mere ansvar. »Men min far skulle gøre dette,« eller »jeg ønsker, at min mor fortsætter med at gøre dette for mig,« kunne I måske stadig ønske. Et succesrigt hjem er baseret på kærlighed og hjælpsomhed fra børnene, lige som det er baseret på, at kærlige forældre varetager deres ansvar.

Engang, da jeg var 17 år, vaskede jeg familiens bil i forventning om at skulle i byen den aften. Min far kom ud af huset for at se, hvad jeg gjorde. Han kritiserede mig så meget, at jeg følte, at jeg ikke gjorde noget rigtigt. Til sidste sagde jeg noget i denne retning: »Far, lad mig være. Kan du ikke forstå, at det er første gang, jeg har prøvet at være teenager?« Han så på mig og sagde: »Hør min ven, ved du ikke, at det er første gang, jeg har prøvet at være far?« Jeg blev klogere den dag, fordi jeg forstod, at vi alle lærer sammen i familien. Vi kan ikke forvente, at vore forældre er fuldkomne, mere end vi kan forvente, at vi selv er alt det, vi håbede at blive.

Vær ivrig efter at tilgive, når der opstår problemer i hjemmet. Hjælp til med jeres mindre brødre og søstre, når det er nødvendigt. I er deres helt. Når I påtager jer mere ansvar i hjemmet, vil I finde andre muligheder, som dukker op på andre områder i livet.

Vælg jeres venner omhyggeligt. Omgiv jer med drenge og piger, der er ærlige, og som vil hjælpe jer med at være ansvarlige. Hjælp jeres venner med at beslutte sig til at tage på mission, til at komme til Kirkens møder og til at deltage i gode aktiviteter. I, der er 16 år og ældre, og som går ud med piger, sørg for, at pigerne, I går ud med, er lige så gode, når I afleverer dem ved deres hjem, som da I hentede dem.

Tredje punkt på checklisten: Lev efter budene. Giv aldrig rævene mad! Hvad betyder det? *At bryde budene er som at give ræve mad.* I England, hvor vi bor, havde min hustru og jeg hørt, at der var ræve midt i byen. Vi ville gerne se en ræv. En nabo fortalte os, at hvis vi lagde lidt mad ud til rævene, ville vi sikkert se en. Vores slagter gav os nogle ben. Hver aften lagde vi nogle ben ud i haven. Snart kom en ræv for at spise. Derpå lidt flere. Nu har vi mindst fem ræve, der løber gennem vores blomsterbed, graver græsplænen op og efterlader haven som en slagmark hver aften, så den minder lidt om vildskaben i Jurassic Park. Det, der begyndte med lidt nysgerrighed, er nu et problem, og på stort set samme måde er det med synd. En indiskretion kan begynde en proces, der kan skabe rod i et helt liv.

Husk på, at hvis I ikke begynder at fodre rævene, vil de aldrig flå jeres have fra hinanden. Hvis I undgår at begå de tilsyneladende små og uskyldige fejltrin, vil jeres liv være fri for mange større problemer senere. Vær modige unge mænd og lev retfærdigt. Skab gode minder for jer selv og jeres omgivelser.

Fjerde punkt på checklisten: Uddannelse. Gør god brug af jeres skolegang. Skrifterne fortæller os, at der er en tid til alt under himlen (se Præd 3:1-8). Nu er tiden til jeres forberedelse. Den retning, I flyver som ung mand, vil afgøre, hvor I vil lande som voksen. Er I på vej i den retning, som I ønsker at flyve?

De af os, som er ældre, husker, at ikke alt i skolen eller på arbejdet er behageligt, ej heller virker alt nyttigt og nødvendigt. Alligevel er det meste af det, I lærer, nyttigt. Vær begejstret for jeres skolegang og gør det til en vane at gå den ekstra mil (se Matt 5:41; 3 Nephi 12:41). Denne vane vil hjælpe jer til med held at krydse kontinenter, når I er ældre. Ved studium og hårdt arbejde forbereder I jer på et liv med åndelig, følelsesmæssig og økonomisk uafhængighed. Byg nu et fundament, der vil kunne bære jeres fremtid (se Matt 7:24-25). Mærk begejstringen ved at gennemføre vanskelige opgaver.

De flittige unge mænd for nogle år tilbage er de produktive og respekterede ledere i dag. Mange af dem havde flere jobs, da de var unge og sparede en del af deres indtægt op til en mission og en uddannelse. De har velsignet andre lige siden. Jeres forældre har ikke pligt til at sørge for alt, hvad I ønsker. Herren har instrueret os om ikke at være uvirksomme! (Se L&P 42:42; 60:13; 75:3; 88:124).

Femte punkt på checklisten: En mission. Mens jeg tjente som adjudant til en generalmajor i en reserveenhed i hæren, havde jeg mange samtaler med den usædvanlige militære leder. Han tilhørte ikke vores tro. »Pinnock,« sagde han engang, »ved du, hvor heldige I mormoner er?« Mit svar lød noget i denne retning: »Ja, men hvad tænker De på?« Han sagde: »En mission, Pinnock, det er hele humlen. Jeres unge mænd opfordres til at tage afsted og tjene andre. De bliver stærkere, klogere og mere pålidelige på grund af en mission.«

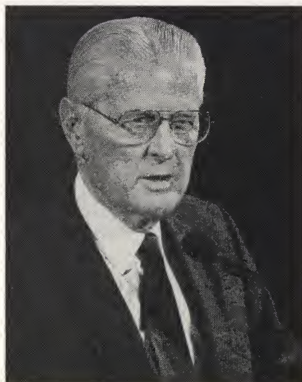
Profeten har bedt jer unge mænd om at tjene, verden har desperat brug for, at I tjener, og I har brug for at mærke den styrke og vækst, der kommer ved at tjene og undervise andre. Og hvis I af en eller anden usædvanlig grund ikke bliver kaldet til at tjene på mission, vil der være andre muligheder for at tjene Herren.

Her har I det så: En checkliste, der kan holde jer flyvende i den rigtige retning. En pilot har brug for støtte af et veluddannet jordpersonel for at få succes, og jeres forældre, biskopper, kvorumsledere og solide venner vil alle yde jer støtte under jeres flyvning i disse vigtige år af jeres liv. En vidunderlig fremtid er jeres, hvis I holder jer til jeres personlige checkliste. Vi beder for jer, holder af jer og står i beredskab for at hjælpe jer. Om disse sandheder vidner jeg i vor Frelsers, Jesu Kristi navn. Amen. □

»Rør ikke ved den onde gave eller noget urent«

Ældste H. Burke Peterson
Emeritus medlem af De Halvfjerds

Vi kan ikke være involveret i Satans program for underholdning og blive regnet for skyldfri. Hvorfor? Fordi vi er mænd og drenge i pagten.

Mine brødre, det er med dybe følelser, at jeg hilser jer i kærlighed og respekt. Jeg takker jer for at det gode, I udfører til gavn for vor Faders børn i hele verden. Denne aften håber jeg, at I kan forstå den bekymring, som denne opgave har givet mig.

Jeg forventer, at dette er min sidste chance for at stå på denne talerstol og tale til jer brødre i præstedømmet, og mine tanker er blevet ledt til at behandle et emne, som nogle måske finder generende. Derfor beder jeg for hver enkelt af jer, som den fordums kong Benjamin sagde. Jeg citerer:

»I skal … åbne ørene, så at I kan høre, og hjertet, så at I kan forstå, og sindet, så at Guds hemmeligheder kan afsløres for jer« (Mosiah 2:9).

Det er mit håb, at vi vil blive belært af Ånden i aften.

I Moroni 10:30 læser vi:

»Og atter vil jeg formane jer til at komme til Kristus og holde fast ved hver god gave, *men ikke røre ved den onde gave eller noget urent*« (fremhævelse tilføjet).

Mine tanker vil centrere sig om vores sommetider uskyldige involvering i en af de forfærdelige, urene ting, der henvises til af denne fordums profet. Satan, ja, selve djævelen og faderen til alle løgne, har snedigt og udspekuleret sænket samfundets normer for moral til et tragisk og ødelæggende niveau. I bøger og blade, på CD'er og bånd, i fjernsynet og i biografen portrætteres oftere og oftere en livsstil, der måske endda kan overgå udskejelserne hos dem, der boede i Sodoma og Gomorra. Lærredet, musikken, de trykte medier osv. er fyldt med en overflod af sex, nøgenhed og uanstændighed.

En af de store tragedier er, at alt for mange mænd og drenge, som bærer Guds præstedømme, ser og lytter til denne form for såkaldt underholdning.

Nogle gør det kun tilfældigt i begyndelsen. De tror, at de er åndeligt stærke og vil være immune over for dens indflydelse. Dette affald er ikke mere eller mindre end pornografi iklædt en af dens mange efterligninger af elegant påklædning – et af mesterforfalsknerens bedste produkter.

En del af den tragedie, jeg taler om, er, at mange mænd og drenge ikke ser, at de er fanget eller snart vil blive det. Desværre frygter jeg, at selv nogen inden for hørevidde har en afhængighed uden at erkende det. De ser det som en form for underholdning, der tjener som en lindring fra hverdagens problemer. I virkeligheden er det et faktum, at *det kun tager deres åndelighed fra dem* og fratager dem deres evne til at trække på Himlens kræfter i nødsituationer.

Vi må lære fuldt ud at forstå konsekvenserne af at have et ønske om sådan underholdning. Fædre og mødre må advare deres børn og gøre dem opmærksomme på den evige sanktion. Ingen mand eller dreng blandt os her i aften kan se på, læse om eller lytte til noget sådant åbenlyst uanstændigt i blot dets mildeste form uden at bringe sorg til en kærlig Gud og uden at gøre forfærdelig skade på sin egen ånd. Vi kan ikke se på eller lytte til disse uhellige skildringer i vores egen stue, eller hvor de bliver vist, uden at lide under konsekvenserne – og disse konsekvenser er meget reelle.

Vi må huske, at vores belønning for retskaffen levevis kun delvist nydes i denne tilværelse på jorden. På samme vis vil vores fortvivlelse over at bryde Guds bud ikke blive erkendt fuldt ud, mens vi lever her på jorden. Evigheden er en meget, meget lang tid.

Brødre, jeg bønfalder jer om at undgå det. Hold jer fra enhver film, video, tids-

skrift eller musik – *uanset dens officielle klassificering* – hvor utilladelig erotisk opførsel og udtryk er en del af handlingen. Hav mod til at slukke for det i jeres stue. Smid bånd og tidsskrifter ud i affaldsspanden, for det er der, vi opbevarer affald.

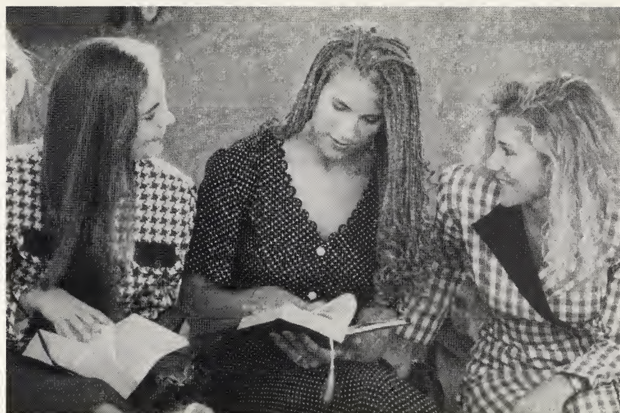
Lære & Pagter giver os en advarsel og et løfte. Løftet siger, at »dersom I kun har øje for min ære, skal jeres hele legeme blive opfyldt med lys, og der skal intet mørke være i jer, og det legeme, der er fyldt med lys, fatter alle ting« (L&P 88:67).

Som en anvendelse af dette skriftsted i dag er det min forståelse, at hver gang vi ser på eller lytter til den slags materiale, vi har talt om – selv i dets mildeste form – vil lyset i os blive svagere, fordi det indre mørke tager til. Virkningen af dette er, at vi ikke kan tænke så klart på livets udfordringer – i vores erhverv, i Kirken, i skolen, i familien eller personligt – fordi kanalen, der fører til kilden for alt lys, som kan løse problemer, fyldes med forskellige urene billeder. Vores ret til personlig åbenbaring om noget emne er alvorligt begrænset. Vi klarer os ikke så godt i skolen eller på arbejdet. Vi er mere overladt til os selv, og et resultat er, at vi begår flere fejl, og at vi ikke er lige så lykkelige. Husk på, at vores sind er et vidunderligt instrument. Det vil huske og gemme alt det, vi stopper ind i det, både affald og skønhed. Når vi ser eller hører noget urent eller uanstændigt, vil vores sind gemme det uanset kilden, og når det danner en uren optegnelse, vil det smukke og rene blive skubbet i baggrunden. Håb og tro på Kristus begynder at blegne, og uro og utilfredshed vil i højere og højere grad blive vore ledsagere.

Brødre, søstre og forældre er ikke så lykkelige sammen, som de plejede at være. Vi finder mindre fred og tilfredshed i vores hjerte og i vores hjem. Vi gør ting, som vi senere ville ønske, vi ikke havde gjort. Skænderier lurer med deres ondskabsfulde bid, og når der er ufred tilstede, forlader Kristi Ånd os.

Igen siger jeg: Lad det være. Sluk for det, gå jeres vej, brænd det, fjern det, tilintetgør det. Jeg ved, at det er et vanskeligt råd at modtage, når vi siger, at film, der er forbudt for børn under 16 år, og mange, der er forbudt for børn under 12 år, er produceret under satanisk indflydelse. Vore standarder bør ikke dikteres af filmcensuren. Jeg gentager, på grund af det, de *virkelig* repræsenterer, tjener disse typer af film, musik, bånd osv. hensigterne for ophavsmanden til alt mørke.

Brødre, lad os igen overveje, hvorfor vi ikke kan være involveret i Satans program for underholdning og blive regnet for skyldfri. Hvorfor? *Fordi vi er mænd og drenge i pagten*, og det gør os anderledes end alle andre. Da vi har indgået en pagt med Herren, er vi noget særligt – ikke almindelige,

men noget særligt. Han elsker alle sine sønner, *men dem i pagten har et særligt ansvar.*

Herren har i den hellige skrift fortalt os, at før vi kom til denne jord, blev vi alle kaldet til at bære hans præstedømme og til at udføre hans værk her. Det er ikke en lille, ubetydelig opgave, vi har. Han *vil* holde os ansvarlige for vores del af arbejdet.

Hvis I nu har det problem, vi taler om, lad mig da give jer håb og en angrebsplan. Hvis I er unge, gå da til jeres forældre eller biskop for at få hjælp. Både unge og ældre må gå til Herren. At standse handlingen og rense ånden for de urenheder, vi har talt om, er ikke let, og det sker ikke hurtigt, men det kan helt sikkert ske. Jeg citerer fra en tale, der blev holdt fra denne talerstol for flere år siden.

»Hemmeligheden ved at rense vores ånd fra urenheder er ikke særlig kompliceret. Det begynder med [oprigtig, dybfølt] bøn hver morgen og slutter med bøn hver aften. Dette er det vigtigste trin i renselsesprocessen, jeg kender. Det kan blot være en bøn om styrke til at vænne sig af med dårlige vaner,« eller en bøn om, at synd vil være modbydelig for jer (*Den danske Stjerne*, april 1981, s. 74).

Husk i mellemtiden, at ikke alle bønner besvares den samme dag og måske heller ikke den næste dag. Somme tider tager det lang tid. Men når »dette trin er i orden, har jeg set mange mirakler finde sted. Uden dette vil der hele tiden være frustration, sorg, uvirksomhed og fortvivlelse« (ibid.)

Hvis I har prøvet og har givet op, så beder jeg jer inderligt om at forsøge igen og igen og igen. Vor himmelske Fader vil ikke overse jeres indsats, hvis I bliver ved. Det andet trin i denne angrebsplan er at opnå en større grad af åndelig styrke ved et dagligt studium af skrifterne. Jeres studium behøver ikke vare længe, men det bør være hver dag. Hvis jeg var jer, ville jeg læse i skrifterne i aften og aldrig lade en dag gå uden at læse i dem, selv om det blot er nogle få minutter. En større grad af inspiration er lovet dem, som læser regelmæssigt i skrifterne (se ibid.)

Skrifterne vil hjælpe os til at overvinde mørket med lys.

Det tredje trin, jeg vil råde jer til, er om nødvendigt at modtage velsignelsen, der kommer i bekendelsesprocessen. Alt for mange gemmer på indre skyldfølelser, der kommer af fejltrin, de ikke har omvendt sig fra. En del af omvendelsesprocessen er bekendelse. Hvis du er én af dem, der har dette behov, beder jeg dig om at gå til din biskop, før solen går ned i morgen.

Jeg bærer vidnesbyrd om, at Frelseren leder dette værk. Tillad mig at gentage de ord, som den store profet Moroni udtalte i sin afskedstale:

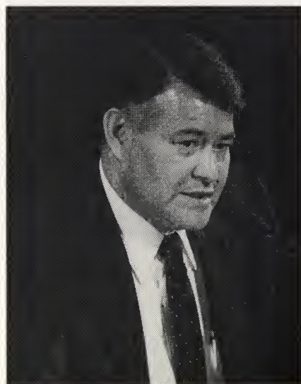
»Ja, kom til Kristus og bliv fuldkommen i ham og fornægt jer selv alt, hvad der er ugudeligt; og dersom I fornægter jer selv alt, hvad der er ugudeligt samt elsker Gud af hele jeres magt, sind og styrke, da er hans nåde tilstrækkelig for jer, så at I gennem hans nåde kan blive fuldkomne i Kristus; og dersom I ved Guds nåde er fuldkomne i Kristus, kan I ingenlunde fornægte Guds kraft« (Moroni 10:32).

Jeg bærer vidnesbyrd om ham i Jesu Kristi navn. Amen. □

En evig vision

Ældste Carlos H. Amado
De Halvfjerds

Udvid jeres vision og erkend, at I er forbundet med Gud; løft jeres blik og lev op til det præstedømme, I bærer.

T*jener* og *tjeneste* er beslægtede ord i den gengivne kirke.

Det er blevet sagt, »at den, der ikke lever for at tjene, fortjener ikke at leve« – kloge ord, som kan overføres til alle præstedømmebærere. Et andet ord, der beskriver præstedømmet, er *tjeneste*; helt bogstaveligt er hver eneste mand, som modtager præstedømmet, »kaldet til at tjene.« Apostlen Peter sagde om jer: »Men I er en udvalgt slægt, et kongeligt præsteskab, et helligt folk, et ejendomsfolk« (1 Pet 2:9). Jeg vil illustrere det med en beretning.

María Coj var et 17-årigt medlem af Kirken, den ældste af otte børn. Hun led af en parasitinfektion, der skyldes fordærvet mad, som med tiden bredte sig til hendes hjerne og forårsagede forfærdelige hovedpiner og derpå blindhed. For at lette på smerterne var det nødvendigt at flytte hende fra hjemmet i Sololá til Guatemala City. På grund af kramper forårsaget af den fremskredne sygdom blev hendes tilstand værre, og hun blev kun holdt i live af en respirator. Det var klart, at hun ikke kunne leve længe på de betingelser.

Samtidig rejste Erika Alonzo, et 12-årigt og delvist blindt medlem af Kirken, 22 timer i bus fra Honduras til Guatemala City for at få en øjenoperation. I to uger ventede hun på en acceptabel hornhinde fra USA, der kunne transplanteres til hendes øje, men der var ingen.

På dette tidspunkt døde María. Eftersom hendes blindhed skyldtes et pres på hjernen, var hendes hornhinder sunde. Marías far og mor godkendte doneringen af hornhinder. Operationen var en succes.

Den 12. juli 1993 rejste Erika til Sololá for at møde familien Coj for første gang. Den overraskede familie spurgte hende: »Kan du se?« Hun svarede: »Jeg ser alt klart.« Det var et åndeligt møde. Søster Coj, som ikke forstår ret meget spansk, fordi hendes modersmål er cakchiquel, kunne føle kærligheden og ånden i samtalen. Erika kan nu se og nyde sine omgivelser på grund af doneringen af Marías øjne. En persons død og hendes forældres kærlighed velsignede en andens liv. Det medicinske mirakel, hvor en person er i stand til at se gennem en andens øjne, er en forbavsende kendsgerning.

Åndeligt talt vil I unge i Det Aronske Præstedømme opdage, når I betragter velsignelserne i dette liv og i evigheden gennem jeres trofaste forældres, læreres, biskoppers, apostles og profeters øjne ved dagligt at skænke lidt tid til fx at overveje, bede og studere skrifterne, at de belærer jer om det guddommelige, som er i jer.

Udvid jeres vision og erkend, at I er forbundet med Gud; løft jeres blik og lev op til det præstedømme, I bærer. Lær i jeres ungdom at kontrollere jeres ønsker, lyster og lidenskaber. Forbered jer seriøst på at opfylde jeres glorværdige ansvar for at forkynde gengivelsens sandheder, som er, at Jesus er Kristus, og at frelse kun kommer gennem ham, at Joseph Smith var en profet, som blev instrueret af guddommelige budbringere til med magt og myndighed at gengive alle pagter og ordinanser, der findes i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

I hver præstedømmebærer bør der brænde en personlig overbevisning om, at Jesu Kristi mission var enestående: Som Søn af den evige himmelske Fader og af en særligt udvalgt jordisk mor blev han Guds Enbårne Søn, hvilket kvalificerede ham til at blive menneskehedens Formidler, Frelser og Forløser. Han blev hånet, spyttet på, slået, pisket og ydmyget, »men han åbnede ikke sin mund« (Es 53:7).

Han døde i en tidlig alder; han var stærk og ung og besad en ubegrænset visdom. Når I bliver 33 år, vil I bedre forstå det. Hans offer var smertefuldt, men uundværligt. Han var den første, der opstod iklædt herlighed og evigt liv.

Guds Søns forsoning åbnede for, at hele menneskeheden kunne vende tilbage til Faderens nærhed. Han lærer os nu: »Følg derfor mig og gør de ting, som I har set mig gøre« (2 Nephi 31:12). Det vil være jeres privilegium at tjene i to år som missionær med øjet alene henvendt på at herliggøre Gud og at opbygge hans rige (se L&P 4:5).

I løbet af den tid vil Kristus lutre jeres ånd; han vil forme jeres karakter og i jeres hjerte så de principper, der vil gøre det muligt for jer at leve i retfærdighed og glæde i dette liv og i evigheden.

I tror måske, at I vil ofre meget ved at forlade jeres familie, jeres uddannelse og komfortable levevis. Andre beklager sig måske over, at missionslivet er for hårdt. De tusinder, som har tjent, vil bære vidnesbyrd for jer om, at når I tæller jeres velsignelser, eksisterer der intet offer.

Jeg vil gerne fortælle om en oplevelse med tro. Ældste Hermelindo Coy var enebarn og sagde farvel til sin mor. Han forlod for første gang i sit liv sin lille landsby i bjergene i Senahú i Guatemala. Han ankom til missionærernes træningscenter den 14. marts 1991. Selv om han kun havde været medlem af Kirken i to år og var meget genert ved at tale til andre, var hans beslutsomhed om at tjene stor. Hans uddannelse bestod af mindre end fem års skolegang på hans modersmål kekchí. Guatemalas officielle sprog spansk var fremmed for ham.

Under sin mission lærte han at leve med smerter i sit ben. Han beklagede sig sjældent. I august 1992 lagde han foruden en større smerte også mærke til noget unormalt ved sit knæ. Han blev undersøgt af en læge – diagnosen: *Knoglekræft.* En større undersøgelse viste kræft i leveren, lungerne og lym-

Præsident Thomas S. Monson modtager den internationale spejderbevægelses belønning, bronzeulven, af Mr. Jere B. Ratcliffe, øverste spejderleder og af Mr. Eugene F. »Bud« Reid.

fesystemet; hans sygdom var med andre ord dødelig. Han forstod ikke konsekvenserne af sygdommen eller dens alvor. Ved hjælp af en oversætter og med eksempler fra livet på gården, som han var fortrolig med, forstod han, at han kun havde kort tid igen.

Han spurgte aldrig: Hvorfor sker det for mig? Han beklagede sig ikke eller gav udtryk for negative følelser. Han var lydig over for alt det, der krævedes af ham. Han blev spurgt, om han ønskede at tage hjem, men han bad om at blive i missionen og tjene så længe som muligt, ja, selv indtil sin død. I oktober det år gik han med besvær ved at støtte sig til en stok. Han kunne kun arbejde få timer hver dag. I december kunne han ikke gå. For første gang mistede han modet, for han kunne ikke forkynde. Hans store bekymring var hele tiden, hvem der skulle tage sig af hans mor, når han døde.

Ved et besøg bad missionspræsidenten ældste Coy om at undervise sin egen mor i flere af de grundlæggende lærdomme. Hun ydede sammen med missionens sygeplejersker 24-timers pasning. Da han underviste sin mor i frelsesplanen på sit modersmål, udstrålede hans ansigt overbevisning og lys. Ældste Coy forstod med styrke og overbevisning det, han underviste i.

Da hans kræfter fortog sig, satte han hele sin lid til Herren. Ved en lejlighed, hvor smerten var meget stor, udtrykte han i bøn: »Himmelske Fader, jeg kender ikke dagen og timen, hvor jeg vil dø, men jeg ønsker hurtigt at høre fra dig om min nye opgave.« Han døde i februar 1993. Hans død velsignede alle missionærerne, lederne, medlemmerne og selv ikke-medlemmer, som hørte om hans mod til at tjene og holde ud til enden. Hans tro var så enkel, at den smittede. Han frygtede aldrig døden. Han styrkede alle, som kendte ham.

Mine kære unge, jeg lover jer, at når I tjener med samme tro som ældste Coy, og når I ser gennem jeres forældres og lederes øjne, som også elsker jer, vil jeres vidnesbyrd blive styrket, jeres vision vil blive udvidet, og det vil oplyse alle, som er åndeligt blinde, og hjælpe dem med at vende tilbage til Kristus. Stå op og lys; vær som de over 49.000 missionærer, der i dag bringer lys, håb og kundskab til dem, der trænger til det. Jeg tilføjer mit eget vidnesbyrd om guddommeligheden af dette værk i Jesu Kristi navn. Amen. □

Spejderbelønning

Overrækkelse til præsident Thomas S. Monson

Efter ældste Carlos H. Amados tale præsenterede præsident Gordon B. Hinckley, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab, repræsentanter for verdensspejderorganisationen forud for deres overdragelse af bronzeulven til præsident Thomas S. Monson, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab:

Det er en ære for os her i aften at have hos os Mr. Jere B. Ratcliffe, øverste spejderleder; Mr. Eugene F. »Bud« Reid, medlem af hovedbestyrelsen og af den internationale komité i Boy Scouts of America og tidligere præsident for verdens-spejderkomiteen; samt Mr. C. Michael Hoover, assistent til den øverste spejderleder. Det er mit privilegium at overgive ordet til Mr. Ratcliffe og derefter til Mr. Reid, som vil forestå en særlig overrækkelse til præsident Thomas S. Monson, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab. Præsident Monson vil derefter tale til os. Vær så god, Mr. Ratcliffe.

Mr. Ratcliffe:

Det er en virkelig ære for mig ved denne lejlighed at være til generalkonferencens præstedømmemøde for at hædre præsident Thomas S. Monson med den internationale spejderbevægelses belønning, bronzeulven. Præsident Monson er en af Boy Scouts of Americas mest fremtrædende venner og det længstsiddende medlem af vores hovedbestyrelse, hvor hans virke begyndte ved valget i 1969.

I den periode har Boy Scouts of America og Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige samarbejdet i et indtil nu enestående partnerskab i forbindelse med udviklingen af unge mænd. Partnerskabet mellem SDH-kirken og BSA er for mig af meget stor værdi. Det er værdifuldt på grund af vore organisationer og det, de tilslutter sig i form af meget ens grundlæggende holdninger – holdninger, der omfatter et engagement i religiøse principper og i stærke, traditionelle familieværdier.

Ledelsen af Boy Scouts of America anerkender, at religiøse principper er den vigtigste side af livet. Når en ung mand begynder at udvikle sig i sin tro, vil han begynde at vokse indefra og derved være bedre forberedt til at yde et positivt bidrag i vores samfund.

Spejderbevægelsen fortsætter også med at lægge vægt på de traditionelle familieværdier. Præsident David O. McKay, selv en stor spejder og stor støtte, sagde ofte, og jeg citerer: »Ingen succes kan erstatte fiasko i hjemmet.« Sammen opmuntrer spejderbevægelsen og Kirken fortsat til styrkelse af familiens værdi og af familieværdier.

Præsident Monson har bidraget til, at Boy Scouts of America har bevaret sin fokus på vore fælles grundholdninger. Han er en fremragende spejder. Han har i høj grad viet sit liv til at holde fast ved Kirkens lærdomme og Boy Scouts of Americas mission og føre dem ud i praksis – en mission med at undervise i værdier, der varer et helt liv.

På vegne af dine spejderkolleger, præsident Monson, ønsker jeg at lykønske dig og ønske dig og din yndige hustru, Frances, megen fortsat lykke og succes.

Mr. Reid:

I kraft af den myndighed, jeg har fået af verdens-spejderkomiteen, har jeg den ære og det privilegium at overrække bronzeulven til Thomas S. Monson. Dette er den eneste belønning, som spejderbevægelsens verdensorganisation uddeler. Jeg vil gerne bede præsident Monson om at rejse sig.

Jeg vil nu læse begrundelsen for tildelingen af bronzeulven.

»Præsident Thomas S. Monson, USA, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Medlem af Boy Scouts of Americas hovedbestyrelse.

Præsident Monson har været aktiv i spejderbevægelsen hele sit liv. Som spejder i sin ungdom opnåede han rang som 'Life Scout' og tjente senere som 'Explorer' og organisationsrepræsentant.

I Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige har han ledt spejderaktiviteter på mange niveauer. Han har tjent som rådgiver for duelighedstegn, som medlem af den canadiske SDH-spejderkomité og som præst ved en jamboree i Canada. I 10 år var han medlem af Kirkens spejderkomité. De sidste par år har han været involveret i et 'Scouting for Food'-projekt, der hjælper de fattige i samfundet.

Thomas S. Monson blev i 1969 medlem af hovedbestyrelsen for Boy Scouts of America, hvor han også er medlem af den internationale komité. Han har modtaget belønningen sølvbøflen og har repræsenteret Boy Scouts of America som repræsentant ved verdenskonferencer i Tokyo, Nairobi og København.

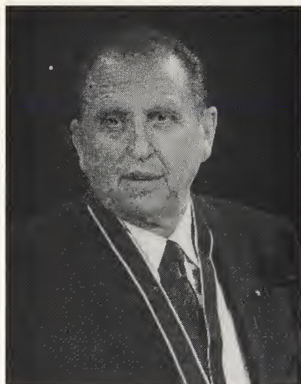
Præsident Monson har i sin opgave over hele verden som leder i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige arbejdet utrætteligt for at fremme spejderarbejdet i mange lande. Han har arbejdet nært sammen med spejderbevægelsens verdensorganisation for at styrke båndene mellem Kirken og nationale spejderorganisationer. Han er en engageret, solid og hårdt arbejdende frivillig i spejderbevægelsen. Hans lederskab i spejderbevægelsen har været eksemplarisk.«

Jeg vil nu anbringe bronzeulven omkring Thomas S. Monsons hals.

Den opadvendte stræben

Præsident Thomas S. Monson
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Det Aronske Præstedømme forbereder drenge på at blive mænd og på de større opgaver i Det Melkisedekske Præstedømme. Spejderbevægelsen hjælper vore drenge med at vandre retskaffent ad præstedømmets vej mod ophøjelse.

Mine kære venner og medspejdere, Jere Ratcliffe, Bud Reid og Mike Hoover. I ærer mig i aften ved jeres tilstedeværelse og ved jeres bemærkninger. Jeg er meget beæret over tildelingen af belønningen, bronzeulven. Jeg ved, at når I tildeler denne ære, udtrykker I også tak til Kirken og til tidligere og nuværende ledere, som har tilladt mig at tjene i hovedbestyrelsen de sidste 24 år og at følge i fodsporene af præsident Ezra Taft Benson og præsident George Albert Smith, som gik forud for mig på denne post. Som medlem af bestyrelsens internationale komité har jeg haft det privilegium at rejse til mange lande og se spejderbevægelsens positive indflydelse på unge mænd, der taler mange sprog og er af mange forskellige racer og kulturer.

Som Kirke går det ret godt med at bruge spejderprogrammet i USA og Canada. Med hjælp fra Jacques Moreillon, generalsekretær i spejderbevægelsens verdensorganisation, tager vi skridt til at udvide spejderbevægelsens indflydelse til vore unge mænd over hele verden.

Jeg holder meget af præsident Spencer W. Kimballs inspirerede ord, da han talte til Kirkens medlemmer over hele verden: »Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige bekræfter sin fortsatte støtte til spejderbevægelsen og til fremskaffelse af ledere, der vil hjælpe drenge til at holde sig nær til deres familie og til Kirken, mens de udvikler egenskaber i forbindelse med at være en god samfundsborger, udvikle karakter og komme i fysisk form, hvilket spejderbevægelsen står for ... Vi er forblevet stærke og faste i vores støtte af denne storartede bevægelse for drenge og over for det løfte og den lov, som den drejer sig om.«[1] I aften fornyer vi denne godkendelse.

Tillad mig at fortælle om en enkelt personlig oplevelse. Da jeg var 14 år, tog vores trop på spejdertur til Big Cottenwood Canyon. Efter vi havde etableret vores lejr, sagde vores leder til mig: »Monson, du kan lide at fiske. Jeg giver dig to fluer – en tørflue og et hvidt møl. Nu skal du fange fisk nok til at sørge for mad til denne trop de næste tre dage, og jeg henter jer alle på lørdag.« Han gik. Jeg betvivlede aldrig hans ordre. Jeg vidste, at hvis jeg gjorde min del, ville jeg fange fiskene og give troppen mad. Og det gjorde jeg. Jeg var voksen, før jeg forstod, at det ikke var korrekt af tropslederen at svigte drengene. Men sikke en lærerig oplevelse det var for os.

Norman Rockwells malerier på omslaget til *Saturday Evening Post* eller i *Boy's Life* har altid rørt mine følelser. Af de to malerier, jeg beundrer mest, forestiller det ene en tropsfører, der sidder ved de døende gløder af bålet og betragter sine drenge – de sover fast i deres små telte. Himlen er fyldt med stjerner, drengenes forpjuskede hoveder er oplyst af bålets gløder. Tropsførerens ansigt afspejler hans kærlighed, hans tro og hans hengivenhed. Billedet kalder denne tanke frem: »Den største gave en mand kan give en dreng er at være villig til at dele en del af sit liv med ham.«

Det andet billede er af en lille purk klædt i sin storebrors langt større spejderuniform. Han ser på sig selv i spejlet, der hænger på væggen, med sin lille arm løftet til spejderhilsen. Det kunne meget vel kaldes for »I spejderbevægelsens fodspor.«

I denne verden, hvor nogle vildledte mænd og kvinder kæmper for at rive ned og ødelægge store bevægelser som spejderbevægelsen, glæder det mig at stå fast for en organisation, der belærer om pligt over for Gud og sit land, og som tilslutter sig spejderloven. Ja, en organisation, hvis motto er »Vær beredt,« og hvis slagord er »Gør en god gerning hver dag.«

Det Aronske Præstedømme forbereder drenge på at blive mænd og på de større opgaver i Det Melkisedekske Præstedømme. Spejderbevægelsen hjælper vore drenge med at vandre retskaffent ad præstedømmets vej mod ophøjelse. Langs vejen vil der være sving og omveje, som kræver beslutninger af største betydning. Himmelsk inspiration vil udgøre et landkort, der sikrer, at vore valg er korrekte. Der kommer i enhver ung mands liv et tidspunkt til alvorlig overvejelse og klog vurdering af hans fremtid – for beslutninger afgør vores skæbne.

I aften blandt denne store præstedømmeskare findes der dem, som med held har navigeret gennem deres ungdoms veje. Der er brug for sådanne erfarne mænd med tro som eksempler for dem, der ser hen til dem for vejledning og sikkerhed. Brødre, er vi beredt til vores ledelsesopgave – ja, til vores livredderopgave? Behovet for vores hjælp er her og nu.

I byer overalt i vores land og i lande over hele verden er der sket en forringelse af hjemmet og familien. I mange tilfælde har man forladt det sikkerhedsnet, der hedder personlig bøn og familiebøn. En macho-inspireret indstilling: »Jeg kan klare det selv« eller »Jeg behøver ikke hjælp fra nogen« dominerer manges almindelige filosofi. Ofte er der et oprør mod fastetablerede traditioner af anstændighed og orden, og fristelsen til at følge med strømmen er overvældende. En sådan nedbrydende filosofi som denne opskrift på fiasko kan føre til undergang, medmindre mænd med tro, fulde af kærlighed, træder frem og viser en snublende dreng den rette vej. Husk dette vers:

Han stod helt alene ved skillevejen,
og solen skinnede på hans ansigt.
Han tænkte ikke på ukendte verdener -
til en mands livsbane var han rede.

Men vejene gik mod øst, og vejene gik mod vest,
og knægten vidste ikke, hvad vej der var bedst.
Så han valgte den vej, der førte ham ned,
og han tabte løbet og sejrens løn.
Til sidst blev han fanget i en snare,
fordi ingen stod ved skillevejen
for at vise ham den bedre vej.

En anden dag på det selvsamme sted
stod en dreng med høje håb.
Også han var rede til en mands livsbane,
men da stod der én, som kendte vejen.
Og han viste ham vejen, han skulle gå.
Derfor gik han bort fra vejen, der ville føre ham ned,
og han vandt løbet og sejrens løn.
Han vandrer i dag ad den skønne vej,
fordi der stod én, hvor vejen deltes,
som viste ham den bedre vej.[2]

De, der bærer Det Melkisedekske Præstedømme, er ikke den eneste hjælp med styrke til at løfte, visdom til at vejlede og evne til at frelse. Mange af jer unge mænd udgør præsidentskaber for kvorummer af diakoner og kvorummer af lærere eller sidder i en lederstilling, hvor I hjælper biskoppen med at vejlede kvorummer af præster. Når I forstørrer jeres kaldelse med hensyn til at hjælpe dem, I præsiderer over, vil himmelsk hjælp komme. Husk på, at vor himmelske Fader i alle tidsaldre har vist tillid til mange i en ung alder.

Drengen Samuel må have lignet enhver anden dreng på sin alder, da han tjente Herren under Elis tilsyn. Da Samuel lagde sig for at sove og hørte Herrens stemme kalde på sig, troede Samuel fejlagtigt, at det var den gamle Eli, og han svarede: »Her er jeg.«

Efter at Eli havde hørt drengens beretning, fortalte han ham, at det var Herren. Samuel fulgte Elis råd og reagerede derfor på Herrens kalden med det berømte svar: »Tal, din tjener hører.« Optegnelsen fortæller derpå, at »Samuel voksede op, og Herren var med ham.«[3]

Overvej et øjeblik den vidtrækkende betydning af en bøn fra en dreng, som blev født i det Herrens år 1805 i Sharon, Windsor County i staten Vermont – ja, Joseph Smith, den første profet i denne uddeling. Faderen og Sønnen viste sig for ham, og der kom guddommelig vejledning – alt sammen i den hensigt at ophøje Guds børn.

Vi husker med taknemmelighed den særlige nat, som markerede opfyldelsen af profeti, da et nyfødt barn lå i en ydmyg krybbe. Med dette barns fødsel i Betlehem fremstod en stor gave, en magt stærkere end våben, en velstand mere varig end Cæsars mønter. Dette barn, som blev født under så ydmyge forhold, skulle blive kongernes Konge og herrernes Herre, den lovede Messias – ja, Jesus Kristus, Guds Søn.

Som dreng fandt de Jesus »i templet, hvor han sad midt blandt lærerne, lyttede til dem og stillede dem spørgsmål.

Alle, der hørte det, undrede sig meget over hans indsigt og de svar, han gav.

Da [Josef og Maria] fik øje på ham, blev de slået af forundring ...

Og Jesus gik frem i visdom og vækst og yndest hos Gud og mennesker.«[4]

Han »færdedes overalt og gjorde vel ... for Gud var med ham.«[5]

Jeg nævner disse store eksempler, således at hver eneste ung mand inden for hørevidde for sig selv kan kende sin egen styrke, når Gud er med ham.

Når hver enkelt erkender sine egne muligheder, og hvad vor himmelske Fader forventer af ham, en beslutning om at efterleve de rette standarder, at leve op til sit eget bedste og til altid at handle i overensstemmelse med en høj moral, vil det medføre mageløs glæde og varig fred.

En fire punkts-vejledning vil hjælpe os med at koncentrere vores opmærksomhed på et sådant mål:

For det første: Vær, hvor vi bør være. En klog far rådede sin søn: »Hvis du nogensinde finder dig selv, hvor du ikke burde være, så kom væk!« Vælg jeres venner omhyggeligt, for I vil være tilbøjelig til blive som dem og havne, hvor de vælger at gå hen.

For det andet: Sig det, vi bør sige. Det, vi siger, og hvordan vi siger det, afspejler tit, hvad vi er. Da apostlen Peter forsøgte at distancere sig fra Jesus og foregive at være noget andet, end det han var, påviste hans plageånder hans sande identitet med denne rammende udtalelse: »Dit sprog røber dig.«[6] De ord, vi udtaler, vil afspejle følelserne i vores hjerte, vores karakterstyrke og styrken af vore vidnesbyrd.

For det tredje: Gør det, vi bør gøre. Pierre var en af nøglefigurerne i Tolstojs *Krig og fred*. Sønderrevet af frygtelige kvaler råber han til Gud: »Hvordan kan det være, at jeg ved, hvad der er rigtigt, og jeg gør det forkerte?« Pierre havde brug for en indstilling, en beslutsomhed, ja en ret ryg. En, der er dygtig med ord, har sagt det på denne måde, da han omskrev det velkendte råd: »Udsæt aldrig til i morgen, hvad du skal gøre i dag,« ved at tilføje: »Hvorfor udsætter vi ikke til i morgen, hvad vi *ikke skal* gøre i dag!«

Endelig er der den svages undskyldning: »Djævelen fik mig til det.« Det er kun, når vi selv påtager os ansvaret for vore egne handlinger, at vi kan lede dem på den rette vej.

For det fjerde: Vær det, vi bør være. Apostlen Paulus rådgav sin kære unge ven Timotheus: »Lad ingen ringeagte dig, fordi du er ung, men vær et forbillede for de troende i tale, i adfærd, i kærlighed, i troskab, i renhed.«[7] Peter stillede dette spørgsmål: »Hvor helligt og gudfrygtigt bør I da ikke leve?«[8] Peters eget liv besvarede med overbevisning hans eget spørgsmål. Mesterens egen røst spurgte: »Hvad slags mænd burde I da ikke være? Sandelig siger jeg jer: Som jeg er.«[9]

Når jeg nu og da mødes med unge mænd, får jeg spørgsmålet: »Bror Monson, er der en bestemt ting, jeg kan bygge mit liv på og leve op til mine fulde muligheder?« Når jeg har ransaget min hukommelses lange gange

efter et svar på et sådant spørgsmål, har jeg trukket en oplevelse frem, der er nogle år gammel. En gruppe venner red ad et spor på nogle stærke Morgan-heste, og vi kom til en rydning, der åbnede sig til en frodig græseng, som en lille, klar bæk bugtede sig gennem. Ingen hjort kunne ønske sig et bedre hjem. Men der lurede en fare. Den sky hjort kan opfange selv den mindste bevægelse i de omkringliggende buske; den kan høre en kvist knække og fange færten af en mand. Hjorten er kun sårbar fra en retning – oppefra. I et stort træ havde nogle jægere bygget en platform højt over dette fristende sted. Mange steder er det ulovligt, men her kan jægeren tage sit bytte, når det kommer for at spise og drikke. Ingen kvist vil knække, ingen bevægelse forstyrre og ingen fært afslører jægerens opholdssted.

Hvorfor? Den majestætiske hjort med sine højtudviklede sanser til at advare mod truende farer har ikke evnen til at se direkte op og derved opdage sin fjende. Mennesket er ikke begrænset på denne måde. Dets største sikkerhed ligger i evnen til og ønsket om at »se til Gud og lev.«[10]

Digteren skrev:

Men størst i dit underfulde værk,
det ypperste i hele din pagt.
Et ønske og en stræben opad
i menneskets hjerte er lagt.[11]

Tillad mig at slutte med en hjertevarm beretning om en lille dreng, en ulveunge, hvis store glæde ved at være spejder førte ham selv og dem, der kendte og elskede ham, nærmere Gud, da han rakte hånden ud og overtrådte grænsen for livet og trådte ind i evighedens vidder iklædt den uniform, som han elskede, med de æresbevisninger, han havde erhvervet – som spejder.

I oktober 1992 døde den ni-årige Jared Barney som følge af kræft i hjernen. Han havde i sit korte liv gennemgået talrige operationer og behandlinger med bestråling og kemoterapi. Hans sidste operation foregik den 9. august 1992. En måned efter viste en scanning af hjernen seks nye svulster, hvoraf to allerede var temmelig store.

Bestrålingen og kemoterapien gjorde Jared meget syg. Operationerne var vanskelige, men han kom sig altid meget hurtigt. Selvom han led meget, velsignede Herren ham og holdt ham oppe.

Jared havde en særlig ånd, som tiltrak andre. Han beklagede sig aldrig over, hvordan han havde det, eller over at skulle være syg eller over de behandlinger, han måtte gennemgå. Han var altid kendt for sit smittende smil. Kristi lys var i hans øjne.

Tillad mig at citere Jareds mor Olivia, som skrev om hans sidste dage:

»Vore mange bønner for vores lille søn blev besvaret. Vi bad om, at han ville være i stand til at gå, tale og se, indtil alt var forbi, og derefter at Herren ville tage ham hurtigt. Han var i stand til at gøre alt dette, og vi er Herren meget taknemmelig for at høre vore bønner. Jared elskede livet så meget, og vi ønskede, at han kunne nyde det fuldt ud lige til det sidste.

Jared havde, tre uger før han døde, opfyldt betingelserne for nogle duelighedstegn som ulveunge. Han skulle have et bjørnemærke, tro på Gud, en guld-pilespids og to sølv-pilespidser. Vi ved, at han glædede sig til at få disse belønninger. Han blev hastigt dårligere, og han ville ikke sove, før han kunne komme til flokmødet den 14. oktober 1992 og få sine belønninger. Ved flokmødet løftede han tre gange sin arm og fortalte alle, hvor længe han havde ventet på disse belønninger, og hvor lykkelig han var ved at få dem. Da vi vendte hjem, bad han mig om at sy hans mærker på samme aften. Det gjorde jeg. Derpå bad han om, at vor himmelske Fader ville lade ham sove, for han var så træt. Han sagde det tre gange. Han faldt i søvn og bevægede sig slet ikke hele natten. Fra da af sov han det meste af tiden, indtil han døde.

Vi begravede ham i hans ulveungeskjorte med disse længe ventede duelighedstegn påsyet eller fæstnet foran. Han fik en smuk begravelse. Mange var tilstede, for han havde fået så mange venner i området på grund af sit eksempel på mod og tro.«

Sådan var indflydelsen af et inspireret program i en lille drengs og hans families liv.

Jeg siger til alle bærere af Det Aronske Præstedømme, der er samlet her i aften med jeres fædre og jeres ledere: Kirkens præstedømmeprogram med dets tilhørende aktiviteter, herunder spejderprogrammet, vil hjælpe og ikke hindre jer på jeres rejse gennem livet. Må hver enkelt af os beslutte at følge vor Herre og Frelsers eksempel, holde hans bud og efterleve hans lærdomme, så vi kan arve den største af alle gaver – evigt liv hos Gud. I Jesu Kristi navn. Amen. □

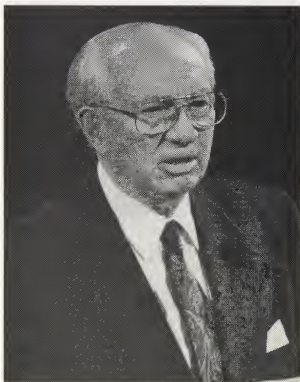
NOTER

1. Spencer W. Kimball, Den danske Stjerne, oktober 1977, s. 33.
2. Central Christian Monitor.
3. 1 Sam 3:4, 10, 19.
4. Luk 2:46-48, 52.
5. ApG 10:38.
6. Matt 26:73.
7. 1 Tim 4:12.
8. 2 Pet. 3:11.
9. 3 Nephi 27:27.
10. Alma 37:47.
11. Harry Kemp, »God the Architect,« The World's Great Religious Poetry, red. Caroline Miles Hill, (New York: Macmillan, 1954), s. 211).

Mit vidnesbyrd

Præsident Gordon B. Hinckley
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Den mest dyrebare af mine gaver er den overbevisning, jeg har i mit hjerte om sandheden og guddommeligheden af dette hellige værk.

Jeg lykønsker inderligt præsident Monson med den ære, han har modtaget. Økologerne vil sige, at det er godt at have en ulv iblandt os. Dette er en velfortjent anerkendelse af mange års trofast virke for spejdersagen – et program, som Kirken nu har støttet i 80 år til gavn for hundredtusinder af drenge og unge mænd.

Brødre, dette har været et vidunderligt møde. Vi er alle blevet styrket. Jeg beder om Helligåndens vejledning, mens jeg afslutter med mit personlige vidnesbyrd. Da jeg var ung mand sad jeg ved en generalkonference i dette Tabernakel og hørte præsident Heber J. Grant erklære, at han frem for alt andet var taknemmelig for det vidnesbyrd, han havde om dette Guds værk.

Jeg er nu ældre, end præsident Grant var, da jeg hørte ham sige disse ord. Jeg ved nu, hvad han mente. Jeg føler også, at blandt alt andet er det mest dyrebare den overbevisning, jeg har i mit hjerte om sandheden og guddommeligheden af dette hellige værk.

Jeg takker Herren for den viden, han har givet mig om, at Joseph Smith var den levende Guds profet. Jeg har før talt om den oplevelse, jeg havde som 12-årig dreng og nyordineret diakon. Sammen med min far gik jeg til stavspræstedømmemøde. Han sad på forhøjningen som medlem af stavspræsidentskabet, og jeg sad på bageste række i kirkesalen. Mændene i den store forsamling rejste sig og sang:

Priser profeten, som skued' Jehova,
Jesus har salvet den herlige seer.
Åbnet blev tidernes fyldes uddeling,
det, som var talet, på jorden nu ske.
(*Salmer og Sange*, nr. 17).

Da jeg hørte dem synge denne salme med kraft og overbevisning, kom der i mit hjerte et vidnesbyrd om drengen Josephs guddommelige kaldelse, og jeg er taknemmelig for, at Herren har næret dette vidnesbyrd i mere end 70 år siden da. Jeg er glad for, at min tro aldrig er blevet rystet af artikler og bøger af kritikere, som aldrig synes at erkende, at viden om noget guddommeligt kommer gennem Åndens kraft og ikke gennem menneskers visdom.

Jeg priser disse ord af George Santayana, en fremtrædende, mangeårig professor ved Harvard:

O verden, du træffer ikke det bedre valg!
Visdom er ikke blot at være vis
og ignorere det indre syn.
Men visdom er at tro på hjertet.
(Charles L. Wallis, red., *The Treasure Chest*, New York: Harper & Row, 1965, s. 93).

Jeg takker min Fader i Himlen for mit vidnesbyrd om, at det første syn virkelig fandt sted. Jeg har stået mellem træerne, hvor Joseph knælede som dreng, og har hørt Åndens hvisken om, at det skete, som han fortalte det. Jeg har læst kritikernes ord, som fra 1820 og indtil nu har forsøgt at bestride beretningens gyldighed. De har gjort et stort nummer ud af, at der er flere versioner, og at beretningen, som vi nu har den, ikke blev skrevet før 1838. Og hvad så? Jeg finder tryghed for min tro i enkelheden i hans fortælling, i dens mangel på argumenter, i dens ligefremme fornuft og i den kendsgerning, at han beseglede sit vidnesbyrd med sit blod.

Kan der være nogen stærkere bekræftelse?

Er det mærkeligt, at Jakob, som skrev i oldtiden, ville indbyde alle, som manglede visdom, til at bede Gud derom i tro? (Se Jak 1:5). Er det mærkeligt, at en sådan bøn ville blive besvaret? Jeg takker Herren for troen til at stole på, at svaret på den bøn kom med en storslået tilkendegivelse af den evige Fader og hans elskede Søn, som adskilte sløret efter århundreders mørke og åbnede en ny og forjættet og endelig uddeling af evangeliet. Skete det? Jeg har ingen tvivl. Var det ikke tiden, hvor den store oplysningstid begyndte at dæmre på jorden, at disse, Faderen og Sønnen, skulle vise sig for at vise deres skikkelse og magt i levende live og således en gang for alle fastslå Guddommens sande natur?

Jeg takker den Almægtige for mit vidnesbyrd om Mormons Bog, denne vidunderlige ledsager til Bibelen. Det undrer mig, at ikketroende kritikere stadig må gå tilbage til de gamle beskyldninger om, at Joseph Smith skrev bogen ud fra ideer, han havde hentet fra Ethan Smiths *View of the Hebrews* og Salomon Spauldings manuskript. At sammenligne Mormons Bog med disse er som at sammenligne et menneske med en hest. Det er sandt, at de begge kan gå, men derudover er der kun en beskeden lighed. Prøven på bogen ligger i at læse den. Jeg taler som én, der har læst den atter og atter og nydt dens skønhed og dybde og kraft. Kunne Joseph Smith, spørger jeg jer, den unge mand opvokset på landet i New York uden nogen videre skolegang, på så kort tid have dikteret en bog, der er så kompleks i sin opbygning og dog så harmonisk i sin helhed, med så mange personer og så vide rammer? Kunne han med sine egne evner have skabt sproget, tankerne og den bevægende inspiration, som har fået millioner over hele jorden til at læse og sige: »Den er sand«?

Jeg har læst mange bøger. Da jeg gik på universitetet smagte jeg skønheden og rigdommen på hele dette område fra fortiden og helt op til nutiden. Jeg er blevet hævet højt op af tekster, der er resultatet af dygtige mænds og kvinders store talent. Men på trods deraf har jeg ikke fra nogen af disse modtaget den inspiration, den kundskab om ophøjede og evige emner, som jeg har fået

fra profeternes ord, der står i denne bog, som blev oversat ude på landet i Harmony, Pennsylvania, og i Fayette, New York, og trykt på trykpressen hos Grandin i Palmyra. Jeg har atter og atter læst Moronis afsluttende vidnesbyrd, som omfatter disse udfordrende ord:

»Og jeg formaner jer til at erindre disse ting; thi tiden kommer snart, da I skal vide, at jeg ikke lyver; thi I skal se mig for Guds domstol, og Gud Herren vil sige til jer: Forkyndte jeg jer ikke mine ord, som blev skrevet af denne mand, ligesom en råber fra de døde, ja, som en, der taler ud af støvet? ...

Og Gud skal vise jer, at det, jeg har skrevet, er sandt« (Moroni 10:27, 29).

Mine brødre, jeg takker Herren for, at jeg ikke behøver vente på at møde Moroni, før jeg kender sandheden af hans ord. Jeg kender dem nu og har kendt dem længe gennem Helligåndens kraft.

Jeg takker min evige Fader for gengivelsen af det hellige præstedømme, således »at enhver måtte kunne tale i Gud Herrens navn, han, som er verdens Frelser« (L&P 1:20). Jeg har set det skønne og det forunderlige i præstedømmet, i dets ledelse af denne bemærkelsesværdige Kirke. Jeg har mærket dets kraft flyde gennem mig for at velsigne og helbrede de syge. Jeg har set den forædlende virkning, det har givet ydmyge mænd, der er blevet kaldet til store og vigtige opgaver. Jeg har set det, når de har talt med magt og myndighed fra det høje, som om Guds røst talte gennem dem.

Jeg takker Herren for det vidnesbyrd, han har givet mig om helheden i evangeliet, og dets bredde og dybde og højde. Det er bestemt til at velsigne sønner og døtre i alle tidens slægter – både levende og døde. Jeg kan ikke være tilstrækkelig taknemmelig for forsoningen, som min Frelser og Forløser har tilvejebragt. Gennem hans offer, da et fuldkomment liv kulminerede – et offer ydet under uudsigelige smerter – blev dødens bånd brudt, og alles opstandelse blev sikret. Foruden dette blev dørene til celestial herlighed åbnet for alle, som vil acceptere guddommelig sandhed og adlyde dens forskrifter. Findes der noget sted i verdenslitteraturen ord, der er mere beroligende end disse ord, som er kommet gennem åbenbaring om dem, der vandrer i lydighed mod Guds bud?

»Og vi beretter videre, thi vi så og hørte, og dette er Kristi evangeliums vidnesbyrd angående dem, der kommer frem i de retfærdiges opstandelse:

Det er dem, der modtog Jesu vidnesbyrd, troede på hans navn, blev døbt i lighed med hans begravelse ...

Det er disse, i hvis hænder Faderen har givet alt.

Det er disse, der er præster og konger, som har modtaget af hans fylde og af hans herlighed ...

Det er disse, hvis legemer er celestiale, hvis herlighed er som solens glans, Guds herlighed, den højeste af alle, af hvilken herlighed solen på himmelhvælvingen siges at være et sindbillede« (L&P 76:50-51, 55-56, 70).

Disse er ikke, hævder jeg, mennesket Joseph Smiths ord. Det er ord fra guddommelig åbenbaring, der taler om den glorværdige mulighed, de lovede velsignelser, som er blevet mulige på grund af Guds Søn gennem hans guddommelige forsoning til fordel for alle, som vil lytte og adlyde. Disse ord er løftet fra verdens Forløser, som hersker og regerer i det celestiale rige, og som inviterer os til at gøre os rede til at komme ind i hans nærhed.

Jeg takker min Forløser for vidnesbyrdet om disse evige sandheder. Og jeg takker ham for et vidnesbyrd om gyldigheden af det store stedfortrædende arbejde, der foregår i vore templer. Uden dette arbejde ville Gud ikke være retfærdig. Med det kan de positive virkninger af forløsningen blive stillet til rådighed for alle vor Faders børn. Jeg takker min Herre for det underfulde og majestætiske i hans guddommelige plan.

Jeg er taknemmelig for det vidnesbyrd, jeg har om denne Kirkes missionsprogram. Lige nu har vi mere end 49.000 missionærer. De velsigner menneskers tilværelse overalt på jorden, hvor de kommer. De bringer godt nyt om fred og frelse til alle, der vil lytte.

Jeg takker Herren for ånden i denne missionering, som hviler i vore medlemmers hjerte og i deres hjem over hele verden. In-

tet offer er for stort for familier for at sende en søn eller datter ud i marken. Tillad mig at læse et brev, som kom forleden som reaktion på en kaldelse til en ung mand om at tjene på mission. Der står:

»Kære Brødre

Gregory blev dræbt i en ulykke, to dage før hans kaldelse kom. Vi føler, at Gregs talenter, evner og vidnesbyrd nu bliver brugt på livets anden side.

Han døde lørdag den 19. juni.

Vi vedlægger en check på hans missionsopsparing og skænker den til den internationale missionsfond med et ønske om, at den om muligt anvendes i Den Dominikanske Republik. Vi føler, at vi gerne vil se beløbet brugt af de hellige, der er mindre godt stillet og ude af stand til ellers at tjene på en mission. Vi overlader det til jeres afgørelse.

Greg sparede selv hele dette beløb sammen. Lige fra han første gang tjente penge, har han afsat 50% til sin mission, 10% til tiende og resten til ... at dække hans behov. Dette beløb (missionsbeløbet) var reserveret Herrens værk, så vi er overbevist om, at han ønsker det anvendt til dette formål.

Vi elsker jer og ved, at værket er sandt – vi ved uden skygge af tvivl, at Greg er ude i sin Faders ærinde. Vi er taknemmelig for vore velsignelser. Må Herrens værk fortsat brede sig i verden.

Underskrevet

Gregs mor«

Vedlagt dette brev var en check på næsten 9.000 dollars.

Jeg takker min Fader for et vidnesbyrd om det, jeg måske kan kalde de mindre love i evangeliet. Jeg taler først om tiende. Jeg forundres over enkelheden i dette storslåede, guddommelige princip, hvorved opbygningen af Guds rige på jorden er blevet mulig. De, der betaler tiende, gør det ikke under trussel om lovens tvang. Ingen udelukkes af fællesskabet eller af Kirken for at undlade at betale. Men hundredtusinder, ja millioner af vore medlemmer gør det trofast, ærligt og villigt. De gør det på grund af den overbevisning, som hver enkelt har i sit hjerte om, at dette værk er sandt, og om at loven er fra Gud.

Jeg er i en position, hvor jeg kan se, hvad der sker. Jeg forundres og takker Herren for hans trofaste helliges tro. Jeg ved, at det, de betaler, er helligt, og jeg indestår med min hele indsats for, at disse hellige midler ikke går til spilde, men anvendes ærligt og retskaffent til at opbygge hans hellige værk på jorden.

Og jeg ser endnu en side af dette store princip. Det er opfyldelsen af Herrens løfte til dem, der vandrer i lydighed mod ham på dette område. Jeg ser himlens vinduer åbnet over vore medlemmer, og den Almægtiges velsignelser vælter ned over dem. Jeg ser lykke, gode familier, taknemmelighed og optimisme hos dem, der lever ærligt over for Herren ved betaling af deres tiende og offerydelser. Jeg ser hans begunstigende hånd hos dem og tilføjer mit vidnesbyrd om dette.

Jeg takker Herren for et vidnesbyrd om visdomsordet. Jeg ville ønske, at vi efterlevede det mere fuldt ud. Men selv om vi ikke gør dette, udøser Herren sine velsignelser over dem, som forsøger. Løfterne er tydelige for os, at dersom vi vil gøre dette, vil vi modtage sundhed i navlen og marv i benene og finde visdom og store skatte af kundskab, tilmed skjulte skatte, og vi vil løbe og ikke blive trætte og gå og ikke blive matte, og dødens engel skal gå forbi os ligesom Israels børn og ikke slå os ihjel (se L&P 89:18-21). For mig er dette underfuldt, at vi foruden forjættelser af fysisk natur også får et løfte om skjulte skatte af kundskab om guddommelige og evige ting.

Mine brødre, jeg er taknemmelig for det vidnesbyrd, jeg har om den guddommelige kaldelse af lederne i denne Kirke. Selv om præsident Benson er alvorligt begrænset i sine muligheder, ved jeg, at han blev kaldet af Gud til sit høje og hellige embede. Jeg støtter og opretholder ham som profet, seer og åbenbarer. Det er mit oprigtige ønske at tjene ham trofast og godt som hans rådgiver ved at tjene Kirken og dens medlemmer.

Jeg har nu virket som generalautoritet længere end nogen anden levende mand, bortset fra Kirkens præsident. Jeg tror, jeg har arbejdet i Kirkens administrationskontorer længere end nogen nulevende. Jeg har personligt i næsten 60 år set og kendt alle, der har tjent i Det Første Præsidentskab, De Tolvs Råd, De Halvfjerds' Første Råd og i nyere tid i De Halvfjerds' Første og Andet Kvorum samt i Det Præsiderende Biskopråd. De har alle været og er mennesker, som ikke er helt uden menneskelige svagheder. To eller tre har snublet ud af så mange i den lange tid. Men jeg tror ikke, at der findes nogen bedre mænd tilknyttet nogen sag i denne verden. De har ikke selv påtaget sig denne ære, men de er blevet kaldet af Gud ligesom Aron. De virker i en ånd af indvielse og kærlighed. Det er mænd, der beder og har tro; mænd, som bærer præstedømmet og i ydmyghed udøver guddommelig myndighed. Deres eneste mål er at opbygge og forskønne riget.

Jeg elsker dem, og jeg takker dem, og jeg elsker og takker jer mine brødre, overalt hvor I tjener i regioner, stave og ward, missioner og templer, ja overalt. Jeg elsker jer og takker jer for jeres troskab, jeres hengivenhed, jeres loyalitet, jeres bønner og jeres tro.

I er også en del af mit vidnesbyrd lige som de mange trofaste og dygtige kvinder både lokalt og i hovedbestyrelserne – kvinder med store evner og tro, uden hvem dette værk ville være sørgeligt ufuldstændigt. De er også blevet kaldet af Gud.

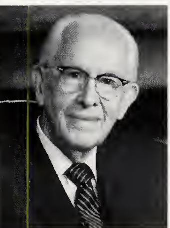
Jeg takker min evige Fader for den kerne af guddommelighed, som er i hver enkelt af os, og for livets gave, som kommer fra ham. Jeg takker min Forløser for den største gave til alle, evigt liv. Det er dem, jeg tilbeder, ærer og elsker. Det er dem, jeg beder til og gennem. Det er min Fader og min Gud, min Forløser og min Herre. Og om dem bærer jeg vidnesbyrd i Jesu Kristi hellige navn. Amen. □

Generalautoriteterne
i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

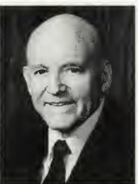
Det Første Præsidentskab

Gordon B. Hinckley

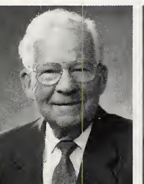

Ezra Taft Benson

Thomas S. Monson

De Tolvs Kvorum

Howard W. Hunter

Boyd K. Packer

Marvin J. Ashton

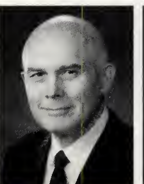

L. Tom Perry

David B. Haight

James E. Faust

Neal A. Maxwell

Russell M. Nelson

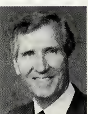

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Joseph B. Wirthlin

Richard G. Scott

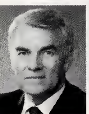
De Halvfjerds' Præsidium

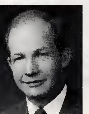

Rex D. Pinegar

Carlos E. Asay

Charles Didier

L. Aldin Porter

Joe J. Christensen

Monte J. Brough

W. Eugene Hansen

De Halvfjerds' Første Kvorum

(i alfabetisk orden)

Angel Abrea

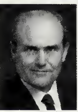

Carlos H. Amado

Neil L. Andersen

Ben B. Banks

William R. Bradford

Ted E. Brewerton

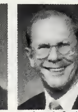

F. Enzio Busche

John K. Carmack

D. Todd Christofferson

J. Richard Clarke

Spencer J. Condie

Gene R. Cook

Robert K. Dellenbach

Loren C. Dunn

Henry B. Eyring

Vaughn J. Featherstone

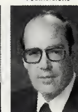

Jack H Goaslind

John H. Groberg

F. Melvin Hammond

Harold G. Hillam

Jeffrey R. Holland

F. Burton Howard

Marlin K. Jensen

Kenneth Johnson

L. Lionel Kendrick

Yoshihiko Kikuchi

Dean L. Larsen

Lynn A. Mickelsen

Alexander B. Morrison

Glenn L. Pace

James M. Paramore

Hugh W. Pinnock

Ronald E. Poelman

Hartman Rector, Jr.

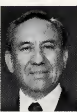

Hans B. Ringger

Earl C. Tingey

Robert E. Wells

De Halvfjerds' Andet Kvorum

(i alfabetisk orden)

Lino Alvarez

Dallas N. Archibald

Eduardo Ayala

Merrill J. Bateman

C. Max Caldwell

Albert Choules, Jr.

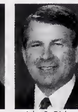

Gary J. Coleman

Rulon G. Craven

LeGrand R. Curtis

Clinton L. Cutler

Julio E. Dávila

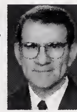

John B. Dickson

Graham W. Doxey

John E. Fowler

Lloyd P. George

In Sang Han

Joy E. Jensen

Malcolm S. Jeppsen

Cree-L Kofford

W. Mack Lawrence

Augusto A. Lim

Richard P. Lindsay

Merlin R. Lybbert

John M. Madsen

Helvécio Martins

Gerald E. Melchin

V. Dallas Merrell

Joseph C. Muren

Stephen D. Nadauld

Dennis B. Neuenschwander

Jorge A. Rojas

Sam K. Shimabukuro

David E. Sorensen

F. David Stanley

Kwok Yuen Tai

Horacio A. Tenorio

J Ballard Washburn

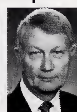

Lowell D. Wood

Durrel A. Woolsey

Det Præsiderende Biskopråd

H. David Burton

Robert D. Hales

Richard C. Edgley

Mødet søndag formiddag
2. oktober 1993

Tilskynd barnet til at følge den vej, det skal gå

Præsident Gordon B. Hinckley
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Hvis vi skal ændre tendensen, må indsatsen begynde med børnene, når de er små og påvirkelige, når de vil lytte og lære

Mine brødre og søstre fra nær og fjern!

Jeg hilser jer alle med kærlighed og taknemmelighed. Jeg er dybt taknemmelig for jeres støttende tro og bønner. Vi behøver jeres bønner. Vi ønsker altid at være dem værdige. Mange af jer skriver opmuntrende og tillidsfulde breve. De bliver dybt påskønnet. På samme måde beder vi for jer.

For få dage siden kom der en mand fra Las Vegas i Nevada, ind på mit kontor. Hans hustru og gifte datter var sammen med ham. Da han var færdig med sit ærinde, spurgte den yngre kvinde, om jeg ville modtage noget fra hendes 13-årige datter. Hun åbnede en pakke med et maleri af to sommerfugle rundt om en blomstrende busk.

Moderen forklarede, at datteren var blevet ramt af en bil i en frygtelig ulykke, da hun var fire år gammel. Hendes legeme havde slemme brud. Hun blev lam fra skuldrene og ned, ude af stand til at bruge sine arme eller ben.

Hun havde malet dette billede med en pensel i munden, idet hun bevægede hovedet.

Mens jeg lyttede til den beretning, øgedes maleriets skønhed og værdi for mine øjne. Det blev mere end et portræt af nogle sommerfugle. Det stod for et bemærkelsesværdigt mod over for indædt modstand, utrættelige øvelser i at holde og bevæge penslen, inderlige bønner om hjælp, tro – et barns tro, næret af kærlige forældre – på at hun kunne skabe skønhed på trods af sit handicap.

Nogle vil måske sige, at dette ikke er et mesterværk. Uden kendskab til dets oprindelse kunne det være bedømmelsen. Men hvad er prøven på kunst? Er det ikke den inspiration, der kommer ved at se på det?

Jeg vil hænge dette lille billede op i mit arbejdsværelse, således at det i svære stunder kan minde mig om en smuk lille pige, berøvet brugen af sine hænder og fødder, som griber en pensel i sine tænder for at skabe noget så smukt. Tak, Krystal, for hvad du har gjort for mig. Jeg håber, at min fortælling af din historie vil bringe et nyt mål af styrke til andre, som står over for skuffelser og ikke føler, de kan mere. Jeg håber, at dit eksempel vil være som nordstjernen, der leder dem fremad gennem mørket.

Når jeg tænker på dem, der bærer på tunge byrder, går mine tanker til vor elskede profet. Præsident Benson er nu i sit femoghalvfemsindstyvende år. Han bærer stadig sit kalds hellige kappe. Men hans aktivitet er alvorligt begrænset. Han er ude af stand til at være hos os her til morgen for at tale til os. Vi elsker ham. Vi ærer ham. Vi beder for ham. Vi opretholder ham. Og vi går fremad.

Kirken er grundlagt på principper, som er guddommelige. Fra den dag, den blev organiseret, har den været ledet af profeter, og jeg bevidner højtideligt, at Herren Jesus Kristus, hvis kirke det er, og hvis navn den bærer, aldrig vil lade noget menneske eller gruppe af mennesker lede den på vildspor. Han er magten til at fjerne dem, hvis de nogensinde skulle blive grebet i at tage en forkert vending.

Vi har kritikere både indenfor og udenfor. Skønt de er højlydte og har adgang til medierne, er de relativt fåtallige. Hvis vi var fuldstændig uden kritik, ville vi bekymre os. Det er ikke vor opgave at behage verden, men snarere at gøre Herrens vilje, og fra begyndelsen har den guddommelige vilje så ofte været i modstrid med verdens metoder.

Disse verdslige veje ser ud til at følge en kurs, der bør bekymre enhver tænkende mand og kvinde.

Vi i Amerika er tynget af et stort underskud på vort nationale regnskab. Dette har ført til astronomisk gæld eller pengemangel.

Men der er en anden mangel, som på grund af dens langtrækkende virkninger er mere alvorlig. Det er manglen på moral, tabet af værdier i menneskers liv, hvilket undergraver selve grundvolden i vort samfund. Det er alvorligt i dette land. Og det er alvorligt i ethvert land, jeg kender.

For nogle få måneder siden stod der i *Wall Street Journal* en oversigt over det, der sker i vor kultur. Jeg læser herfra:

»Siden 1960 er USA's befolkning øget med 41%, bruttonationalproduktet er næsten tredoblet, og de samlede sociale udgifter [er] næsten femdoblet ...

Men i samme ... periode er der sket en 560% forøgelse i voldsforbrydelser, 419% forøgelse i fødsler uden for ægteskab, en firedobling af skilsmissetallene, en tredobling af det antal børn, som bor hos den ene af forældrene og mere end 200% forøgelse af selvmordshyppigheden blandt teenagere« (William J. Bennett, »Quantifying America's Decline,« *Wall Street Journal*, 15. marts 1993).

Artiklen slutter med en udtalelse af Alexander Solzhenitsin:

»Vesten ... har gennemgået en erosion og forglemmelse af høje moralske og etiske idealer. Livets åndelige akse er svækket.«

Man behøver naturligvis ikke læse statistikker for at bemærke det moralske forfald, der synes at øges overalt omkring os. Det ses klart i de tidligere skilsmisser, den omfattende utroskab, i væksten af ungdomsbander, i den øgede brug af narkotika og den epidemiske spredning af AIDS, og i en voksende ligegyldighed over for andres liv og ejendom. Det ses i ødelæggelsen af privat og offentlig ejendom med grafitti, som ødelægger skønheden og er en fornærmelse mod kunsten. Det udtrykkes i rendestenssproget, som bringes ind i vore hjem.

TV-kanalernes endeløse sex- og voldsscener, mange spillefilms underlødige kvalitet, den øgede sensualitet i megen moderne litteratur, fremhævelsen af sex-undervisning, den omfattende nedbrydelse af lov og orden – er alle udtryk for dette forfald.

Hvad er svaret? Findes der nogen måde, hvorpå man kan ændre det etiske og moralske skred, vi oplever? Jeg tror det.

Det, der sker, er simpelthen et uhyggeligt udtryk for forringelsen af vort samfunds værdier. De, som bekymrer sig om problemet, tilråder mere lovregulering, store bevillinger til øget politistyrke og skatteforhøjelser for at bygge flere fængsler. Det kan være nødvendigt for at klare de nuværende problemer. Det kan måske hjælpe på kort sigt. Men det vil kun være som et plaster, der er for lille til såret. Det kan hjælpe på at begrænse nogle af frugterne, men det vil ikke nå ned til rødderne. I vor søgen efter midler, taler vi om et større arbejde som må gøres i vore skoler. Men undervisere har stort set frasagt sig pligten til at undervise i værdier. Der ses på Kirken – denne og alle andre kirker. Jeg er taknemmelig for, hvad paven fornylig sagde i Denver som advarsel mod moralske faldgruber. Jeg bemærker med glæde, at baptisterne har indledt en kampagne for kyskhed. Vi som kirke gør meget, virkelig meget og jeg tror, vi opnår meget. Men det er ikke nok.

Når alt er sagt og gjort, er det vigtigste sted for opbygningen af et værdisystem i folks hjem.

Jeg læste forleden om en far, der tryglede en dommer om at spærre sin søn inde, fordi han ikke kunne kontrollere ham. Jeg betvivler ikke, at han har forsøgt. Men nu er det for sent. Holdningen er fastlagt. Vaner er blevet faste. Hvis vi skal ændre tendensen, må indsatsen begynde med børnene, når de er små og påvirkelige, når de vil lytte og lære.

Kort efter vi blev gift, opbyggede vi vort første hjem. Vi havde meget få penge. Jeg gjorde meget af arbejdet selv. I dag ville man kalde det en »smuk balance«. Anlæggelsen af haven var mit ansvar. Det første af mange træer, jeg plantede, var en gleditsia (amerikansk prydtræ). Idet jeg forestillede mig den dag, hvor dets forgrenede skygge ville hjælpe med at afkøle huset om sommeren, plantede jeg det i et hjørne, hvor vinden fra den østlige dal blæste stærkest. Jeg gravede et hul, plantede den bare rod, skovlede jord omkring den, vandede den, hvorefter jeg næsten glemte den. Det var blot en splejs af et træ, måske to centimeter i diameter. Det var så smidigt, at jeg kunne bøje det med lethed i alle retninger. Jeg ofrede det ikke megen opmærksomhed, som årene gik.

Men så en vinter, da træet stod uden blade, kom jeg til at kigge ud ad vinduet på det. Jeg lagde mærke til, at det hældede mod vest, var misformet og ude af balance. Jeg kunne næppe tro det. Jeg gik ud og lænede mig op ad det som for at skubbe det op i rank stilling.

Men stammen var nu næsten 30 centimeter i diameter. Min styrke var intet imod det. Jeg hentede en bloktrisse og en talje i mit redskabsskur. Idet jeg fæstnede den ene ende til træet og den anden til en faststående pæl, trak jeg i rebet. Trissen bevægede sig en lille smule, og træets stamme rystede let. Men det var alt. Det var som om det sagde: »Du kan ikke rette mig op. Det er for sent. Jeg er vokset på denne måde på grund af din forsømmelse, og jeg vil ikke bøje mig.«

Til sidst tog jeg i desperation min sav og savede den store, tunge gren på vestsiden af. Saven efterlod et grimt ar, over 20 centimeter bredt. Jeg trådte tilbage og betragtede, hvad jeg havde gjort. Jeg havde savet størstedelen af træet af, idet jeg kun efterlod den gren, der voksede lige opad.

Der er gået mere end et halvt århundrede, siden jeg plantede det træ. Min datter og hendes familie bor der nu. Forleden dag så jeg igen til træet. Det er stort. Dets form er bedre. Det står virkelig godt til huset. Men dets ungdoms frustration var alvorlig, og min behandling for at rette det op var brutal.

Da det oprindelig blev plantet, ville et stykke snor have været nok til at holde det på plads imod vindens kraft. Jeg kunne og burde have bundet det op med sådan en snor uden større anstrengelse. Men jeg gjorde det ikke, og det bøjede sig for de kræfter, som kom imod det.

Jeg har set noget lignende mange gange hos børn, hvis liv jeg har observeret. De forældre, som bragte dem til verden, synes næsten af have frasagt sig deres ansvar. Resultaterne er tragiske. Nogle få enkle rettesnore ville have givet dem styrke til at modstå de kræfter, der har formet deres liv. Nu ser det ud som om, det er for sent.

Ethvert menneske i verden er et barn af en far og en mor. Ingen af dem kan nogensinde løbe fra konsekvenserne af deres forældreskab. Indbygget i selve skabelsesakten er ansvaret for det barn, som bliver skabt. Ingen kan med rette løbe fra det ansvar.

Det er ikke nok, at man simpelthen sørger for mad og husly for det fysiske væsen. Der er et ligeligt ansvar for at sørge for pleje og vejledning til ånden og hjernen og hjertet. Paulus skrev til Timotheus: »Den, som ikke sørger for sine egne, og særlig for sin egen husstand, har fornægtet troen og er værre end en vantro« (1 Tim 5:8).

Jeg er overbevist om, at Paulus talte om mere end blot fysisk næring.

For mange år siden talte præsident Stephen L. Richards, som dengang var rådgiver i Det Første Præsidentskab, fra denne talerstol, idet han gav en indtrængende opfordring til at sætte faderen tilbage på sin plads som familiens overhoved (se Conference Report, april 1958, s. 94). Jeg gentager den opfordring til alle fædre. I har det grundlæggende og uundgåelige ansvar at stå som overhoved for familien. Det indebærer ikke nogen antydning af diktatur eller uretfærdigt herredømme. Det medfører mandat til at sørge for familiens behov.

Disse behov er mere end mad, tøj og husly. Disse behov omfatter retfærdig vejledning og undervisning, ved eksempel såvel som ved forskrift, i grundlæggende principper om ærlighed, retskaffenhed, tjeneste, respekt for andres rettigheder og forståelse for, at vi er ansvarlige for, hvad vi gør i dette liv, ikke blot for hinanden, men også over for himlens Gud, som er vor evige Fader.

Lad enhver mor indse, at hun ikke har noget større ansvar end de børn, som er kommet til hende som en gave fra den Almægtige. At hun ikke har nogen større mission end at opdrage dem i lys og sandhed, og i forståelse og kærlighed. At hun aldrig vil have nogen større lykke end at se dem vokse op til unge mænd og kvinder, som respekterer principperne for dyd, som vandrer fri for umoralitetens smuds og fra ungdomskriminalitetens skam.

Således skrev forfatteren til Ordsprogenes Bog: »Tilskynd drengen til at følge den vej, han skal gå, selv når han bliver gammel vil han ikke vige fra den« (Ordsp 22:6).

Sundheden i ethvert samfund, dets folks lykke, dets velstand og dets fred finder sine rødder i fædrenes og mødrenes undervisning af deres børn.

Selve vor samfundsstruktur er i dag truet af opløste hjem og deres tragiske konsekvenser.

Jeg tror på, at vi med nogen anstrengelse kan ændre denne kurs. Vi må begynde med forældrene. Vi må sørge for forståelse hos enhver mand og kvinde af livets evige formål, om ægteskabets forpligtelser og om forældreskabets ansvar. Til mænd, som avler børn og derefter forlader dem siger jeg, at Gud vil holde jer ansvarlige, for disse er også hans børn, og deres klageråb over jeres gerninger når op til ham. Med pligten til at avle går ansvaret for at nære, at beskytte, at undervise, at vejlede i retfærdighed og sandhed. I har kraft til og ansvar for at præsidere i et hjem, hvor der er fred og sikkerhed, kærlighed og harmoni.

Jeg minder mødre overalt om helligheden i jeres kaldelse. Ingen anden kan udfylde jeres plads på rette måde. Intet ansvar er større, ingen forpligtelse mere bindende, end at I med kærlighed og fred og retskaffenhed opdrager dem, som I har bragt ind i verden.

Til jer begge, lad ingen skænderier sænke mørke skyer over ånden i jeres hjem. Læg jeres egoisme til side til fordel for en langt større og evig opgave. Opdrag jeres børn i lys og sandhed, som Herren har befalet.

Kunne I ønske jer mere end fred for jeres børn? Kunne I gavne samfundet på en bedre måde? Jeg giver jer et alvorligt og helligt løfte, at hvis I vil gøre dette, vil der komme en dag, hvor I kan betragte disse børn, I har været medskabere af, velopdragne og elskelige, og I vil se frugterne af jeres opdragelse og knæle ned og takke Herren for hans velsignelser til jer.

Når alt dette er sagt, ved jeg, at mange af jer er vidunderlige forældre, og at jeres børn vokser op i retfærdighed. Deres liv vil blive lykkelige og produktive, og verden vil være god ved dem. Jeg takker jer varmt og lykønsker jer. I er sandelig velsignede.

Men der findes andre – for mange blandt vore egne – hvis børn for at citere fra en åbenbaring »vokser op i ugudelighed« og som ikke »søger … alvorligt efter evighedens skatte; men deres øjne er fyldt med griskhed« (L&P 68:31). Det er dem, jeg appellerer til.

Det er måske ikke let. Det er måske ladet med skuffelse og udfordring. Det vil kræve mod og tålmodighed. Jeg minder jer om troen og beslutsomheden hos den 13-årige pige, som med en malerpensel mellem tænderne skabte det maleri, jeg viste jer før. Kærlighed kan gøre forskellen – kærlighed, som gavmildt gives i barndommen, og som når op gennem ungdommens kejtede år. Det vil gøre noget, som penge ødslet på børn aldrig kan gøre.

- Og tålmodighed, med tungen i tømme og kontrol over vrede. Ordsprogenes forfatter erklærede: »Et mildt svar afvender vrede« (Ordsp 15:1).

- Og opmuntring, som er hurtig til at rose og langsom til at kritisere.

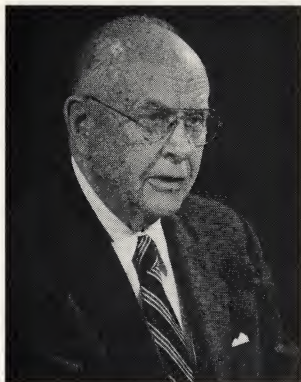
Disse ting vil sammen med bøn udvirke mirakler. I kan ikke forvente at gøre det alene. I behøver himlens hjælp til at opfostre himlens børn – jeres børn, som også er børn af deres himmelske Fader.

O Gud, vor evige Fader, velsign forældrene til at undervise deres børn og dine børn med kærlighed og tålmodighed og opmuntring, så de sammen kan blive bevaret og vejledt til det gode og i deres opvækst bringe velsignelser til den verden, som de vil være en del af, det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. □

Missionering – vort ansvar

Ældste David B. Haight
De Tolv Apostles Kvorum

Herren har brug for budbringere, der matcher hans budskab

Jeg har bedt om, at himlens velsignelser vil vejlede mine udtalelser her til formiddag, så jeg kan overføre min sjæls ønsker til jer.

For nogle få uger siden dominerede glæde og nostalgi min hustrus og min samtale, da vi kørte til lufthavnen for at se vort elvte barnebarn rejse af sted på sin mission. Under den korte afsked – med varme hilsener og følelsesladede omfavnelser – erindrede vi nogle af de slægtshistoriske optegnelser om, hvordan budskabet om evangeliets gengivelse har haft indflydelse på vor familie, og om hvordan vort missionær-barnebarns tipoldefar, Joseph Toronto, hørte og troede evangeliets budskab, som blev fortalt ham af missionærer i Boston i 1843, for 150 år siden.

Joseph Toronto hjalp til med byggeriet af templet i Nauvoo. Brigham Young havde givet en stærk appel søndag den 6. juli 1845 til de hellige om at »huske [og bede for] templet« og at »betale jeres tiende«. De hellige var ivrige efter at få templet færdigt tidsnok til, at ordinansearbejdet kunne begynde før udvandringen vestpå. Flere arbejdere og mere i tiende var hårdt tiltrængt. Joseph Toronto, som var nyomvendt, besøgte Brigham Young efter mødet og erklærede, at han »ønskede at give sig selv og alt, hvad han havde til Guds rige.« Han rakte Brigham Young 2.600 dollars i guldmønter (se *Church News*, 20. juni 1981, s.16). Brigham Young velsignede den italienske nyomvendte og erklærede, at »han skulle stå i spidsen for sin slægt, og at hverken han eller hans familie nogensinde ville savne brød« (*Joseph Toronto: Italian Pioneer and Patriarch*, comp. Toronto Family Organization, 1983, p. 10). Senere blev han i 1849 kaldet til at ledsage den nye apostel Lorenzo Snow til sit fødeland Italien for at åbne dette land til evangeliets forkyndelse (se *Church News*, 20. juni 1981, s. 16).

Vi talte også om Hector C. Haight, en anden ane, som fra sit hjem i Farmington, Utah, blev kaldet til at præsidere over Den Skandinaviske Mission i 1856 med ringe eller ingen evne til at tale dansk, svensk eller norsk. Men idet han stolede på Herren og med hjælp fra de skandinaviske hellige, fuldførte han sin opgave. Han rapporterede i 1858, at »2.610 sjæle er blevet døbt ... og [at] 990 medlemmer er emigreret til Zion« (Andrew Jenson, *History of the Scandinavian Mission*, Salt Lake City: Deseret News Press, 1927, p. 128).

Disse forfædre gav sammen med mange andre inspiration og var eksempel på kærlighed til evangeliet og dets guddommelige sandheder og for missionærtjeneste, som vore børn og børnebørn arver, men som de personligt må erhverve for sig selv.

Vort hjerte var fyldt den morgen, da vi igen bevidnede det mirakel, som allerede var begyndt, og som vi vidste ville fortsætte – ikke blot i de næste to år, men i resten af hans liv – omdannelsen af en prægtig ung mand til en kraftfuld forkynder og tilhænger af vor Herre Jesus Kristus. Vor taknemmelighed for og tillid til Kirkens missionsprogram – i alle dets åndelige dimensioner – og for dets fortsatte indflydelse på vore familier blev uddybet og styrket.

Mens vi betragtede familiens udtryk for påskønnelse og glæde og tårer i lufthavnen, tænkte jeg på de hundreder af unge mænd og kvinder og ægtepar, som uge efter uge forlader vore missionærtræningscentre rundt om i verden for at tage fat på den mest storslåede oplevelse i deres liv – at gå frem for at tjene vor himmelske Fader med hele deres hjerte, sjæl, sind og styrke. Det er virkelig et af vor tids mirakler.

Church News fortalte fornylig om Aaron Thatcher, en ung mand med forkærlighed for baseball. Der var mange baseball-talentspejdere, som havde lagt mærke til Aarons usædvanlige talenter, men han fortalte dem gentagne gange, at han ikke ville skrive kontrakt som professionel, før han havde opfyldt sin forpligtelse over for Herren ved at tjene på fuldtidsmission.

»Hvordan kunne en ung mand sige nej til sådan et tilbud?« spørger folk. Men han gjorde det! Hans ønske om at tjene Herren var større end hans ønske om øjeblikkelig berømmelse. Aaron forklarede: »Jeg tager ikke på mission, fordi ... min far gjorde det. Jeg tager afsted, fordi jeg har et vidnesbyrd om evangeliet, og profeterne har fortalt os, at enhver værdig og rask ung mand bør tjene som fuldtidsmissionær. Jeg ønsker af hele mit hjerte at tage afsted« (*Church News*, 4. september 1993, s.5).

Søskende, Herren åbner udvejen og gør det muligt at udvide hans værk i hele verden, og hvilken velsignelse for os allesammen – hver på sin egen måde – at deltage. I de sidste fem år er antallet af missionærer, der tjener ude i verden, vokset fra 36.000 til 49.700, som er tallet lige nu. Antallet af missioner er øget fra 220 til 294. Næsten halvanden million nyomvendte har tilsluttet sig Kirken i den samme periode. Og vore missionærer eller repræsentanter underviser nu i over fyrre lande, som vi *ikke* betjente for fem år siden.

Hvem andre end Guds profeter kunne have forudset miraklet i den hurtige udbredelse af Herrens værk? Sandelig, som Herren forudsagde i afsnit 88 i Lære & Pagter, fremskynder han sit værk til sin tid (se L&P 88:73).

Jeg bliver opmuntret, efterhånden som jeg forstår mere og mere af dybden og betydningen af de visioner og inspirationer, som profeten Joseph Smith modtog af himmelske sendebud, mens han omhyggeligt lagde fundamentet til den genoprettede kirke. Ef-

ter det, han havde oplevet og vidste, kunne profeten Joseph Smith stolt skrive i marts 1842:

»Vore missionærer går frem i forskellige lande ... sandhedens banner er rejst ... Guds sandhed vil frimodigt gå fremad, ædel og uafhængig, til den har gennemtrængt hvert kontinent, besøgt ethvert himmelstrøg, gennemtrængt hvert land og lydt i hvert eneste øre; til Guds hensigter er udført, og den store Jehova skal sige, at værket er fuldbragt« (*History of the Church*, 4:540; se også *Mit rige skal rulle frem*, s. 221).

Der er en ånd over vort folk, der indgyder dem et ønske om at leve deres liv i harmoni med sandheden, så de en dag kan reagere på muligheden for at tjene. Det er den samme indflydelse, som bevægede John Taylor, Wilford Woodruff og andre til at tage afsked med de hellige i byen Far West tidligt om morgenen den 26. april 1839, før de drog ud på deres mission til Storbritannien (se L&P 118:4-5). Ved denne lejlighed bad de alle efter tur på tempelpladsen og bar deres vidnesbyrd. Dernæst, efter en sang, tog de afsted, vejledt af åbenbaring, fyldt med himlens velsignelser og Helligåndens bekræftende indflydelse. Disse tidlige apostle rejste ud på deres missioner med åndelig føde og velsignet på en måde, som ville opretholde dem og deres familier gennem deres mange prøvelser og inspirere deres magtfulde vidnesbyrd om sandheden i budskabet om den genoprettede kirke på jorden.

Hvilket privilegium og hvilken velsignelse at være en lille del af dette storslåede værk! Med en sådan arv følger imidlertid et stort ansvar. Herren har brug for budbringere, der matcher hans budskab. Han behøver folk, som er i stand til at fremføre den mægtige og evige indflydelse, som han har givet i deres hænder. I afsnit 88, hvor Herren taler om fremskyndelsen af sit værk, giver han arbejderne i sin vingård følgende befaling: »I skal ... berede jer og helliggøre jer. Ja, rens jeres hjerter og tvæt jeres hænder og fødder for mig, så jeg kan gøre jer rene« (L&P 88:74).

Kaldelsen til at tjene Herren lægger et meget stort, men udviklende ansvar på hver enkelt af os. I 1839 blev et brev med inspiration og vejledning udsendt af De Tolvs Kvorum til dem, som var kaldet til at udbrede evangeliet. Udover deres velsignelser og vidnesbyrd, erklærede de:

»Gud har kaldet jer til en ... hellig kaldelse, ja, til at være ... budbringere til jordens nationer; og den menneskelige families skæbne afhænger af jeres trofasthed ... [og] sundheden i de lærdomme, som I prædiker. I er de mennesker, som Gud har kaldet til at udbrede hans evangelium. Han har betroet jer omsorg for sjæle, og den store Gud forlanger af jer, at I skal være trofaste« (*History of the Church*, 3:395).

Præsident Thomas S. Monson modtager den internationale spejderbevægelses belønning, bronzeulven, af Mr. Jere B. Ratcliffe, øverste spejderleder og af Mr. Eugene F. »Bud« Reid, medlem af hovedbestyrelsen og af den internationale komité i Boy Scouts of America samt tidligere præsident for verdensspejderkomiteen

Præsident Spencer W. Kimball indvarslede en ny æra i missioneringen, da han proklamerede:

»Når jeg søger missionærer, så er det ikke ... missionærer ... som ikke har et vidnesbyrd eller som er umoralske. Jeg opfordrer til, at vi ... i hver eneste gren og ward i verden underviser vore kommende missionærer bedre ... at de unge mennesker vil forstå, at det er et stort privilegium at tage på mission, og at de må være raske og stærke fysisk, psykisk og åndeligt, samt at 'Herren [ikke] kan ... se på synd med den ringeste eftergivenhed.' [Vi] søger missionærer, som er blevet omhyggeligt ... undervist af deres familie og i Kirkens organisationer, og som er optændte af iver« (*Stjernen*, november 1974, s. 445).

»[Men] vi må forberede vore [unge] missionærer bedre, ikke blot med ord, men med skrifter og fremfor alt med et vidnesbyrd og en brændende ild, som lægger kraft i deres ord« (Regionalrepræsentanternes Seminar, april 1976).

Det Første Præsidentskab understregede fornylig atter denne vigtige udfordring. At tjene Herren som fuldtidsmissionær er et privilegium; det væsentligste formål med fuldtidsmissioneringen er opbyggelsen af Guds rige. Og Herren har brug for de bedste. Unge mænd og unge kvinder, som reagerer på kaldet, må være beredt til den mest krævende udfordring i deres unge liv – beredt åndeligt, intellektuelt, følelsesmæssigt og fysisk.

Skønt vore missionærer bliver styrket, opløftet og udvikler sig gennem deres tjeneste, er dette ikke det vigtigste formål med deres mission, og hverken de eller deres familier eller ledere bør betragte en mission som løsningen på uafklarede problemer. Herren har brug for vore bedste; han har brug for dem, der kan løbe, ikke blot gå – men løbe fysisk og åndeligt – dem, der kan anvende evig indflydelse med renhed, styrke og overbevisning.

Betyder dette, at de som endnu ikke er rede, burde afvises eller forkastes? Selvfølgelig ikke! Det betyder, at vore unge mennesker, deres familier og deres ledere alle bør acceptere det personlige ansvar for at berede værdige, dygtige og hengivne frivillige til Herrens kongelige hær.

Når vi påtager os dette store ansvar, vil Herren forstærke vore anstrengelser, og han vil styrke vore missionærer. De vil blive de

redskaber, hvorigennem Herren vil udføre sine mirakler.

Jeg modtog fornylig et brev fra en ung ven i Californien, som var på mission i Chile. Han skrev om en uforglemmelig dåb, han havde deltaget i, af en mand og hans hustru og deres to børn. Han erindrede den fantastiske tro hos denne far, der havde arbejdet som en ydmyg medhjælper i en stald for travheste. Han havde meget begrænset uddannelse, men stor tro på evangeliets principper. Denne mand accepterede evangeliet og efterlevede det og underviste sin familie ved sit eksempel.

»Som missionærer betragtede vi nok denne familie som vores bedste omvendelse,« skrev han. »Faderen havde en usædvanlig indstilling til arbejde – hårdt arbejde – så han kunne forsørge sin familie og være i stand til at tjene Herren.«

Min ven havde lige hørt, at denne gode mand nu 13 år senere er kaldet til at tjene i stavspræsidentskabet i sin stav.

For over 15 år siden opfordrede præsident Kimball »enhver familie hver morgen og aften … til at bede Herren om at åbne dørene til andre nationer, således at også deres folk kunne modtage Jesu Kristi evangelium« (*The Teachings of Spencer W. Kimball*, redigeret af Edward L. Kimball, Salt Lake City: Bookcraft, 1982, s. 586). De sidste få år har vi set opfyldelsen af profetens vision. Døre er blevet åbnet; mure til nationer er brudt ned. Vi må berede os til at gå ind på lovlig og passende måde, eftersom Herren har åbnet disse døre.

Vi er taknemmelige for de tusinder, som har modtaget kaldet til at tjene, og vi er taknemmelige for de tapre missionærer, som tager afsted hver uge for at tilslutte sig det store høstarbejde, som Herren er ved at fremskynde. Vi anerkender og påskønner det offer og den tjeneste, jeres sønner og døtre yder, og det vidunderlige værk, som udføres af dem. Vi påskønner de modne, ældre ægtepar, som forlader deres bekvemme hjem og deres elskede børn og børnebørn. Jeres anstrengelser og ofre vil helt sikkert være en velsignelse for jer.

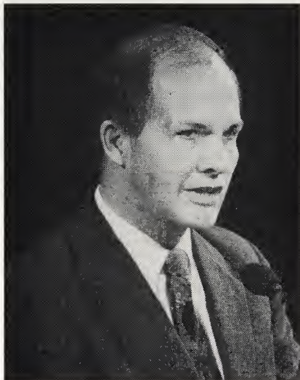
Jeg slutter med nogle inspirerede ord fra De Tolvs opmuntrende brev af 3. juli 1839 til de hellige. I slutningen af brevet står der: »Midt under … krigens tumult, plagernes hærgen, nationernes røre … og imperiernes opløsning vil sandheden gå frem med mægtig kraft, ledet af den Almægtiges hånd og nå ud til de ærlige af hjertet blandt alle nationer; Zion vil blomstre som en rose, og nationerne vil flokkes om dets banner, og denne verdens riger vil snart være underlagt vor Gud og hans Kristus, og han skal regere i evighederne« (*History of the Church* 3:397).

Jeg beder om, at vi hver især må få del deri, når denne herlige dag kommer, i Jesu Kristi navn. Amen. □

Israels nuværende helte

Ældste Monte J. Brough
De Halvfjerds' Præsidium

Disse personer var fast besluttet på at hjælpe, hvilket drev dem til at søge Israels interesse frem for deres egen.

Som dreng i en af mine første primaryklasser var jeg så heldig, at en leder introducerede mig til historien i Det Gamle Testamente om »Davids helte.« Det er en detaljeret beretning om præstationerne blandt de bedste soldater under Davids kommando. På et tidspunkt blev kun 37 mænd blandt hele Israels store hær regnet for gode nok til at modtage den eftertragtede titel »helt« (se 2 Sam 23:39).

Lad os lære mere om egenskaberne hos denne gruppe fremragende soldater. I Første Krønikebog læser vi: »De var udrustet med buer, og de kunne slynge med sten og skyde med bue og pil både med højre og venstre hånd« (1 Krøn 12:2). De var »trænet til kamp og bevæbnet med langskjolde og lanser. De så ud som løver og var hurtige som gazellerne på bjergene« (1 Krøn 12:9).

Disse helte havde udviklet krigerfærdigheder på meget højt niveau. De var beslutsomme og med et udseende som løver helt uden frygt. De var forberedt til enhver kamp.

Det gjorde et voldsomt indtryk på mig, da disse heltes præstationer og bedrifter blev forklaret af min lærer. Da mine venner i fantasien legede cowboys eller rummænd eller sportsstjerner, så forestillede jeg mig faktisk, at jeg var blevet udvalgt af kong David som en af hans helte. Jeg fremstillede tilmed sværd af træ og gips og spyd ud af lange pinde af piletræ og lod som om jeg drog i krig mod kongens fjender. Sjovt nok … når jeg tænker over det, så var fjenden næsten altid mine to små brødre. Beretningen om disse heltes forberedelse og hengivenhed har været en kilde til inspiration for mig siden min barndom.

En inspirerende beretning fortæller om tre af disse helte, som overhørte kong Davids ønske om noget at drikke fra brønden i Betlehem. Betlehem havde åbenbart på den tid en brønd, med særlig velsmagende vand, som kongen ønskede at drikke. Kongen udstedte ikke en befaling eller ordre om vandet; han udtrykte kun et ønske om at smage den kølige, friske væske fra brønden i Betlehem.

Uden befaling, uden tildeling af en opgave eller tilmed pligt udsatte tre af heltene sig for stor personlig fare og brød gennem fjendens linier for at komme til Betlehem. De trak vand op af brønden og vendte tilbage, igen meget risikabelt, gennem fjendens linier for at bringe den vidunderlige forfriskning af vand fra Betlehem til David. David var så overvældet af denne demonstration af personlig, uopfordret tjeneste, at han nægtede at drikke vandet. Han regnede det for en så modig og vidunderlig handling, at han hældte vandet ud på jorden.

Skriften udtaler: »Han udgød det for Herren« (2 Sam 23:14-17; se også 1 Krøn 11:17-19).

Er det ikke en inspirerende beretning om hengivenhed og frivillig tjeneste? Sådanne loyale handlinger og initiativ uden befaling var almindelige blandt disse mænd. Er det mærkeligt, at disse helte blev forbilleder for en lille dreng? Lad os gennemgå andre af disse heltes egenskaber og bidrag.

De var mænd, »som var kyndige i at tyde tiderne, så de vidste, hvad Israel havde at gøre« (1 Krøn 12:33).

Denne særlige forståelse af tiderne og den medfølgende evne til at vide, hvad Israel burde gøre, er meget væsentlig. Disse helte var med andre ord velinformerede og veluddannede på områder, der vedrørte forholdene på deres tid. Hvordan fik de denne forståelse? Mange af Israels stammer eller stater var repræsenteret blandt de 37. De medbragte forøget styrke til Israels hære ved deres kulturelle forskellighed. Hærdet af vanskelige personlige oplevelser, hvoraf flere er gengivet i beretningerne om de 37, havde de lært at forstå deres tid. Dette gjorde det muligt for dem bedre at kende deres folks behov samt løsningerne på mange af tidens udfordringer. Med denne forståelse fandt de frem til det, Israel burde gøre.

De var mænd »rustet til kamp med alle slags våben, fast besluttet på at hjælpe« (1 Krøn 12:33).

Disse helte forstod behovet for en organisation, som ville stå fast i vanskelige og udfordrende tider. Disse helte var fast besluttet på at hjælpe, hvilket drev dem til at søge Israels interesse frem for deres egen.

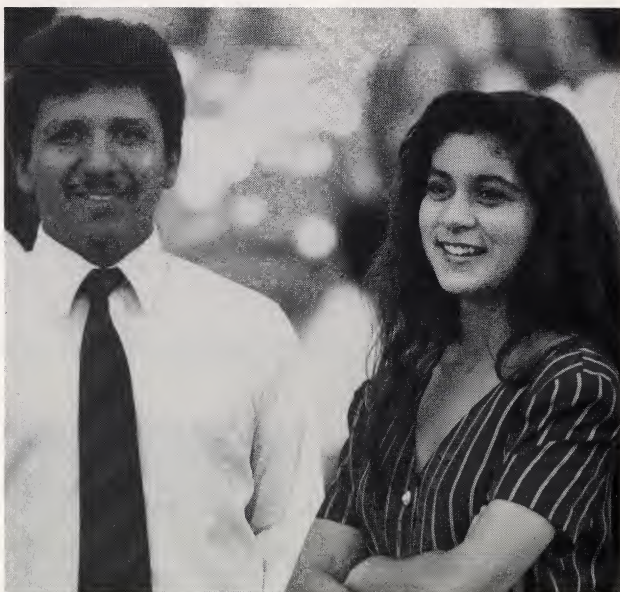
På grund af deres oprigtighed, som var tilkendegivet ved rene motiver, stræbte de ikke efter andre poster eller rang i Davids hære. Hver af de 37 kunne fuldstændig regne med, at de andre udførte den opgave, de fik, uanset deres rang. De forstod deres ansvar og holdt deres stilling.

Den sidste egenskab, som jeg gerne vil omtale, er en, som vi måske regner for den vigtigste egenskab hos disse helte. Vi læser atter:

»Alle disse krigere kom i slagorden og i fuld enighed til Hebron for at gøre David til konge over hele Israel; og også alle de øvrige israelitter var enige om at gøre David til konge« (1 Krøn 12:39).

Denne egenskab var »fuld enighed«, som blev demonstreret ved fuldstændig hengivenhed til at opbygge det fordums kongerige Israel. De havde ingen plan, personligt eller på anden vis, bortset fra deres beslutsomhed om at følge kongen og opbygge Israel. De forstod Davids positions guddommelige natur og tilbød ham deres fuldstændige loyalitet og hengivenhed. De optrådte i fuld enighed. Således var Israels helte!

Jeg har senere hørt beretninger om andre, hvis karakter gør dem til helte. Tænk over beretningen om den mægtige Peters

udvikling og vækst. Han blev omhyggeligt opdraget af Herren for at erhverve de færdigheder og den beslutsomhed, der gjorde ham i stand til at blive en mægtig mand. Hans opnåelse af fuld enighed er tilkendegivet af hans svar på det tredje spørgsmål:

»'Har du mig kær?' og han svarede ham: 'Herre, du ved alt; du ved, at jeg har dig kær'« (Joh 21:17).

Og så er der den mægtige apostel Paulus, hvis mod og initiativ er sammenfattet i disse sikre profetiens ord:

»Mit blod skal snart udgydes, og tiden er inde, da jeg skal bryde op.

Jeg har stridt den gode strid, fuldført løbet og bevaret troen« (2 Tim 4:6-7). Hvilke helte!

Lad os for at undgå enhver misforståelse også medtage et af de smukkeste eksempler på helteegenskaber. Denne udtalelse blev formuleret af en kvinde med storslåede egenskaber – Ruth:

»Du må ikke tvinge mig til at forlade dig og vende tilbage. Nej, hvor du går hen, vil jeg gå, hvor du bor, vil jeg bo; dit folk er mit folk, og din Gud er min Gud.

Hvor du dør, vil jeg dø, og der vil jeg begraves« (Ruth 1:16-17). Hvilken heltinde!

David bidrog selv som ung med et eksempel på egenskaber hos de helte, han senere ville lede. Da han stod over for den kæmpemæssige kriger, bekræftede han: »Du kommer mod mig med sværd og spyd og krumsværd, men jeg kommer mod dig i Hærskarers Herres navn, Israels slagrækkers Gud« (1 Sam 17:45). Hvilken ung helt!

Blandt mennesker er Joseph Smith et godt eksempel på disse heltes egenskaber. Hans beretning om ofre og forpligtelse kan også sammenfattes med en af hans sidste udtalelser:

»Jeg går som et lam til slagtebænken, men jeg er rolig som en sommermorgen, min samvittighed er uplettet for Gud og alle mennesker« (L&P 135:4). Hvilken stor helt!

Selv i dag søger jeg flere eksempler på helte og heltinder. Lad mig fortælle jer, hvad jeg ved om generalautoriteterne og lederne af Kirkens hovedbestyrelser. Jeg er ikke sikker på, at de kan kaste et spyd med både højre og venstre hånd, som Davids helte kunne, men de medbringer til deres opgaver et helt liv af fremragende forberedelse. Disse nutidens mægtige krigere og deres familier er ikke blevet forskånet for livets udfordringer. Gennem oplevelser i et helt liv, som omfatter tragedier, sygdom, ulykker, fattigdom og i nogle tilfælde alderdommens

skrøbelighed, har disse mægtige tjenere fået en forståelse for tiderne.

Disse mænd og kvinder samt deres tapre og trofaste ægtefæller har opnået meget erfaring i jura, medicin, hjemmet, undervisning, forretningslivet og landbruget. Selv om det bestemt ikke er sket uden problemer, så har de været usædvanlig dygtige i deres roller som forældre og familieoverhoveder. De har tilsammen bidraget med mange års fuldtidstjeneste i Kirken. De har virket som medlemmer af lovgivende forsamlinger, bystyrer, skolebestyrelser samt nationale og internationale faglige organisationer. Deres år med samfundstjeneste omfatter et virke i humanitære organisationer og uddannelsesinstitutioner samt rejsning af midler til en lang række opgaver i samfundet.

Ligesom heltene i fordums dage kommer disse nutidige helte fra mange lande og medbringer en stor variation af erfaring og kultur. Denne samlede erfaring omfatter flere hundrede års virke med ophold i et andet land end deres fædreland. Nogle af dem, som sidder her foran jer, lider af eftervirkningerne af lange flyrejser og udmattelse på grund af det enorme krav til at rejse, som er en del af deres opgave.

Mange er samlet her fra mange dele af kloden, og de vil atter om nogle få dage blive spredt til de fleste af jordens lande. I de fleste tilfælde vil de efterlade børn og børnebørn, mens de fast besluttet udøver det hverv, der er pålagt dem. Jeg forsikrer jer, at disse helte har erhvervet en forståelse af de moderne tider og af, hvad Kirken og Kirkens medlemmer bør gøre.

Denne forståelse og viden opnås ikke alene gennem deres betydelige forstand, men også gennem udviklingen af deres fuldkomne enighed.

Jeg foreslår, at alle, som lytter til min røst, vil nyde godt af at gennemgå livsforløbet hos dem, vi opretholder som Kirkens øverste ledere. I vil finde mange gode eksempler blandt dem og lære at kende dem, som optræder i »fuld enighed.«

Hvilke helte og heltinder!

I skal også vide, at jeg står som vidne om ham, der er den største af alle, og som vi mest ønsker at efterligne. Læs igen optegnelsen i Mormons Bog om hans storslåede erklæring af hengivenhed og lydighed over for sin Fader:

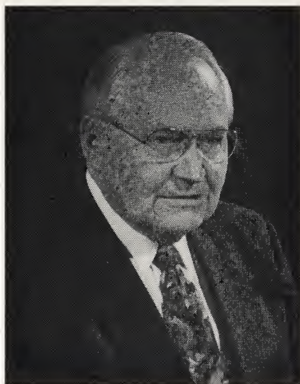
»Se, jeg er Jesus Kristus ... jeg har drukket af den bitre kalk, som Faderen har givet mig, og jeg har herliggjort Faderen ved at påtage mig verdens synder, hvori jeg har underkastet mig Faderens vilje i alt fra begyndelsen« (3 Nephi 11:10-11).

Brødre og søstre, lyt under denne konference til røsten fra nutidens helte. De taler i fuld enighed, hvilket jeg lover jer, giver dem en forståelse af vor tid og af det, Kirken bør gøre. I Jesu Kristi navn. Amen. □

»Vælg det rette«

Ældste L. Tom Perry
De Tolv Apostles Kvorum

Denne verdens lette og populære valg vil ikke være de rette at vælge, og det vil kræve stort mod at vælge det rette.

Omkvædet til Joseph L. Townsends gribende salme giver et tidløst råd om, hvad vi skal gøre, når vi kommer til en skillevej på livets vej. Gør altid følgende:

Vælg kun ret, vælg kun ret,
lad ledetråden være visdom god,
i dens lys, vælg kun ret,
og Gud velsigner dig i overflod.
(Salmer og Sange, nr. 155).

På en nylig rejse til New Zealand var jeg sammen med en missionspræsident, som bar en smuk slipsenål med det inspirerende VDR-symbol eller »Vælg det rette.« Jeg fik indtryk af, at der måtte være en historie bag denne enestående VDR-nål. Da jeg kom hjem, skrev jeg et takkebrev til ham og spurgte ham om slipsenålen. Jeg fik svar fra ham:

»Du er meget klart opfattende. Ja, der er en historie bag den slipsenål, som jeg bærer. Jeg har en lang række slipsenåle, som jeg sætter stor pris på. De har været gaver fra mine børn, min hustru og venner. Men jeg har valgt at bære denne smukke sølvplade med det inspirerende VDR-symbol fra Primary indlagt med blå turkiser.

Hvorfor? Ja, jeg formoder, det begyndte, da jeg var biskop og interviewede en nydelig ung mand, som skulle modtage Det Aronske Præstedømme. Han fortalte mig en personlig beretning. Han fortalte mig, hvordan han og nogle venner en dag efter skole havde fundet en pakke cigaretter. De bestemte sig for at gå ned til nogle store sten ved nogle klipper for at ryge dem. De tændte cigaretterne, og den unge mand fortalte, at da han så ned på den rygende cigaret, som han holdt mellem sine fingre, så han sin VDR-ring. Han slukkede hurtigt for cigaretten og traf et meget klogt valg om aldrig nogensinde at gøre noget sådant igen. Han valgte at vælge det rette, som han huskede, at symbolet stod for. Denne historie gav mig et særligt forhold til VDR-symbolet.

Jeg vil nu fortælle, hvordan jeg modtog denne VDR-slipsenål. Nogle få uger før jeg kom til New Zealand som missionspræsident var jeg i Kayenta Ward i Kayenta, Arizona. Da jeg med stærke følelser sagde farvel til mange af mine navajo-venner, gav en usædvanlig ung navajo-biskop mig et stort knus, tog derpå sin slipsenål af og satte den fast på mit slips. Da han gjorde det, bad han mig om ikke at glemme ham.

Her i New Zealand er det sidste, jeg gør hver morgen, når jeg tager det tøj på, der passer til denne store kaldelse, er at fæstne dette smukke VDR-symbol i sølv og turkiser på mit slips. Jeg elsker det! Det hjælper denne gamle smed til at træffe de rette valg gennem hele dagen. Jeg ved, at det også er

med til at opfylde det profetiske løfte, som præsident Gordon B. Hinckley udtalte til min hustru og mig, da han lagde sine hænder på vores hoved og indsatte os.

Han sagde noget med denne betydning. 'I vil få et øjeblikkeligt bånd af kærlighed til hver eneste missionær i jeres mission.' Jeg kan ikke tælle, hvor mange gange en missionær under en samtale har sagt noget i denne retning: 'Præsident Gardner, jeg synes vældig godt om din slipsenål.' Og derefter har han eller hun vist mig deres VDR-ring.

Jeg tror, at den navajo-biskop var inspireret til at give mig den slipsenål, og at jeg træffer det rette valg hver dag, når jeg vælger at bære den. Og denne smukke blå og sølvfarvede VDR-nål binder mig sammen med en hær af missionærer i Wellington-missionen i New Zealand.

Jeg påskønner denne lejlighed til at fortælle dig om min særlige oplevelse forbundet med primarybørnenes storslåede motto: 'Vælg det rette.'«

Dette brev fra denne missionspræsident i New Zealand har tilskyndet mig til at tale til jer prægtige unge i Kirken, som har været eller nu undervises af kærlige primarylærere, som underviser i evangeliske principper, der vil hjælpe jer med at vælge det rette. Mormons Bog er fyldt med beretninger om, hvad der sker med folk, som træffer både rigtige og forkerte valg.

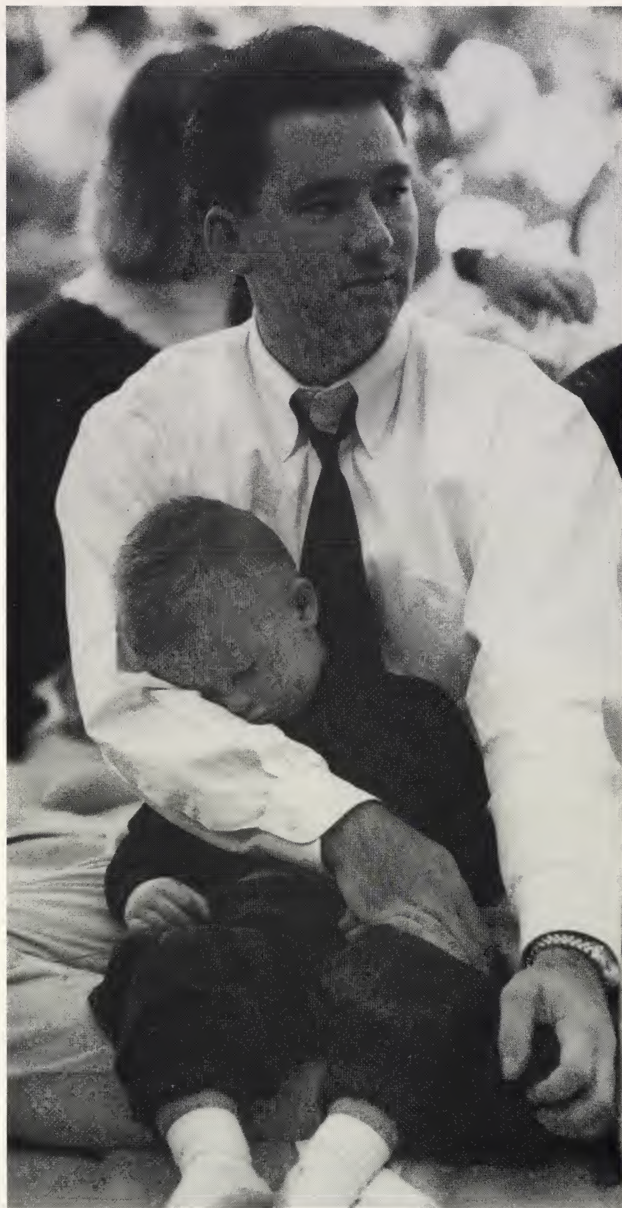
Lad mig omtale to eksempler. I Almas første år i dommersædet blev en stor og stærk mand ved navn Nehor ført til ham for at blive dømt. I henhold til skriften gik Nehor omkring blandt folket og var årsag til megen uenighed.

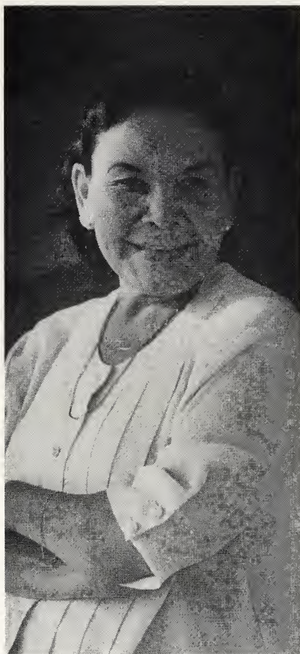
»Og han havde gået omkring blandt folket og prædiket for dem det, som han udgav for at være Guds ord, og han talte imod kirken og erklærede over for folket, at hver præst og lærer burde være anset mellem folk og ikke burde arbejde med hænderne, men burde underholdes af folket.

Og han vidnede også for folket, at alle mennesker ville blive frelst på den yderste dag, og at de ikke behøvede at frygte eller skælve, men at de kunne rejse hovedet og glæde sig, thi Herren havde skabt alle mennesker og havde også forløst alle mennesker, og til sidst ville alle mennesker få det evige liv« (Alma 1:3-4).

Nehors ord appellerede til folk, men hans lærdomme var falske, selv om de var populære hos mange. Når vi stilles over for de mange beslutninger i livet, vil denne verdens lette og populære valg ikke være de rette at vælge, og det vil kræve stort mod at vælge det rette.

Nu til det andet eksempel. I Ammonihahs land fandt Amulek og Alma også et folk, som fulgte falske lærdomme. Amulek forsøgte at omvende dem til det sande og levende evangelium. Zeezrom, en ekspert i

djævelens list, udfordrede Amuleks lærdomme. Zeezrom spurgte Amulek: »Skal han [Kristus] frelse sit folk i dets synder? Amulek svarede og sagde til ham: Jeg siger dig, at det skal han ikke gøre, thi det er umuligt for ham at fornægte sine ord« (Alma 11:34).

Derpå hånede Zeezrom Amulek, men Amuleks svar var vidunderligt, da han forklarede forløsningsplanen:

»Og jeg siger atter til jer, at han ikke kan frelse dem i deres synder; thi jeg kan ikke fornægte hans ord, og han har sagt, at intet urent kan arve himmeriges rige; hvorledes kan I da blive frelst, uden at I arver himmeriges rige? Derfor kan I ikke blive frelst i jeres synder ...

Og han skal komme til verden for at genløse sit folk; og han skal tage deres overtrædelser på sig, som tror på hans navn; og det er dem, der skal have evigt liv, og frelse kommer ikke til andre.

Derfor forbliver de ugudelige, som om der ingen forløsning havde været tilvejebragt med undtagelse af, at dødens bånd er løst; thi den dag skal komme, da alle skal opstå fra de døde og stå for Gud og dømmes efter deres gerninger« (Alma 11:37, 40-41).

Senere, efter betragtelige prøvelser og en helbredende velsignelse, sluttede Zeezrom sig til Kirken.

Profeten Joseph Smith lærte os: »Lykke er formålet og hensigten med vort liv og vil blive det endelige resultat, dersom vi vandrer ad den vej, der fører dertil, og denne vej eller sti er dyd, oprigtighed, trofasthed, hellighed og efterlevelse af alle Guds bud og befalinger« (*Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 306-307).

Vi lever i dag i en verden fyldt med valgmuligheder. TV tilbyder både det gode og det dårlige. Boghandlerne er fulde af udgivelser, som tilbyder både det rigtige og det forkerte. Meget få film er værd at se på grund af den banden, vold og umoralitet, der fylder dem. Reklamer er fyldt med tilskyndelser, som leder os til at bryde visdomsordet. Musik med en monoton rytme hamrer utilladelige tanker ind i vores hoved.

Overvej det råd, præsident Spencer W. Kimball kom med:

»Tillad mig at komme med et forslag. Opnå selvdisciplin således, at I i højere grad ikke behøver igen og igen at beslutte, hvad I vil gøre, når I gang på gang møder den samme fristelse. I behøver kun at beslutte noget en gang. Hvilken stor velsignelse er det ikke at være fri for at være plaget igen og igen i forbindelse med en fristelse. At gøre dette er tidskrævende og meget risikabelt.

På samme måde, mine unge venner, behøver I kun beslutte jer én gang for det positive, I ønsker at opnå – som at tage på mission og leve værdigt til at blive gift i templet – og derefter kan alle andre beslutninger i sammenhæng med disse mål falde på plads. På enhver anden måde er hver eneste beslutning risikabel, og enhver udflugt kan medføre fejltrin. Der er noget, som sidste dages hellige gør, og andet, som vi bare ikke gør. Jo før I beslutter jer, jo længere vil I nå!« (*President Kimball Speaks Out*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1981, s. 94).

Til at opveje de verdslige budskaber, som tilskynder os til at vælge det forkerte, har Herren velsignet os med symboler på renhed, til at holde os på den rette kurs og vælge det rette. Jeg blev mindet om et af disse ved en af mine børnebørns dåb for nogle måneder siden. I det lille program, der forløb forud for dåbsordinansen, læste mit barnebarn et digt, som hendes mor havde skrevet til denne særlige anledning.

Mine tre hvide kjoler

Jeg fik en hvid kjole af mor,
ej rød eller gul eller blå;
hun sagde, den var en særlig kjole,
der findes kun ganske få.
Før havde der kun været én,
som gjorde særlig gavn,
da jeg engang velsignet blev
i Kirken og fik et navn.
Jeg var helt lille,
det var min første kjole;
min far mig i armene bar,
på ham jeg kunne stole.
Ren og smuk jeg dengang var
med tid til at vokse og lære,
vor Faders plan gjaldt også mig,
hans herlighed jeg ønsker at ære.

Jeg er nu otte og kan blive døbt,
det er tiden, hvor jeg må dømme;
jeg følger nu den rette vej
i kjolen med hvide sømme.
Nu er jeg atter uden synd,
at følge vejen er en leg;
jeg lover, at jeg holder fast
i jernstangen på min vej.
Synd vil farve min rene sjæl,
som mudder pletter min kjole;
mit mål er at forblive ren og hvid
på min vej gennem livets skole.

Og hvis jeg gør alt, hvad jeg kan,
og husker budene at ære,
da vil jeg en dag i Herrens hus
min tredje hvide kjole bære.
Så derfor lover jeg i dag
i min hvide kjole nummer to,
når jeg i dåben indgår pagt,
jeg altid vil følge min tro.
(Linda Gay Perry Nelson, 1993).

Vi befinder os på et tidspunkt i verdenshistorien, hvor Satan fører alle sine styrker frem for at lede folk bort fra den vanskelige og snævre sti. Lykkeligvis er de fleste medlemmer af Kirken klar over, hvem det er, de vil tjene. Som Josva fordum erklærer de: »Jeg og mit hus vil tjene Herren« (Jos 24:15).

Jeg håber og beder til, at I, Kirkens prægtige unge, vil have mod til altid at vælge det rette! Desuden foreslår jeg, at I hver især finder eller skaber minder, der vil hjælpe jer og jeres kære med at vælge det rette, når I bliver stillet over for et valg. Der er styrke i en slipsenål, en VDR-ring eller en hvid kjole, der hænger i skabet, hvis vi forbinder dem med vores ønske om renhed og retfærdighed. Men endnu vigtigere end fysiske påmindelser er det, at have en overbevisning dybt i vores hjerte om at leve således, at det vil få os til at træffe de rette valg, ikke kun for at opnå fred og lykke i verden lige nu, men også for at opnå fred og lykke i evigheden.

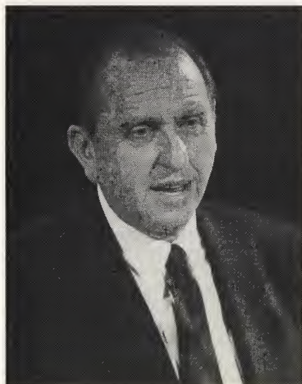
Jeg lover jer, at I vil modtage evig lykke, hvis I altid vælger at gøre det rette.

Gud lever! Jesus er Kristus! Lydighed mod hans love vil føre os til evigt liv. Dette er mit højtidelige vidnesbyrd til jer i vor Herre og Frelsers Jesu Kristi navn. Amen. □

At møde livets udfordringer

Præsident Thomas S. Monson
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Når som helst vi føler os tynget af slagene i livets kamp, så lad os huske, at andre er gået ad samme vej, men har holdt ud og sejret.

For tredive år siden ved denne konference blev jeg kaldet og opretholdt som medlem af De Tolv Apostles Råd. Ved den lejlighed anmodede jeg oprigtigt om jeres tro og jeres bønner. Og i dag, hvor jeg pany har lejlighed til at tale til jer, gentager jeg den anmodning om jeres tro og bønner.

For blot en måned siden, da vi fejrede en national helligdag, befandt ældste Russel M. Nelson og jeg os med vore børn og børnebørn i et svømmebassin fyldt med varmt vand og med en flot udsigt til en azurblå himmel.

Hovedsageligt holdt vi et vågent øje med de små, ligesom en hønemor holder øje med sine kyllingers bevægelser. Jeg sagde til ældste Nelson: »Er det ikke interessant, at skønt forældrene holder øje med deres børn, går vi ud fra, at der er brug for et overopsyn over hver vores flok af børnebørn.« Vi havde en dejlig tid med at se børnene lege og lytte til deres glade udbrud.

Så lagde jeg mærke til en far i svømmebassinet. Han holdt sin alvorligt handicappede søn, idet han bevægede drengens lille spinkle krop frem og tilbage i bassinet.

Andre familiemedlemmer hjalp til, og drengen nød øjensynlig situationen. Han var imidlertid totalt afhængig af de andre. Intet glædesudbrud kom fra hans læber, intet plask af legebevægelser kom fra hans næsten livløse lemmer. Ramt som spædbarn af en alvorlig sygdom var han efterladt uden talens brug, hjerneskadet og som en fremtidig byrde for sine kære. Drengens bedstefar sagde til mig: »Han er mit barnebarn. Alle i vores familie elsker ham. Vi nyder hans selskab, vi imødekommer hans behov. Han er en velsignelse i vores liv.«

Snart begyndte mængden at forlade svømmebassinet. Latteren og legen ophørte. Stilheden lagde sig over scenen, mens eftermiddagssolen begyndte sin nedgang og den kølige luft mindede mig om, at det var tid at tage afsted. Men dette glimt af inderlig kærlighed og hengivenhed forblev hos mig.

Mine tanker gik til et sted langt borte og for længe siden – ja, til et andet svømmebassin, der blev kaldt Betesda. Johannes evangeliet beskriver, hvad der skete der:

»Ved Fåreporten i Jerusalem er der en dam, som på hebraisk kaldes Betesda; den har fem søjlegange.

I dem lå der en mængde syge, blinde, lamme og krøblinge, som ventede på, at der skulle komme bevægelse i vandet.

Til tider fór Herrens engel nemlig ned i dammen og bragte vandet i oprør. Den første, der kom ned i vandet, efter at det var bragt i oprør, blev rask, hvilken sygdom han end led af.

Dér lå der en mand, som havde været syg i 38 år.

Da Jesus så ham ligge der og vidste, at han allerede havde været der i lang tid, sagde han til ham: 'Vil du være rask?'

Den syge svarede: 'Herre, jeg har ikke et menneske til at hjælpe mig ned i dammen, når vandet er bragt i oprør, og mens jeg er på vej, når en anden i før mig.'

Jesus sagde til ham: 'Rejs dig, tag din båre og gå!'

Straks blev manden rask, og han tog sin båre og gik omkring.«[1]

En anden scene med lidelse og sorg findes på det berømte Tate Galleri i London, England. Der prydes væggen i en travl korridor af et mesterværk med titlen *Sygdom og sundhed.* Maleriet forestiller en lirekassemand med sin abe og en flok glade, sunde børn, der morer sig og viser deres glæde over abens spilopper. I baggrunden sidder en lille, bleg dreng i sin kørestol, ude af stand til at lege, ude af stand til at deltage i de andre børns morskab. Følelser af medlidenhed og stille tårer af sorg kommer over dem, der stirrer på denne scene og mærker de uudtalte følelser i den syge drengs hjerte.

Hvem kan tælle de drenge og piger, de mænd og kvinder, hvor sygdomme har hærget og gjort stærke lemmer livløse og forårsaget, at de nærmeste udgyder sorgens tårer og opsender troens bønner for dem?

Sygdom er ikke den eneste prøvelse, der trænger ind og ændrer vort liv. I vor hektiske og travle verden kan ulykker på et øjeblik medføre smerte, ødelægge lykke og vende op og ned på vor fremtid. Sådan var det for unge Robert Hendricks. Han, som var sund og sorgløs for tre år siden, blev involveret i et pludseligt sammenstød mellem tre biler, hvilket efterlod ham med hjerneskade, begrænset førlighed og hæmmet tale. Tilkaldt af hans mor, som omtalte sin fortvivlelse, stirrede jeg på hans næsten livløse skikkelse, som han lå i sin hvide hospitalsseng på intensiv afdeling. Med støtte til livsfunktionerne og hovedet indbundet i bandager var hans fremtid ikke blot tvivlsom, men døden synes sikker.

Det mirakel, der blev håbet på, skete imidlertid. Der kom hjælp fra himlen. Robert levede. Hans bedring har været anstrengende og langsom, men stabil. En kær ven, som var biskop, da ulykken skete, har taget sig af Robert hver uge og hjulpet med at gøre ham klar og køre ham til hans kirkemøder om søndagen, altid tålmodig og trofast.

En dag bragte Roberts tidligere biskop ham til mit kontor, eftersom Robert ønskede at mødes med mig, da han ikke huskede, at jeg så ham den kritiske nat på hospitalet. Han og hans ihærdige biskop satte sig, og Robert »talte« med mig gennem en lille elektronisk maskine, hvorpå han stavede sine tanker, og de blev dernæst printet ud på papirstrimler. Han skrev, hvor meget han

elskede sin mor, hvor taknemmelig han var for hjælpsomme hænder og villige hjerter, som havde bistået ham, og hans taknemmelighed over for en omsorgsfuld himmelsk Fader, som havde opretholdt ham gennem hans bønner. Her følger nogle af hans mindre private og personlige meddelelser: »Jeg går temmelig godt fremad i betragtning af, hvad jeg har været igennem«. En anden: »Jeg ved, at jeg vil være i stand til at hjælpe mennesker og have en god indflydelse i menneskers liv, og det er skønt.« Endnu en: »Jeg ved ikke præcist, hvor heldig jeg er, men i mine bønner får jeg at vide, at jeg blot skal mase fremad.«

Ved afslutningen af vort besøg sagde biskoppen: »Robert vil gerne give dig en overraskelse.« Robert rejste sig op og sagde med stor anstrengelse: »Tak«. Et stort smil lyste op i hans ansigt. Han var på vej tilbage. »Takket være Gud« var de eneste ord, jeg kunne udtrykke. Senere bad jeg højt: »Også tak til kærlige biskopper, venlige lærere og dygtige specialister.«

I dag har Robert ved hjælp af sin tidligere biskop, sin nuværende biskop og andre været i templet. Han har lært at anvende computer. Han er optaget på data-studiet på handelshøjskolen. Han blev også hjulpet på vej af hjælpere fra Deseret Industries, som sørgede for opmuntring og lærte ham væsentlige færdigheder. Nu kan Robert gå ved hjælp af en stok. Han har lært at tale, skønt det er med stammende sætninger og stor anstrengelse. Hans fremskridt har været enorme.

Til tider tager sygdom og ulykker livet af dem, de rammer. Sted og stand, alder og omgivelser gør ingen forskel. Døden kommer til gamle, som går deres skælvende skridt. Dens kalden høres af dem, som næppe er nået halvvejs på livets rejse, og den standser ofte små børns latter.

I hele verden udspilles dagligt de sørgmodige scener af familie og slægtninge, der siger farvel til en søn, en datter, en bror, en søster, en mor, en far eller en kær ven.

Lad os se på en sådan scene, der fandt sted for blot en måned siden på kirkegården Sunset Gardens. Samlet var familie og venner til Roger S. Olson, hvis blomstersmykkede kiste indeholdt hans jordiske legeme. Claudia, hans hustru, seks prægtige børn, og familie, venner og bekendte stod i stilhed.

Blot få dage tidligere var Roger taget af sted fra sit arbejde, hvor han var en talentfuld og anerkendt ekspert på sit felt, som var specialfotografering. En ulykke resulterede i det helikoptersammenstød, som tog hans liv – alt på et øjeblik og uden varsel. Sorgfulde, men styrket af tro bød de, som havde levet et kærligt liv sammen, midlertidigt farvel til ægtemand og far. De støttes af en kundskab, som skeptikere forkaster. De værner om beretningen i Lukas evangeliet, som beskriver den bemærkelsesværdige begivenhed, der fulgte efter vor Herre og Frelser Jesu Kristi korsfæstelse og begravelse:

»Meget tidligt om morgenen den første dag i ugen kom [Maria Magdalene og den anden Maria] til graven.« Til deres forbavselse var deres Herres legeme borte. Lukas beretter, at to mænd i lysende klæder stod hos dem og sagde: »Hvorfor leder I efter den levende blandt de døde? Han er ikke her, han er opstået«.[2]

Imod den filosofi, som hersker i verden i dag – en tvivl på Bjergprædikenens virkelighed, forkastelsen af Kristi lærdomme, fornægtelsen af Gud og forkastelsen af hans love – værner familien Olson og andre sande troende overalt om øjenvidnernes vidnesbyrd om hans opstandelse. Stefanus, der var dømt til en grufuld martyrdød, så op i himlen og råbte: »Nu ser jeg himlen åben og Menneskesønnen stå ved Guds højre side.«[3]

Paulus fik på vejen til Damaskus et syn af den opstandne, ophøjede Kristus. Peter og Johannes bar også vidnesbyrd om den opstandne Kristus. Og i vor uddeling bar profeten Joseph Smith klart vidnesbyrd om Guds Søn, for han så ham og hørte Faderen præsentere ham: *»Denne er min elskede Søn. Hør ham!«*[4]

Mens vi overvejer de begivenheder, der kan ramme os alle – sygdom, ulykker, død og en hærskare af mindre udfordringer – kan vi sige med Job: »Det er mennesket selv, der avler elendighed.«[5] Det kan sikkert antages, at intet menneske, der har levet, og som nogensinde vil leve, vil være helt fri for lidelse og prøvelse. Ej heller har der været en periode i menneskehedens historie, som ikke havde sin fulde andel af strid, ødelæggelse og sorg.

Når livets vej slår et brutalt sving, kan man fristes til at tænke eller udtale ordene: »Hvorfor mig?« Selvbebrejdelse er almindelig, selvom vi måske overhovedet ikke er herre over den pågældende begivenhed. Sokrates citeres for at have sagt: »Hvis vi alle skulle bringe vore ulykker til et fælles lager, så alle kunne modtage en lige andel ved fordeling, ville flertallet være glade for at tage deres egne med igen.«

Imidlertid synes der til tider ikke at være noget lys for enden af tunnellen – intet daggry til at bryde nattens mørke. Vi føler os omringet af smerten ved sønderknuste hjer-

ter, skuffelsen ved ituslåede drømme og fortvivlelsen ved forsvundne håb. Vi istemmer den bibelske bøn: »Er der ikke balsam i Gilead?«[6] Vi er tilbøjelige til at se vore egne personlige ulykker gennem pessimismens forvrængende prisme. Vi føler os forladt, sønderknuste, alene.

Til alle, som fortvivler på denne måde vil jeg tilbyde salmistens ord: »Om aftenen slår gråden sig ned, om morgenen er der jubel.«[7]

Når som helst vi føler os tynget af slagene i livets kamp, så lad os huske, at andre er gået ad samme vej, men har holdt ud og sejret.

Job var en fuldkommen og oprigtig mand, han var en »gudfrygtig mand, der holdt sig fra det, der var ondt.«[8] Job, der var trofast i sin opførsel og fremgangsrig med sin formue, skulle gennemgå en prøve, som ville friste ethvert menneske. Frataget sine ejendele, ja selv fristet af sin hustru, måtte Job erklære fra dybet af sin ædle sjæl: »Også nu har jeg mit vidne i himlen, min forsvarer i det højeste.«[9] »Dog ved jeg, at min løser lever.«[10]

Lad mig fra vor egen tid fortælle jer om et eksempel på tro, mod, barmhjertighed og sejr. Det viser, hvordan det er muligt at møde livets udfordringer med åben pande. Det er et eksempel på evnen til at lide fysiske begrænsninger, udholde smerte og lidelse og alligevel aldrig beklage sig. Sådan er Wendy Bennion fra Sandy, Utah, og Jami Palmer fra Park Valley, Utah. Begge er teenagere. Begge har haft samme vanskeligheder. Deres situationer løber næsten parallelt. Eftersom Wendy's kamp har varet længst, vil jeg tale om hende i dag.

Ramt af kræft i en ung alder, underkastet lange perioder med kemoterapi, klarede Wendy sig tappert. Lærere samarbejdede, forældre og familie hjalp – men hovedstyrken i hendes prøvelse har været hendes egen ukuelige ånd. Wendy har bragt opmuntring til andre med lignende prøvelser. Hun har bedt for dem. Hun har opretholdt dem med sit eget eksempel og tro.

Efter afslutningen af 18 måneders kemoterapi blev en ballon-opsendelses-fest afholdt til ære for Wendy. De offentlige medier dækkede begivenheden. En af de mange balloner, som blev sendt op den dag, blev fundet mange kilometer væk af Jayne Johnson. Den var landet i hendes baghave, og hun opdagede den, lige som hun var ved at begynde sin egen kemoterapi-behandling. Hun skrev til Wendy og bemærkede, at hun havde følt sig ked af det og bange, men at finde ballonen og sedlen indeni – som fortalte om Wendy, hendes kræft og fuldførelsen af hendes behandling – havde givet hende styrke, og at Wendy var en virkelig inspiration for hende. Wendy sagde: »Jeg mener det var meningen hun skulle finde den ballon, så hun kunne vide, at det ikke er verdens undergang, og at folk kan få det bedre.«

Skønt Wendys kræft kom igen, og en anden omgang kemoterapi var nødvendig, fik det ikke denne udvalgte unge kvinde til at vakle, ej heller er hun slået ud af kurs. Sjældent har jeg set én med så stort mod, sådan beslutsomhed, sådan tro. Det samme kan siges om Jami Palmer. De personificeres ved ordene fra forfatteren Ella Wheeler Wilcox, som skrev:

Det er let nok at være venlig
når livet går som en leg,
men dén har vist sin styrke,
som smiler, når prøven er sej.
For hjertets prøve er modgang
med årene kommer der fler',
og det smil, som fortjener ros
går gennem tårernes skær.[11]

Der er et liv, som opretholder dem, der er prøvet eller opfyldt af sorg og græmmelse – ja, Jesu Kristi liv. Da profeten Esajas forudsagde Jesu komme, berettede han:

»Hans skikkelse havde ingen skønhed,
vi så ham, men vi brød os ikke om synet.
Foragtet og opgivet af mennesker,
en lidelsernes mand, kendt med sygdom,
én man skjuler sit ansigt for,
foragtet, vi regnede ham ikke for noget.
Men det var vore sygdomme, han tog,
det var vore lidelser, han bar;
og vi regnede ham for en, der var ramt,
slået og plaget af Gud.
Men han blev gennemboret for vore
overtrædelser
og knust for vore synder.
Han blev straffet, for at vi kunne få fred,
ved hans sår blev vi helbredt.«[12]

Ja, vor Herre og Frelser er vort eksempel og vor styrke. Han er det lys, der skinner i mørket. Han er den gode Hyrde. Skønt han er optaget af sin majestætiske gerning, accepterede han med glæde muligheden for at lette byrder, give håb, helbrede legemer og gengive livet.

Få optegnelser om Frelserens liv har rørt mig mere end hans eksempel på den barmhjertighed, der blev vist til enken fra Nain: »Derefter gik Jesus til en by, som hedder Nain, og hans disciple og en stor skare gik sammen med ham.

Men da han nærmede sig byporten, se, da blev der båret en død ud, som var sin mors eneste søn, og hun var enke; og en stor skare fra byen fulgte med hende.

Da Herren så hende, ynkedes han over hende og sagde: 'Græd ikke!'

Og han gik hen og rørte ved båren. Bærerne stod stille, og han sagde: 'Unge mand, jeg siger dig: Rejs dig op!'

Da satte den døde sig op og begyndte at tale, og Jesus gav ham til hans mor.«[13]

Hvilken kraft, hvilken ømhed, hvilken barmhjertighed demonstrerede vor Mester ikke ved den lejlighed! Også vi kan blive velsignede, hvis vi blot vil følge hans ædle eksempel. Der er muligheder overalt. Der er brug for øjne, som ser de trængte situationer, og ører, der hører de stille bønner fra et sønderknust hjerte. Ja, og en sjæl fyldt med medlidenhed, for at vi kan kommunikere ikke blot øje til øje eller stemme til øre, men også på Frelserens majestætiske måde hjerte til hjerte.

Hans ord bliver vor rettesnor: »I verden har I trængsler; men vær frimodige, jeg har overvundet verden.«[14]

Han lever. Han vil opretholde hver enkelt af os. Må vi holde hans bud. Må vi altid følge ham og fortjene hans fællesskab, så vi med succes kan møde og overvinde livets udfordringer, det beder jeg om ydmygt i hans hellige navn, i Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER

1. Joh 5:2-9.
2. Luk 24:1-6.
3. ApG 7:56.
4. JS-H 1:17.
5. Job 5:7.
6. Jer 8:22.
7. Sl 30:6.
8. Job 1:1.
9. Job 16:19.
10. Job 19:25.
11. »Worth While« i *The Best Loved Poems of the American People*, sel. Hazel Fellemanm (Garden City, New York: Doubleday, 1936), p. 144.
12. Es 53:2-5.
13. Luk 7:11-15.
14. Joh 16:33.

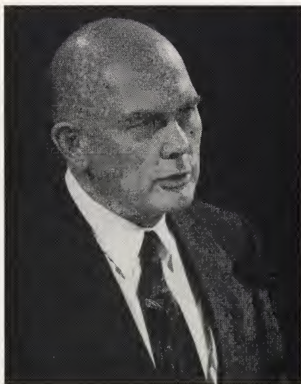

Mødet søndag eftermiddag
3. oktober 1993

«Saliggørelsens store plan»

Ældste Dallin H. Oaks
De Tolv Apostles Kvorum

Når vi forstår frelsesplanen, forstår vi også hensigten og virkningen af de befalinger, Gud har givet sine børn.

Spørgsmål som: »Hvor kom vi fra? Hvorfor er vi her? og Hvor skal vi hen?« er besvaret i Jesu Kristi evangelium. Profeterne har kaldt det for frelsesplanen og »saliggørelsens store plan« (Alma 42:8). Gennem inspiration kan vi forstå denne vejviser til evigheden og bruge den til at lede vores rejse i livet på jorden.

Evangeliet lærer os, at vi er åndelige børn af himmelske forældre. Før vores fødsel på jorden havde vi »en førjordisk, åndelig personlighed som sønner og døtre af den evige Fader« (udtalelse fra Det Første Præsidentskab, *Improvement Era*, marts 1912, s. 417; se også Jer 1:5). Vi blev placeret her på jorden for at udvikle os mod vores mål, evigt liv. Disse sandheder giver os et enestående perspektiv og andre værdier til at vejlede vore afgørelser end dem, som betvivler eksistensen af Gud og tror, at livet er resultatet af tilfældige processer.

Vores forståelse af livet begynder med et råd i Himlen. Der blev Guds åndelige børn undervist i hans evige plan for deres skæbne. Vi havde udviklet os så langt, som vi kunne uden et fysisk legeme og erfaringer fra livet på jorden. For at opnå en fylde af glæde, måtte vi bevise vores villighed til at holde Guds bud under forhold, hvor vi ikke kunne huske, hvad der gik forud for vores fødsel på jorden.

Under vores ophold på jorden ville vi blive underkastet døden, og vi ville blive besmittet af synd. For at genvinde os fra død og synd sørgede vor himmelske Faders plan for en Frelser, hvis forsoning ville forløse alle fra døden og betale den nødvendige pris, for at alle kunne blive renset for synd på de betingelser, han stillede (se 2 Nephi 9:19-24). Satan havde sin egen plan. Han foreslog at frelse *alle* Guds åndelige børn ved at borttage deres evne til at vælge. Derved blev muligheden for at synde elimineret.

Da Satans plan blev afvist, blev han og de ånder, som fulgte ham i modstanden mod Faderens plan, kastet ud.

Alle de milliarder af mennesker, som er blevet født på denne jord, valgte Faderens plan og kæmpede for den. Mange af os har også indgået pagter med Faderen om, hvad vi ville gøre her på jorden. På en måde, som ikke er blevet åbenbaret, påvirker vore handlinger i åndeverdenen os her i livet på jorden.

Selvom Satan og hans tilhængere har mistet deres chance for at få et fysisk legeme, har de lov til at bruge deres åndelige kraft til at forsøge at genere Guds plan. Det giver den nødvendige modstand til at prøve, hvordan mennesker vil bruge deres frihed til at vælge.

Satans mest ihærdige modstand er rettet mod alt, der er af stor betydning for Faderens plan. Satan forsøger at miskreditere Frelseren og guddommelig myndighed, at ophæve forsoningens virkning, at forfalske åbenbaring, at lede mennesker bort fra sandheden, at gå mod personligt ansvar, at forvirre kønnene, at underminere ægteskabet samt at afskrække fra børnefødsler (især hos forældre, som vil opdrage børn i retfærdighed).

Mandighed, kvindelighed, ægteskab samt at føde og opdrage børn er alle af afgørende betydning for lykkens store plan. Nutidig åbenbaring gør det klart, at det, vi kalder køn, var en del af vores tilværelse forud for vores fødsel. Gud erklærer, at han skabte »mand og kvinde« (L&P 20:18; Moses 2:27; 1 Mos 1:27). Ældste James E. Talmage forklarede: »Skelnen mellem mand og kvinde er ikke en tilstand, der er særegen for den relativt korte periode på jorden; det var en afgørende karakteristik i vores førjordiske tilstand« (*Millennial Star*, 24. august 1922, s. 539).

Til den første mand og kvinde på jorden sagde Herren: »Bliv frugtbare og mangfoldige« (Moses 2:28; se også 1 Mos 1:28; Abraham 4:28). Denne befaling var den første i en hel række og den vigtigste. Det var nødvendigt, at Guds åndelige børn fik en jordisk fødsel og en mulighed for at udvikle sig mod evigt liv. Som følge heraf er alt, der har forbindelse med formeringen, hovedmål for modstanderens forsøg på at modarbejde Guds plan.

Da Adam og Eva modtog den første befaling, befandt de sig i en overgangstilstand. De var ikke længere i åndeverdenen, men havde fysiske legemer, som endnu ikke var underkastet døden og endnu ikke i stand til at formere sig. De kunne ikke opfylde Faderens første befaling uden at overskride barrieren mellem den vidunderlige tilstand i Edens Have og de forfærdelige prøvelser og vidunderlige muligheder i livet på jorden.

Af årsager, som ikke er blevet åbenbaret, kunne denne overgang, eller »faldet,« ikke ske uden en overtrædelse – en udøvelse af den moralske handlefrihed, som udgjorde en bevidst overtrædelse af en lov (se Moses 6:59). Således blev dette en planlagt overtrædelse, en formalitet, som tjente et evigt formål. Profeten Lehi forklarede, at »dersom Adam ikke havde overtrådt, ville han ikke være faldet« (2 Nephi 2:22), men ville være forblevet i den samme tilstand, som han var skabt i.

»Og de ville ingen børn have fået, men ville være forblevet i en uskyldig tilstand og ingen glæde nydt, for de kendte ikke til sorg, og havde ikke gjort noget godt, for de kendte ikke til synd« (v. 23).

Men faldet var planlagt, konkluderede Lehi, for »alt er blevet gjort efter hans visdom, som kender alle ting« (v. 24).

Det var Eva, som først overtrådte begrænsningerne i Eden for at igangsætte be-

Talerne ved Hjælpeforeningens hovedmøde omfattede præsidentinden for hovedbestyrelsen, Elaine L. Jack, hendes rådgivere Chieko N. Okazaki og Aileen H. Clyde samt søster Jeanne B. Inouye.

tingelserne for livet på jorden. Hendes handling, uanset dens natur, var formelt en overtrædelse, men evigt set en glorværdig nødvendighed for at åbne døren til evigt liv. Adam viste sin visdom ved at gøre det samme. Og således faldt Eva og »Adam ..., for at menneskene kunne blive til« (v. 25).

Nogle kristne fordømmer Eva for hendes handling og konkluderer, at hun og hendes døtre er lidt belastet af det. Men ikke de sidste dages hellige! Oplyst af åbenbaring fejrer vi Evas handling og ærer hendes visdom og mod i denne store episode kaldet faldet (se Bruce R. McConkie, »Eve and the Fall,« *Woman*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1979, s. 67-68). Joseph Smith lærte, at det ikke var en »synd,« fordi Gud havde befalet det (se *The Words of Joseph Smith*, red. Andrew F. Ehat og Lyndon W. Cook, Provo, Utah: Religious Studies Center, Brigham Young University, 1980, s. 63). Brigham Young erklærede: »Vi bør aldrig bebrejde mor Eva, ikke det mindste« (*Journal of Discourses*, 13:145). Ældste Joseph Fielding Smith har sagt: »Jeg omtaler aldrig den rolle, Eva spillede i dette fald, som en synd, og jeg anklager heller ikke Adam for en synd ... Dette var en overtrædelse af loven, men ikke en synd ... for det var noget, som Adam og Eva *måtte* gøre!« (Joseph Fielding Smith, *Lærdomme om Frelse*, 1977-1980, 3 bd., 1:107).

Denne nævnte forskel mellem *synd* og *overtrædelse* minder os om den omhyggelige formulering i den anden trosartikel: »Vi tror, at menneskene vil blive straffet for deres egne *synder* og ikke for Adams *overtrædelse*« (fremhævelse tilføjet). Det minder også om en almindelig skelnen i loven. Nogle handlinger, som mord, er forbrydelser, fordi de af natur er forkerte. Andre handlinger, som at handle uden bevilling er kun forbrydelser, fordi loven forbyder det. Disse ord bruges ikke altid til at beskrive noget forskelligt, men denne skelnen virker meningsfuld i omstændighederne omkring faldet.

Nutidig åbenbaring viser, at vore første forældre forstod nødvendigheden af faldet. Adam erklærede: »Velsignet være Guds navn, thi på grund af min overtrædelse er mine øjne blevet åbnet, og i dette liv skal jeg have glæde, og atter i kødet skal jeg se Gud« (Moses 5:10).

Læg mærke til det andet perspektiv og den særlige visdom hos Eva, som fokuserede på hensigten og virkningen af lykkens store plan: »Var det ikke for vor overtrædelse, ville vi aldrig have fået afkom og ville aldrig have kendt godt og ondt og glæden over vor forløsning og det evige liv, som Gud giver alle de lydige« (v. 11). I sin åbenbaring om de dødes forløsning så præsident Joseph F. Smith »de store og mægtige,« som var forsamlet for at møde Guds Søn, og blandt dem var »vor strålende moder Eva« (L&P 138:38-39).

Når vi forstår frelsesplanen, forstår vi også hensigten og virkningen af de befalinger, Gud har givet sine børn. Han lærer os de rette principper og opfordrer os til at styre os selv. Vi gør dette ved de valg, vi træffer i livet på jorden.

Vi lever i en tid, hvor der er meget politisk, lovgivningsmæssigt og socialt pres for forandringer, der forvirrer kønnene og udjævner forskellen mellem mænd og kvinder. Vores evige perspektiv gør, at vi er imod ændringer, der forandrer de forskellige pligter og privilegier for mænd og kvinder, som er afgørende for at gennemføre lykkens store plan. Men vi modsætter os ikke alle forandringer i behandlingen af mænd og kvinder, eftersom nogle ændringer i love eller skikke blot retter gamle fejl, som aldrig var baseret på evige principper.

Kraften til at skabe liv er den mest ophøjede kraft, Gud har givet sine børn. Dens anvendelse er baseret på den første befaling, men en anden vigtig befaling blev givet for at forbyde dens misbrug. Den store vægt, vi lægger på kyskhedsloven, kan forklares med vores forståelse af hensigten med vores skabende kraft i udførelsen af Guds plan.

Anvendelsen af vores skabende kraft er Gud velbehagelig, men han har befalet, at denne kraft begrænses til ægteskabet. Præsident Spencer W. Kimball lærte, at »i sammenhæng med et lovligt ægteskab, er inti-

me seksuelle forhold rigtige og godkendt af Gud. Der er intet uhelligt eller nedværdigende ved seksualitet i sig selv, for det er på den måde, at mænd og kvinder sammen tager del i skabelsesprocessen og giver udtryk for kærlighed« (*The Teachings of Spencer W. Kimball*, red. Edward L. Kimball, Salt Lake City: Bookcraft, 1982, s. 311).

Uden for ægteskabets bånd er enhver anvendelse af de skabende kræfter i større eller mindre grad en syndig nedværdigen og forvanskning af den mest guddommelige egenskab hos mænd og kvinder. Mormons Bog lærer os, at ukyskhed er »vederstyggeligere end alle synder med undtagelse af udgydelse af uskyldigt blod eller det at fornægte den Helligånd« (Alma 39:5). I vor tid har Det Første Præsidentskab i Kirken erklæret som Kirkens lære, »at seksuelle synder – det ulovlige seksuelle forhold mellem mænd og kvinder – i sin alvor står ved siden af mord« (»Message of the First Presidency,« 3. oktober 1942, citeret i *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, red. James R. Clark, 6 bd., Salt Lake City: Bookcraft, 1965-75, 6:176). Nogle, som ikke kender frelsesplanen, opfører sig som planløse dyr, men sidste dages hellige – især dem, der er under hellige pagter – har ikke dette spillerum. Vi er ansvarlige over for Gud for ødelæggelse eller misbrug af de skabende kræfter, han har placeret i os.

Den mest yderliggående ødelæggende handling er at tage et liv. Det er grunden til, at abort er en så alvorlig synd. Vores holdning til abort er ikke baseret på åbenbaring om, hvornår livet på jorden begynder af hensyn til lovens hensigter. Den er fastsat af vores viden om, at alle Guds åndelige børn i henhold til en evig plan skal komme til denne jord i en glorværdig hensigt, og at denne enkeltpersons identitet begyndte længe før undfangelsen og vil fortsætte ud i al evighed. Vi stoler på Guds profeter, som har fortalt os, at selv om »der kan være sjældne« undtagelser, er »provokeret abort ... fundamentalt i modstrid med Herrens befaling: 'Du skal ikke ... slå ihjel eller gøre noget sådant' (L&P 59:6)« (*1991-supplement til 1989 Instruktionshåndbog for Kirkens ledere*, s. 1).

Vores viden om lykkens store plan giver os også et enestående perspektiv på ægteskabet og børnefødsler. På dette område bevæger vi os også imod stærke kræfter i tidens skikke, love og økonomi.

Ægteskabet ringeagtes af stadig flere par og mange, som gifter sig, vælger ikke at få børn eller sætter snævre grænser for deres antal. I de senere år har stærke økonomiske pres i mange lande ændret den traditionelle antagelse af en enkelt forsørger i hver familie. Et stigende antal udearbejdende mødre til små børn signalerer uafvendeligt en reduktion i forældrenes tid til at tage sig af deres små. Virkningen af disse reduktioner er tydelig i det stigende antal aborter, skilsmisser, forsømte børn og ungdomskriminelle.

Vi bliver belært om, at ægteskabet er en nødvendighed for gennemførelsen af Guds plan om at tilvejebringe de godkendte forhold for en fødsel på jorden samt for at forberede familiens medlemmer på evigt liv. »Ægteskabet er indstiftet af Gud for menneskene,« siger Herren, »for at jorden kan opfylde formålet med dens skabelse og blive fyldt med det bestemte antal mennesker i overensstemmelse med deres skabelse, før verden blev til« (L&P 49:15-17).

Vores opfattelse af ægteskabet er begrundet i åbenbaret sandhed, ikke verdslig sociologi. Apostlen Paulus lærte, at »i Herren er kvinden intet uden manden og manden intet uden kvinden« (1 Kor 11:11). Præsident Spencer W. Kimball forklarede: »Uden et rigtigt og vellykket ægteskab vil man aldrig blive ophøjet« (*Marriage and Divorce*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1976, s. 24).

Mænd forventes traditionelt at tage initiativet til et ægteskab. Det er derfor, præsident Joseph F. Smith rettede sit profetiske pres på mændene. Han sagde: »Ingen mand, der er giftefærdig, efterlever sin religion til fulde, hvis han forbliver ugift« (*Evangeliske Lærdomme*, s. 231). Vi hører om enkelte værdige SDH-mænd i 30'erne, som har travlt med at samle sig rigdomme og nyder friheden for ansvaret for en familie uden nogen følelse af hastværk i forbindelse med ægteskabet. Pas på brødre. I trodser en hellig pligt.

Kendskab til lykkens store plan giver også sidste dages hellige en karakteristisk indstilling til at føde og opdrage børn.

I nogle tidsaldre er børn i nogle områder blevet betragtet som ikke andet end arbejdere i et familieforetagende eller som en sikring af forældrenes forsørgelse. Selv om denne undertrykkelse frastøder visse personer i vor tid, har de intet samvittighedsnag ved selv at underordne et af Guds åndelige børns velfærd deres eget ønske om komfort og bekvemmelighed.

Frelseren lærte, at vi ikke bør samle skatte på jorden, men vi bør samle skatte i Himlen (se Matt 6:19-21). I lyset af det totale formål med lykkens store plan tror jeg, at de største skatte på jorden og i Himlen er vore børn og vore efterkommere.

Præsident Kimball sagde: »Det er et udtryk for den yderste selviskhed, hvis et ægtepar undlader at få børn, når de ellers er i stand dertil« (*Den danske Stjerne*, oktober 1979, s. 9). Når gifte par udsætter barnefødsler, indtil efter de har nået deres materielle mål, gør alene den forløbne tid, at de alvorligt begrænser deres egen mulighed for at fremme vor himmelske Faders plan for

alle sine åndelige børn. Trofaste sidste dages hellige kan ikke tillade sig at se på børn som et indgreb i det, verden kalder »selvrealisering.« Vore pagter med Gud og livets største hensigter er knyttet til de små, som beder om vores tid, vores kærlighed og vore ofre.

Hvor mange børn bør et ægtepar få? Alle dem, de kan sørge for! At sørge for betyder selvfølgelig mere end blot at give dem livet. Børn skal have kærlighed, omsorg, undervisning, mad, tøj, bolig og en god begyndelse på deres kvalifikationer til selv at blive gode forældre. Mange sidste dages hellige forældre udøver tro på Guds løfter om at velsigne dem, når de holder hans bud, og har store familier. Andre søger, men bliver ikke velsignet med børn eller med det antal børn, de ønsker. I en så personlig sag som denne bør vi ikke dømme hinanden.

Præsident Gordon B. Hinckley kom med dette inspirerede råd til en forsamling af unge sidste dages hellige:

»Jeg foretrækker at se på den positive side af ligningen, på livets mening og hellighed, på formålet med denne prøvestand i vores evige rejse, på behovet for erfaringer fra livet på jorden i Gud, vor Faders store plan, på den glæde, der kun findes, hvor der er børn i hjemmet, på velsignelserne, der kommer ved gode efterkommere. Når jeg tænker på disse værdier og ser, at der bliver undervist i dem, og at de overholdes, da er jeg villig til at overlade spørgsmålet om antal til den mand og kvinde og Herren« (»If I Were You, What Would I Do?« *Brigham Young University 1983-84 Fireside and Devotional Speeches*, Provo, Utah: University Publications, 1984, s. 11).

Nogle, som lytter til denne tale, siger sikkert: »Men hvad med mig?« Vi ved, at mange værdige og gode sidste dages hellige for tiden mangler de ideelle muligheder og grundlæggende betingelser for deres udvikling. At være enlig eller udsat for barnløshed, dødsfald og skilsmisse kuldkaster idealer og udsætter opfyldelsen af lovede velsignelser. Desuden er nogle kvinder, som ønsker at være fuldtidsmødre og hjemmegående, bogstaveligt talt blevet tvunget ud blandt de fuldtidsbeskæftigede. Men disse frustrationer er kun midlertidige. Herren har lovet, at i evighederne vil ingen velsignelser blive nægtet hans sønner og døtre, som holder befalingerne, lever op til deres pagter og ønsker at gøre det rette.

Mange af de største afsavn i livet på jorden vil blive rettet i tusindårsriget, som er tiden til at udføre alt, hvad der er ufuldstændigt i lykkens store plan for alle vor Faders værdige børn. Vi ved, at det vil gælde tempelordinanserne. Jeg tror, at det også vil gælde familiebånd og -oplevelser.

Jeg beder om, at vi ikke vil tillade, at livets udfordringer og midlertidige sidespor får os til at glemme vore pagter og tabe vores evige mål af syne. Vi, som kender Guds plan for sine børn, vi, som har indgået pagt om at deltage, har et klart ansvar. Vi må ønske at gøre det rette, og vi må gøre alt, hvad vi kan i de omstændigheder, livet giver os.

I alt dette bør vi huske kong Benjamins formaning om, »at alt dette gøres med visdom og orden; thi det forlanges ikke, at et menneske skal løbe hurtigere, end det har styrke til« (Mosiah 4:27). Jeg betragter det som en inspireret belæring, hver gang jeg føler mig utilstrækkelig, frustreret eller nedtrykt.

Når vi har gjort alt, hvad vi er i stand til, kan vi regne med Guds lovede barmhjertighed. Vi har en *Frelser*, som har påtaget sig ikke blot synderne, men også »sit folks sorger og smerter ... så han ifølge kødet kan vide, hvorledes han kan hjælpe sit folk i forhold til deres skrøbeligheder« (Alma 7:11-12). Han er vor Frelser, og når vi har gjort alt, hvad vi kan, vil han sørge for resten, på sin måde og til sin egen tid. Om dette bærer jeg vidnesbyrd i Jesu Kristi navn. Amen. □

Styrken i råd

Ældste M. Russell Ballard
De Tolv Apostles Kvorum

Når vi handler i en forenet indsats, skaber vi åndelig synergi, som er en øget effektivitet som følge af vores fælles handlinger eller samarbejde.

Brødrene har undervist i enkle og dyrebare sandheder om Jesu Kristi evangelium fra denne talerstol ved denne konference. Jeg bærer vidnesbyrd om, at vi har hørt »Herrens vilje, ... Herrens sind, ... Herrens ord, Herrens røst og Guds kraft til saliggørelse« (L&P 68:4).

Herren har selv i sit forord til Lære & Pagter sagt: »Hvad jeg, Herren, har talt, har jeg talt, og jeg undskylder mig ikke; og selv om himlen og jorden forgår, skal mit ord dog ikke forgå, men skal gå i opfyldelse, enten ved min egen røst eller mine tjeneres, thi det er det samme« (L&P 1:38).

Vi har savnet præsident Bensons, præsident Hunters og ældste Ashtons stemme ved denne konference. Jeg søger Herrens hjælp, fordi jeg ønsker at belære om et vigtigt princip med samme ånd og klarhed, som mine Brødre har belært.

Gud indkaldte til et stort råd i den førjordiske verden for at præsentere sin storslåede plan for vores evige velfærd. Herrens Kirke er organiseret med råd på alle niveauer begyndende med Det Første Præsidentskabs Råd og De Tolv Apostles Råd og videre til stavs-, wards-, kvorums-, hjælpeorganisations- og familieråd.

Præsident Stephen L. Richards sagde: »Det geniale ved vores kirkeorganisation er at styre gennem råd ...

Jeg har fået tilstrækkelig erfaring til at kende værdien af råd. Der går knap en dag, uden at jeg ser ... Guds visdom med at skabe råd ... til at styre sit rige ...

Jeg kan uden tøven forsikre jer om, at hvis I vil rådføre jer i råd, som det forventes af jer, vil Gud give jer løsninger på de problemer, I møder« (i Conference Report, oktober 1953, s. 86).

Som medlem af De Tolv deltager jeg i flere af Kirkens øverste råd og hovedkomiteer. Jeg mødes regelmæssigt med lederne af hjælpeorganisationerne. Vi rådfører os med hinanden, vi ransager skrifterne og beder om vejledning i vores stræben efter at lære, hvordan hjælpeorganisationerne bedre kan velsigne og styrke Kirkens medlemmer.

Kirkens øverste råd fungerer på mange områder stort set som stavs- og wardsråd. Alle råd i Kirken bør opmuntre til fri og åben diskussion ved at rådføre sig med hinanden og ved at stræbe efter en klar og kortfattet kommunikation. Råd bør drøfte formål og aktuelle spørgsmål med gensidig forståelse som det endelige mål. Stavs- og wardsråd er det ideelle forum, hvor lederne i alle organisationer kan tale sammen og styrke hinanden. Stavs- og wardsråds primære interesse bør være at koordinere aktiviteter og forvaltninger, og ikke kalenderen. Ved disse møder bør præstedømmets og hjælpeorganisationernes ledere sammen gennemgå deres ansvar og finde metoder, hvorved Kirkens programmer kan hjælpe medlemmerne med at efterleve evangeliet i hjemmet. Enkeltpersoner og familier behøver i dag en klog og inspireret hjælp fra Kirken til at bekæmpe det onde i verden.

Ved et rådsmøde for nylig med præsidentskaberne for kvindernes hjælpeorganisationer fortalte en søster mig, at meget få kvinder i Kirken udtrykte nogen interesse eller ønske om at bære præstedømmet. Men de ønsker at blive hørt og værdsat og ønsker at yde meningsfulde bidrag i staven eller wardet og for deres medlemmer, som vil tjene Herren og bidrage til at udføre Kirkens mission.

Vi talte fx for ikke længe siden om de unges værdighed til at tjene på en mission. Præsidentinde Elaine Jack sagde: »Ved du hvad, ældste Ballard, søstrene i Kirken har måske nogle gode forslag til, hvordan vi bedre kan forberede de unge til missioner, hvis de blot blev spurgt. Trods alt *er* vi, som du ved, deres mødre!« Søstrenes forslag kan hjælpe lige så meget i forbindelse med tempelbesøg og på en lang række andre områder, hvor præstedømmeledere måske har besvær.

Brødre, sørg for, at I søger søstrenes væsentlige bidrag ved jeres rådsmøder. Tilskynd alle rådsmedlemmer til at komme med deres forslag og ideer om, hvordan staven eller wardet kan forbedre indsatsen for at forkynde evangeliet, fuldkommengøre de hellige og forløse de døde.

Ideelt set burde alle medlemmer af ethvert råd i Kirken eller i en familie fortælle om deres bekymringer og foreslå løsninger baseret på evangeliske principper. Jeg tror, at Kirken og vore familier vil blive styrket, hvis stavspræsidenter og biskopper ville bruge deres rådsmøder til at finde svar på spørgsmål om, hvordan man forbedrer nadvermøderne, hvordan man forbedrer ærbødigheden, hvordan man fokuserer på børn, hvordan man styrker unge, hvordan man hjælper de enlige, herunder enlige forældre, hvordan man underviser og fører undersøgere og nye medlemmer ind i fællesskabet, hvordan man forbedrer undervisningen i evangeliet og mange lignende spørgsmål.

I sidste halvdel af i år har vi afholdt et særligt oplæringsmøde i forbindelse med hver stavskonference for at drøfte vore unges moral.

Deltagerne har været medlemmerne af stavs- og wardsråd. Hvert eneste spørgsmål, der rettes til mig i spørgetiden, kunne meget passende være blevet drøftet ved et wardsrådsmøde. Alligevel føler de, som stiller spørgsmålene, sjældent, at de har haft mulighed ved et wardsrådsmøde til at stille deres spørgsmål, udtrykke deres bekymring og komme med deres forslag.

I disse vanskelige tider har vi brug for den samlede indsats fra mandlige og kvindelige

ledere i Kirken, fordi der krævet absolut årvågenhed af alle, som er blevet betroet at våge over riget. Vi har alle store personlige ansvar, men lige så vigtigt er det ansvar, vi deler med andre om at mødes i råd i en forenet indsats for at løse problemer og velsigne alle vore medlemmer. Når vi handler i en forenet indsats, skaber vi åndelig synergi, som er en øget effektivitet som følge af vores fælles handlinger eller samarbejde, og resultatet deraf er større end summen af alle de individuelle bidrag.

Den græske moralist Æsop plejede at illustrere styrken ved synergi ved at vise en pind frem og bede om en frivillig blandt sine tilhørere, som troede, han kunne knække den. Selvfølgelig kunne den frivillige let knække pinden. Derpå ville Æsop holde flere og flere pinde sammen, indtil den frivillige ikke var i stand til at knække dem. Moralen i Æsops demonstration var enkel: Sammen kan vi skabe synergi, der gør os meget stærkere, end når vi står alene.

Gud har aldrig haft til hensigt, at hans børn skulle stå alene. Børn har forældre, og forældre har Kirken med skrifterne, levende profeter og apostle og Helligånden til at hjælpe dem med at forstå de rette principper og handle efter disse principper for at opfylde deres ansvar som forældre.

Apostlen Paulus lærte, at Frelseren organiserede Kirken komplet med apostle, profeter og andre embedsmænd og lærere »for at udruste de hellige til at gøre tjeneste, så Kristi legeme bygges op,

indtil vi alle når frem til enheden i troen« (Ef 4:12-13).

Paulus sammenlignede Kirkens medlemmer og deres forskellige ansvar med legemet: »Et legeme består heller ikke kun af én del, men af mange ...

Gud har nu engang givet hver enkelt del dens plads på legemet, som han ville det ...

Men nu er der mange lemmer, men ét legeme.

Øjet kan ikke sige til hånden: 'Jeg har ikke brug for dig,' eller hovedet til fødderne: 'Jeg har ikke brug for jer.' ...

Lider én legemsdel, så lider også alle de andre. Bliver én legemsdel hædret, så glæder også alle de andre sig« (1 Kor 12:14, 18, 20-21, 26).

Skrifterne udtaler klart, at selv om vore respektive kaldelser kan være forskellige og kan ændres fra tid til anden, er alle kaldelser vigtige for Kirkens virke. Vi behøver præstedømmekvorummer til at gøre sig gældende og opfylde deres guddommeligt givne forvaltning, ligesom vi har brug for Hjælpeforeningen, Primary, Unge Piger, Søndagsskolen og aktivitetskomiteerne til at udføre deres livsvigtige funktioner. Og vi har brug for, at lederne og medlemmerne af alle disse inspirerede organisationer arbejder sammen, hjælper hinanden efter behov til gavn for enkeltpersoner og familier. Dette er ikke en mands værk, ej heller en kvindes værk; det er *altsammen* Guds værk, som er centreret omkring vor Herre Jesu Kristi forsoning. Jeg har nogle konkrete forslag, som jeg tror vil hjælpe os med at være mere effektive i vore familier og i vore kirkekaldelser, hvis vi følger dem.

For det første: Fokusér på det grundlæggende. Vi er bestemt blevet belært om de grundlæggende principper ved denne konference. De, der underviser, skal sikre, at lærdommene forbliver rene, og at der undervi-

ses i dem. Undervis ved Ånden og benyt skrifterne og de godkendte undervisningsmaterialer. Præsentér *ikke* og dvæl *ikke* ved spekulative og tvivlsomme emner. Studér denne konferences belæringer ved familieaftener og i samtaler i familien; det vil styrke jeres hjem. I en verden, der er fuld af synd, konflikter og forvirring, kan vi finde fred og sikkerhed ved at vide og ved at efterleve evangeliets åbenbarede sandheder.

For det andet: Fokusér på personer. Koordinering og gennemgang af kalenderen er nødvendigt på rette tid og sted, men alt for mange rådsmøder begynder og ender her. I stedet for at oplæse en remse af organisationernes planer og rapporter bør man bruge det meste af tiden ved rådsmøder til at gennemgå de enkelte medlemmers behov. Når man gør det, er fortrolighed af afgørende betydning. Rådsmedlemmer skal bevare alle sager, der drøftes ved rådsmøder, strengt fortroligt.

For det tredje: Frem en fri og åben samtale. Denne form for indlæg er nødvendige, hvis vi skal opnå sådanne råds formål. Ledere og forældre bør etablere et klima, der er fremmende for åbenhed, hvor hver eneste person er vigtig, og hver eneste mening værdsat. Herren formanede: »Lad ikke alle tale på én gang, men lad én tale ad gangen og de andre lytte til hans ord, således, at når *alle* har talt, *alle* kunne blive opbygget gennem hinanden« (L&P 88:122; fremhævelse tilføjet). Ledere bør reservere tilstrækkelig tid til rådsmøder og bør huske, at i råd skal ledere lytte mindst lige så meget, som de taler.

For det fjerde: Deltagelse er et privilegium. Med det privilegium følger ansvar – ansvaret for at arbejde inden for organisationens rammer, for at være forberedt, for energisk at forsvare den mening, I mener er den rette. Men lige så vigtigt er ansvaret for at støtte og opretholde den endelige beslutning hos rådets leder, selv om man ikke er fuldt ud enig.

Præsident David O. McKay fortalte om et møde i De Tolv Apostles Råd, hvor man drøftede et spørgsmål af stor betydning. Han og de andre apostle havde en klar mening om en bestemt handlingsplan, man burde følge, og de var forberedt på at fortælle om deres mening ved et møde med Det Første Præsidentskab. Til deres overraskelse bad præsident Joseph F. Smith ikke om deres mening om sagen, sådan som han plejede. I stedet »rejste han sig og sagde: 'Dette er, hvad Herren ønsker.'

Selv om det ikke var helt i overensstemmelse med det, han havde besluttet ...,« skrev præsident McKay, »rejste præsidenten for De Tolv ... sig som den første for at sige: 'Brødre, jeg foreslår, at dette bliver dette Råds mening og afgørelse.'

'Jeg støtter det,' sagde en anden, og alle gav deres samtykke. Der gik ikke seks måneder, før denne leders visdom blev bevist« (*Gospel Ideals*, Salt Lake City: Improvement Era, 1953, s. 264).

Ældsterne Richard P. Lindsay og V. Dallas Merrell fra De Halvfjerds.

Når lederen af et råd når frem til en beslutning, bør rådets medlemmer opretholde den helhjertet.

For det femte: Led med kærlighed. Jesus lærte, at det første og største bud i loven er at »elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele dit sind ...

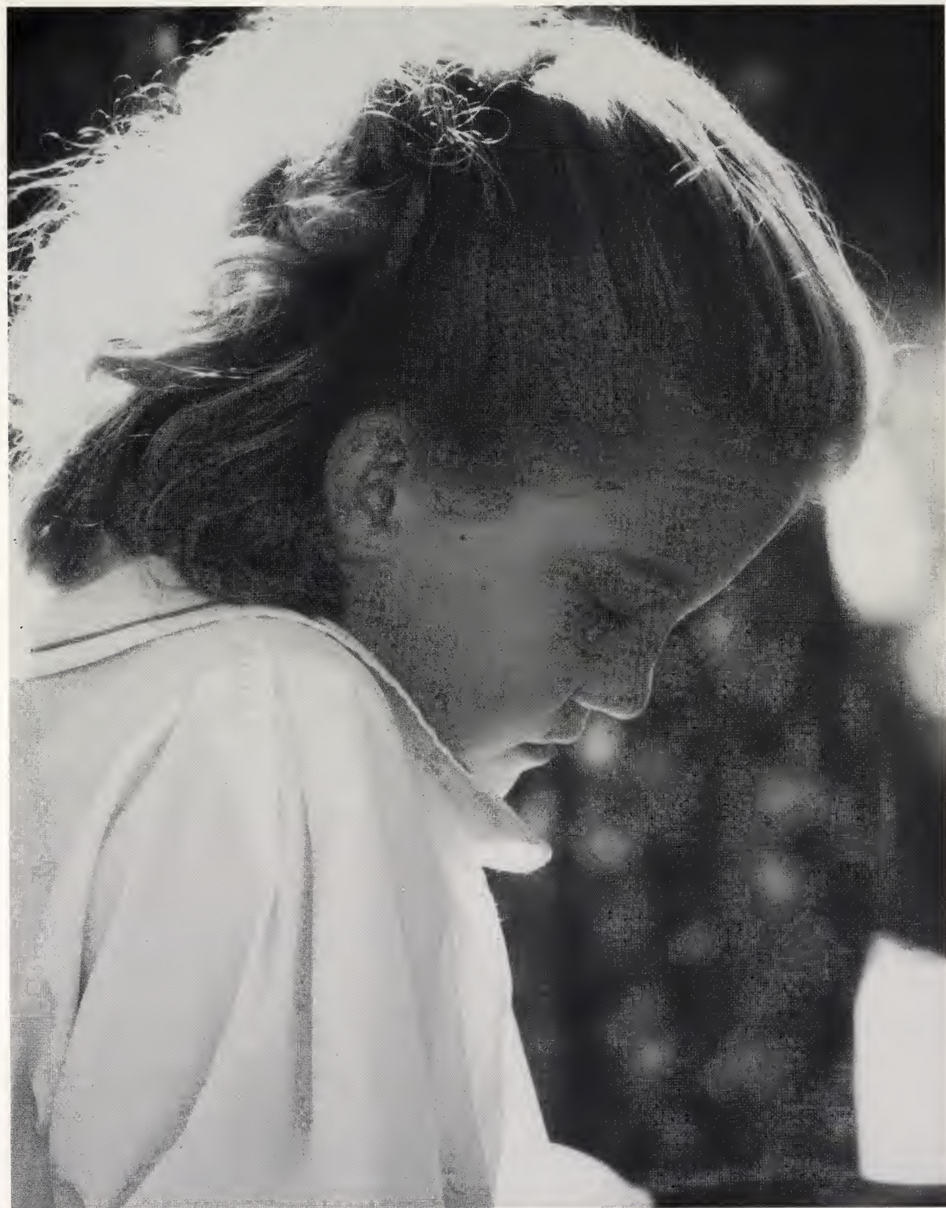
Men der er et andet, som står lige med det: 'Du skal elske din næste som dig selv'« (Matt 22:37, 39). Præstedømmeledere skal lede gennem »overbevisning, langmodighed, mildhed, sagtmodighed og uskrømtet kærlighed; ... venlighed og sand kundskab« (L&P 121:41-42). Dette er de principper, der bør vejlede os i vores forhold som hinandens næste i Jesu Kristi Kirke.

De, som bærer præstedømmet, må aldrig glemme, at de ingen ret har til at svinge præstedømmets myndighed som en kølle over andres hoveder i familien eller i kirkekaldelser. Herren fortalte Joseph Smith, at »om vi forsøger at skjule vore synder eller tilfredsstille vort hovmod og vor forfængelige ærgerrighed eller øve kontrol, herredømme eller tvang over menneskenes sjæle i nogen som helst grad af uretfærdighed, se, da unddrager himlene sig os, Herrens Ånd bedrøves, og når den er veget bort, da er den mands præstedømme og myndighed borte« (L&P 121:37). Eller med andre ord: Enhver mand, som påberåber sig himlens særlige kræfter til sine egne selviske formål og søger at bruge præstedømmet i nogen som helst grad af uretfærdighed i Kirken eller i hjemmet, forstår ganske enkelt ikke sin myndigheds natur.

Præstedømmet er til at tjene, ikke til at trælbinde; præstedømmet er barmhjertighed, ikke tvang; omsorg, ikke kontrol. De, der tænker anderledes, handler uden for rammerne af præstedømmets myndighed.

Heldigvis leder de fleste af vore fædre og præstedømmeledere med kærlighed, ligesom de fleste af vore mødre og hjælpeorganisationsledere gør. Ledelse baseret på kærlighed frembringer en utrolig styrke. Den er reel, og den skaber varige resultater i vor Faders børns liv. Må Gud velsigne jer, brødre og søstre, til at nå frem til inspireret konsensus og enighed, når I rådfører jer sammen, mens I tjener hinanden. Kun ved at gøre dette kan Kirken og vore familier begynde at nærme sig den fulde udnyttelse af evnen til at gøre godt blandt Guds børn på jorden.

Jeg ved, at Gud lever, og at Jesus er Kristus. Jeg ved, at vi kan udføre dette værk bedre gennem enighed og kærlighed, når vi sidder i råd med hinanden. Må vi blive velsignet og gøre dette er min ydmyge bøn i Jesu Kristi navn. Amen. □

Wards- og grensfamilien: En del af vor himmelske Faders plan for os

Søster Virginia H. Pearce
Førsterådgiver i Unge Pigers hovedbestyrelse

Elsk det ward, I er i – deltag i det, nyd det, lær af det.

Det er godt at være samlede under disse inspirerende forhold i nærværelse af tusinder og tusinder, som er samlet via et satellit-netværk. Jeg tror, at vor himmelske Fader erkender, at selv om vores forhold til ham og vores ansvar over for ham er dybt personlige, så henter vi styrke, når vi samles i grupper. Vi behøver ofte at blive mindet om, at vi er en del af noget stort og mægtigt, mens vi fortsat udfører vores del. Unge piger samles hver søndag rundt om i hele verden, hvor de sammen rejser sig og siger højt: Ikke »jeg,« »*Vi* er *vor* himmelske Faders døtre. Han elsker *os*, og vi elsker *ham*. *Vi* vil 'stå som vidner' …« osv. (Unge Pigers tema; fremhævelse tilføjet).

At lære i grupper er så vigtigt, at vor himmelske Fader planlagde, at vi bliver født ind i en gruppe – den mest grundlæggende, den helligste og stærkeste gruppe på jorden: familien. Vi har hørt gode råd om familien de sidste to dage. Jeg vil gerne bygge videre på dette ved at tale om *wards-* eller *grensfamilien* – den grundlæggende kirkeenhed, som vi alle tilhører som medlemmer af Jesu Kristi Kirke.

For at gøre det enkelt, vil jeg denne eftermiddag bruge ordet *ward* til at betegne både ward og grene, da de begge tjener det samme formål. Ward er ikke oprettet for at erstatte familieenheden, men for at støtte familien og dens retfærdige belæringer. Et ward er et andet sted, hvor der er tilstrækkelig vilje og energi til at danne en slags sikkerhedsnetfamilie for hver enkelt af os, når vores familie ikke kan eller ikke sørger for alle de belæringer og muligheder for udvikling, som vi behøver for at vende tilbage til vor himmelske Fader.

Det er mit ønske og min bøn, at vi i løbet af de næste par minutter vil øge vores påskønnelse af styrken i wardsfamilien og forny vores forpligtelse til at deltage positivt i dette samfund af hellige.

**FOR DET FØRSTE:
WARDSFAMILIER GIVER EN FØLELSE
AF AT HØRE TIL**

Robert Frost sagde i sit prosadigt »The Death of the Hired Man« (En tjenestekarls død):

Hjemmet er det sted,
hvor de skal lukke dig ind,
når du kommer.
Jeg burde have kaldt det
noget, du måske ikke behøver at fortjene.
(Linie 118-120).

Et ward er »noget, du måske ikke behøver at fortjene.« Medlemskab af Jesu Kristi Kirke giver os sådan et hjem. I et ward, ligesom i en familie, er hver eneste person forskellig og værdifuld. Paulus sagde:

»For vi er alle blevet døbt med én ånd til at være ét legeme, hvad enten vi er jøder eller grækere, trælle eller frie …

Et legeme består heller ikke kun af én del, men af mange« (1 Kor 12:13-14). Frelseren belærte om, at vi ofte skulle mødes og ikke forbyde nogen at komme (se 3 Nephi 18:22). For adskillige måneder siden besøgte vi vores børn i en anden stat. Jeg fulgte vores 2½-årige barnebarn fra kirkesalen hen

til børnehaven. Da han ret energisk gik ned gennem gangen, var der mindst fem personer, som kaldte ham ved navn – teenagere, børn og voksne.

»Hej, Benjamin,« »Dav, Benjamin,« »God morgen, Benjamin.« Mit hjerte blev overvældet af taknemmelighed over, at Benjamin lærer, at han som person tilhører en wardsfamilie.

I løbet af et helt liv vil wardsfamilier gøre det for ham, som hans familie ikke kan gøre alene.

Ved aprilkonferencen i 1992 bad præsidentinden for Unge Pigers hovedbestyrelse, Janette C. Hales, de voksne medlemmer om at lære »navnene på de unge i jeres ward eller gren og kalde dem ved navn« (*Stjernen*, juli 1992, s. 76). Jeg vil nu gerne udvide hendes opfordring og opfordre jer, de unge mænd og piger, til at lære navnene på de voksne og på børnene. Overvind jeres naturlige generthed og hils på så mange, som I kan, ved navn hver uge. Vore ward vil blive bedre steder, hvis alle, ligesom Benjamin, hører sit eget navn fire eller fem gange mellem kirkesalen og klasseværelset. Vi kan alle bidrage til, at det sker.

DERNÆST: WARDSFAMILIER SIKRER LYTTENDE ØRER

En person har sagt, at mennesker hellere vil forstås end elskes. Det er sandt, at den sikreste måde at forøge vores kærlighed til en person på er ved at lytte med tålmodighed og respekt. Jeg tror, at vores dåbspagt kræver dette. Hvordan kan vi »sørge med dem, der sørger,« og »bære hinandens byrder« (Mosiah 18:8-9), hvis vi ikke lytter for at finde ud af, hvad disse byrder er?

Vi opdager og udvikler vore tanker gennem samtaler. Det at tale er i sig selv en sortering og læreproces. Vi føler trøst og glæde, når andre lytter med den forståelse, at vore ord ikke er vores endelige udsagn, men en proces, hvor vi undrer os og strejfer omkring for at nå en større forståelse.

Men vi må være forsigtige og ikke lytte, som Laman og Lemuel lyttede til hinanden. De fremmede en gensidig knurren. Når andre i wardet beklager sig, giver andre skylden og gentager negative historier, så kræver det selvdisciplin at hindre sig selv i at smide mere benzin på deres ild af misfornøjelse. Gensidig utilfredshed er en ulmende ild, der pludselig kan flamme op og ødelægge et ward.

FOR DET TREDJE: WARDSFAMILIEN SØRGER FOR OPMUNTRING

Beckys og Dannys andet barn blev født for tidligt. Når Becky omtaler dagene, derpå ugerne og årene, hvor hun tog sig af et alvorligt sygt barn, siger hun: »Det var svært for min mor at se os forsøge at klare denne situation. Hun ønskede, at hun kunne tage det fra mig. Vi boede langt fra hinanden, og mor ringede og følte sig så hjælpeløs, mens hun lyttede til vore daglige problemer. En dag sagde hun til mig: 'Becky, jeg ved ikke, hvordan du kommer gennem dette, men jeg er sikker på, at du kan.'

Denne opmuntring var et vendepunkt for mig.«

Som wardsfamilie kan vi komme med den form for opmuntring, som Beckys mor kom med.

Når venner udtrykker tillid til mig, især når jeg føler mig overvældet af vanskelige problemer, så brænder lyset for enden af tunnelen klarere. En vedholdende tro hos wardets medlemmer kan ofte være langt mere værdifuld end sammenkogte retter og nybagt brød.

En mor havde travlt med at forberede maden, da hendes lille dreng væltede ind i køkkenet.

»Mor, vil du spille dart med mig?« »Lige et øjeblik,« var ikke nok til at gøre den lille dreng tilfreds, så moderen fulgte ham ned ad trappen til kælderen. Da de kom ind i legerummet, sagde hun: »Jeg kender ikke reglerne og ved ikke, hvad man gør.« »Nå, det er slet ikke svært,« svarede han selvsikkert. »Jeg står bare lige her og kaster pilene, og du står derover og siger: 'Flot, flot!'« De regler er nemme at huske, ikke?

»Flot, flot,« sedler, håndtryk, knus – alle metoder virker glimrende i wardssammenhæng. En positiv bekræftelse forandrer opførsel i positiv retning, mens kritik fastfryser negativ opførsel og blokerer for forandring.

George Eliot, en engelsk forfatter i det nittende århundrede, sagde: »Hvad lever vi for, hvis det ikke er for at gøre livet mindre besværligt for hinanden?« (*Middlemarch*, London: Penguin Books, 1965, s. 789). Vi kan gøre livet mindre vanskeligt for hinanden, hvis vi gør vore ward til følelsesmæssigt mere sikre steder: Ved at være venlig, accep-

terende, tolerant, støttende og positiv. De blandt os, som underviser børn og unge, har et særligt ansvar for at insistere på – med respekt og venlighed – at eleverne bruger et sprog og en opførsel, som viser respekt for andre. Ingen bør ringeagtes eller føle, de er mindre, end de er, inden for væggene af et af Kirkens klasseværelser.

WARDSFAMILIER ER ET TILFLUGTSSTED.

Jeg kender en ung familie, som boede i det sydlige Los Angeles under de voldsomme uroligheder i sommeren 1992. De kunne mærke varmen fra ildebrandene, mens de skræmte sad i deres lille lejlighed. De ringede til deres forældre i Salt Lake City. Deres familier kunne tilbyde opmuntring og bønner. De kunne ikke gøre andet på den afstand. Det var et medlem af wardet, som arrangerede, at bror og søster Parkins kunne komme sikkert væk sammen med deres baby. De boede hos medlemmer, indtil de kunne vende tilbage til deres lejlighed. De var sikre.

Forestil jer det samme ske ved enhver naturkatastrofe eller urolighed. Biskopper og kvorumsledere opsøger og gør rede for familier efter orkaner, medlemmer bringer mad og tæpper – det er uden betydning, hvor man lever, eller hvilken form for kaos, man oplever – Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige *vil* forblive organiseret, og orden *vil* altid herske. Zions ward og stave vil være et tilflugtssted »for stormen« (L&P 115:6).

WARDSFAMILIER GIVER OS MULIGHED FOR AT YDE BIDRAG.

Der er ingen grænser for, hvad vi kan yde af vores tid og talenter. Forhåbentlig vil vi bidrage overalt, hvor vi kommer frem, men et wards struktur er et godt sted at øve sig.

Jeg havde boet i det samme ward i 20 år, da jeg blev gift og flyttede til en fjerntliggende by, hvor min mand fortsatte sin uddannelse. Medlemmerne var venlige, men jeg var af natur sky og kæmpede for at føle mig godt tilpas. En søndag formiddag, da jeg rejste mig fra bageste bænk i kirkesalen for at gå til Søndagsskolen, hilste et medlem af biskoprådet på mig med et smil og et håndtryk. Bror Goates var en blandt mange, som gjorde lidt ekstra for at lære os at kende. Da han gav mig hånden, sagde han: »Virginia, kom væk fra den bageste række og hold op med at tænke på dig selv!«

Lige med ét så jeg alt i et nyt perspektiv. Han havde ret, men jeg vidste ikke helt, *hvordan* man holdt op med at tænke på sig selv. Men da ugerne gik, modtog jeg en kaldelse, og det fjernede mig automatisk fra den bageste række og krævede, at jeg tænkte på andre ud over mig selv. Min tryghed og selvtillid voksede proportionalt. Kaldelser og opgaver er nemme måder at blive involveret i andres tilværelse.

Paradoksalt er det, at når vi koncentrerer os om andres behov, bliver vore egne behov mindre dominerende.

WARDSFAMILIER SKABER ET KLIMA, HVOR MAN LÆRER OG EFTERLEVER EVANGELIET.

En lærer i VDR B underviste om faste. Efter at have talt med forældrene arrangerede hun, at børnene besøgte bror Dibble, et medlem af wardet, som var alvorligt syg. Under besøget forklarede søster McRae, at deres klasse i Primary havde lært om faste. De fleste af børnene havde aldrig fastet før, og det var deres ønske at faste og bede for bror Dibble som klasse den følgende fastesøndag. Med tårerne trillende ned ad kinderne udtrykte bror Dibble dybt rørt sin taknemmelighed – for dem, for evangeliet og for fastens princip. Den følgende søndag knælede søster McRae og hendes elever fastende i deres klasseværelse for at bede for bror Dibble og afslutte deres faste.

Jeg har altid troet, at hvis mennesker virkelig skal lære noget, har de brug for mere end en forklaring; de har brug for en oplevelse. Alma belærte om dette princip, da han opmuntrede til at eksperimentere med ordet (se Alma 32:27). Søster McRaes VDR B-børn fik både en forklaring og en oplevelse. De lærte om og prøvede at faste i et vidunderligt klima af evangelisk lærdom – deres ward.

Ligesom søster McRaes VDR B-klasse bliver unge piger undervist i evangeliske principper i deres søndagslektion. De inviteres til at »prøve« Herrens ord ved at deltage i opgaver i forbindelse med deres værdinormer, som er beskrevet i deres *Personlig fremgang*-bøger – samme proces: en forklaring og derpå en oplevelse.

Vor himmelske Fader forventer, at vi er aktive i vore ward. Det er en del af planen. Men søster Pearce, siger I måske, du har sådan et idealistisk billede af et ward – det er slet ikke som *mit* ward!

Mener I, at jeres ward består af rigtige mennesker – nogle, som er egoistiske eller selvretfærdige, uden evner eller upålidelige? Det glæder mig! Hvordan kunne det være et *rigtigt* sted at afprøve evangeliske principper som tålmodighed, langmodighed, barmhjertighed og tilgivelse, hvis der ikke var nogen mennesker eller nogen situationer, som krævede anvendelse af disse principper? Miraklet i hele situationen er, at vi *er* virkelige mennesker anbragt i en sindrig konstruktion, som Gud har udarbejdet til at hjælpe os med at blive som ham.

Jeg vil opfordre jer til at elske det ward, I er i – deltag i det, nyd det, lær af det.

Vi kan alle forestille os, at vores ward eller gren er en del af et Zion-samfund og derpå arbejde på at gøre det til noget sådant.

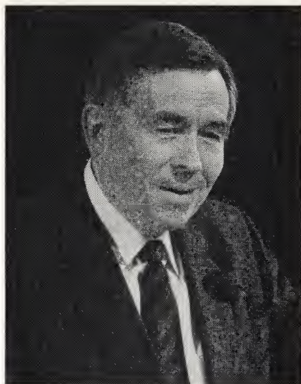
Jeg bærer vidnesbyrd om, at wards- og grensfamilier er en stor og mirakuløs del af vor himmelske Faders plan. Lad os bruge dem bedre til at hjælpe os med at udvikle os og i den sidste ende vende tilbage til hans nærhed. Det beder jeg om i Jesus Kristi navn. Amen. □

Søgen efter lykke

Ældste W. Eugene Hansen
De Halvfjerds' Præsidium

En af de mest kritiske udfordringer, menneskeheden i dag står over for, er at erkende forskellen mellem lykke og fornøjelse

Så langt som vore historieoptegnelser går tilbage, har mennesket konstant søgt efter lykke. Jeg tror, det er rigtigt at sige, at de fleste af os i vort daglige liv er meget optaget af, hvad vi mener vil føre til lykke og glæde for os selv, såvel som til andre.

Jeg erkender, at dette sandelig er en prisværdig bestræbelse. Herren har sagt: »Mennesket er til for at kunne nyde glæde« (2 Nephi 2:25).

Vor nations grundlæggere betragtede lykke som så vigtigt, at det blev stillet på linje med liv og frihed. Jeg hentyder til Uafhængighedserklæringen:

»Vi betragter disse sandheder for at være selvindlysende: At alle mennesker er skabt lige, at de af deres Skaber har fået visse uforanderlige rettigheder, og at der blandt disse er liv, frihed og stræben efter lykke.«

Hvad er lykke? Hvor finder vi den? Hvordan opnår vi den? Jeg husker for nogen tid siden at have læst om resultaterne af en national undersøgelse, der skulle samle svarene på, hvad der bringer lykke.

Mens jeg ikke husker alle detaljerne i den undersøgelse, husker jeg dog, at de fleste mennesker følte, at penge var en væsentlig del af lykken. Men forfatterens undersøgelse indicerede imidlertid, at penge alene sjældent eller aldrig resulterede i sand lykke.

To tanker kommer ind i billedet. Jeg husker en tale holdt af præsident David O. McKay. Han refererede til en udtalelse af John D. Rockefeller - dengang en af verdens rigeste mænd - som øjensynlig havde mavebesvær og angiveligt havde sagt: »Jeg ville hellere være i stand til at nyde et godt måltid mad end at have en million dollars.« Så tilføjede præsident McKay med et glimt i øjet: »Forresten havde han en million dollars, da han sagde det.«

Jeg indrømmer straks, at det er vigtigt at have penge til at dække vore behov, men derudover har penge meget lidt at gøre med sand lykke. Ofte er det arbejdet og de ofre, man oplever for at skaffe pengene til et værdifuldt formål, som giver størst tilfredsstillelse.

I min fars personlige historie fortæller han om min farmors oplevelser under opvæksten i Brigham City, Utah, i slutningen af 1800-tallet. Deres familie var meget fattig, idet de var immigreret fra Danmark med kun lidt mere end det tøj, de gik og stod i. Hun ønskede så brændende at få et par sko, hun kunne have på ved særlige lejligheder. At opnå dette værdige ønske krævede en hel sommers arbejde med at plukke bær og passe børn, eftersom pengene var meget knappe, og arbejdskraften var billig. Men den glæde, farmor følte, da hun fik disse sko, er ubeskrivelig, for ikke blot var hun i stand til at gå i dem, men det var hendes mor også. Faktisk havde de ordnet det sådan, at farmor havde dem på til søndagsskole om morgenen, og så havde hendes mor dem på til nadvermødet om aftenen.

William George Jordans ord er passende her:

»Lykke kræver ikke altid succes, velstand eller opnåede resultater. Den er ofte glæden ved den forventningsfulde kamp, ved målbevidst stræben og anvendelse af energi til et godt formål.

Virkelig lykke har altid haft sin rod i uselviskhed og sin blomst i kærlighed i en eller anden form« (*The Crown of Individuality*, 2. udgave, New York: Fleming H. Revell Co., 1909, s. 78-79).

En af de mest kritiske udfordringer, menneskeheden i dag står over for, er at erkende forskellen mellem lykke og fornøjelse. Satan og hans styrker har været yderst effektive i deres anstrengelser for at overbevise folk om, at fornøjelse burde være det mest eftertragtede mål. Han lover snedigt, at hvor som helst fornøjelsen findes, vil den føre til lykke.

Vore fjernsynsskærme og filmlærreder er fyldt med utilslørede budskaber, som opfordrer og overtaler unge såvel som gamle til at give frit løb for deres lidenskaber, og at de derved vil opnå lykke. Resultaterne af denne hasarderede kurs burde være klar, eftersom vi ser de enorme sociale og psykologiske omkostninger hobe sig op. De tiltagende tilfælde af teenage-graviditeter, aborter, voldtægt, børnemishandling, seksuel tvang, overfald, narkotikamisbrug, sygdom, alkoholisme og splittede hjem er alle under indflydelse af denne overtalelse. Og de alarmerende statistikker fortsætter med at give beviser, men med ingen eller meget lille effekt.

For nogle år siden beskrev ældste James E. Talmage så rammende, hvad der sker, at det næsten er som om, han skriver det til vor tid. Jeg citerer:

»Nutiden er en fornøjelses-søgende tidsalder, og mennesker mister deres fornuft i den vilde jagt efter sanseoplevelser, som blot ophidser og bringer skuffelse. I denne tid med svig, utugt og dårlige efterligninger har djævelen mere travlt end nogen sinde før i menneskehedens historie med at opfinde fornøjelser, både gamle og nye. Og alt dette faldbyder han så indbydende som muligt med den falske etiket '*lykke*'. I denne sjælsødelæggende gerning er han uden lige. Han har århundreders erfaring og øvelse, og ved sin behændighed kontrollerer han markedet. Han har lært branchens fif og ved udmærket, hvordan han skal fange øjet og vække begæret hos sine kunder. Han stiller varerne frem i kulørte æsker, omvundet med glans og glimmer. Han samler masserne ved sine diske, og de skubber og maser hinanden i deres hysteri efter at købe.

Følg en af køberne, når han går triumferende bort med sin prangende pakke, og se ham åbne den. Hvad finder han under den flotte indpakning? Han havde forventet velduftende lykke, men han får kun et underlødigt misfoster af fornøjelse med en kvalmende stank« (*Improvement Era* 17, [nr. 2]: 172-73).

Det er bemærkelsesværdigt, at ældste Talmage, som skrev dette for mange år siden, så livagtigt kunne beskrive forholdene i vor tid, så det næsten lyder mere rammende i dag end dengang. Nogle vil måske tro, at det trøster os at lytte til fortidens problemer, og at man kan sige, at tingene var lige så slemme dengang som nu. Jeg vælger ikke at betragte det i dette lys. Jeg antager derimod, at ældste Talmages ord burde have tjent som en advarsel, hvoraf vi som en nation kunne have lært meget mere, end vi faktisk gjorde.

Virkelig glæde og lykke kommer af at leve således, at vor himmelske Fader vil være tilfreds med os. I afsnit 52 i Lære & Pagter fortæller Herren os, at han vil give os »et mønster i alle ting, så I ikke bliver forført; thi Satan drager om i landet og prøver på at forføre folkene« (v. 14).

Dette mønster er Jesu Kristi evangelium i

dets fylde, det evangelium, vi er så velsignet ved at have.

For at kunne blive lykkelige er der nogle lektier, vi uundgåeligt må lære, mens vi er i dette liv.

Vi kan enten lære dem med glæde eller med sorg. Jeg tænker på Jakob, Nephis broders ord, da han for mange århundreder siden skrev:

»I dette fryder vi os nu, og vi arbejder flittigt på at gravere disse ord på plader, idet vi håber, at vore elskede brødre og vore børn vil modtage dem med taknemmeligt hjerte og tage dem under overvejelse, *så at de må lære om deres første forældre med glæde og ikke med sorg eller foragt*« (Jakobs Bog 4:3; fremhævelse tilføjet).

Er det ikke rigtigt? Er der ikke visse grundlæggende principper og sandheder, vi må lære, hvis vi skal klare os i dette liv og være lykkelige? Og vi lærer dem enten med glæde ved at gøre det rette, eller vi lærer dem med sorg eller ved oplevelser, der bringer sorg. Man kan ikke bryde Guds bud og være lykkelig. Vi bør huske skriftstedet, der tidligere er henvist til under denne konference: »Ugudelighed har aldrig været lykke« (Alma 41:10).

Jeg husker som barn at have hørt min far sige følgende, lige før han gav en velfortjent korporlig afstraffelse til et af sine børn, nemlig mig: »Hvis du ikke vil høre, så må du føle.«

Hvis vi alle ville lytte mere, ville det ikke være nødvendigt at føle så ofte i den betydning.

Lad mig nu tale en stund til ungdommen. Vi ønsker, I skal være lykkelige. Som forældre, bedsteforældre, præstedømmeledere og vejledere er vi meget bekymrede, når vi er vidne til den moralske ligegyldighed, som er blevet så fremherskende og tilsyneladende så accepteret i dette land såvel som andre lande i verden.

Som følge heraf bliver denne bekymring overført til stadig flere samtaler med jer; forespørgsler om flere detaljer om at gå ud med det modsatte køn, om aktiviteter og selskaber; og i nogle tilfælde endog restriktioner angående visse steder, planer og forbindelser.

Det kan synes for jer som om, vi er for strenge med råd for at begrænse jeres lidenskaber, at undgå alle former for pornografi, at holde visdomsordet, at undgå usunde lokaliteter og situationer, at udvikle og opretholde jeres egen høje moralske standarder, at påtage jer en klar sans for personlig ansvarlighed, at løfte jeres blik over mængden og være villige til at stå alene, når principperne kræver det.

Ja, vi kan godt se for bekymrede ud, men lad mig stille jer et spørgsmål: Hvis I så jeres lillebror i gang med at bytte sin cykel væk for en slikpind på en varm sommerdag. Eller hvis I så et lille barn på vej hen imod en trafikeret gade eller et vandløb med stærk strøm uden virkelig at indse de farer, som er så indlysende for jer på grund af jeres alder og erfaring.

Selvfølgelig ville I reagere øjeblikkeligt i begge tilfælde. At undlade det ville være uansvarligt.

På samme måde føler jeres forældre og ledere et stort ansvar for at råde og advare jer om de farer, som I måske ikke fuldt ud forstår, men som i givet fald ville få ulykkelige konsekvenser, fysisk, mentalt og åndeligt.

Hvad er da lykken? Hvad adskiller den fra den blotte fornøjelse? Igen vender jeg mig til ældste Talmages ord:

»Lykke er sand mad, sund, nærende og sød. Den opbygger legemet og udvikler energi til bevægelse, fysisk, mentalt og åndeligt. Fornøjelse er blot en svigefuld efterligning, der ligesom alkoholiske drikke får én til at tro, man er stærk, når man i virkeligheden er svækket; får én til at tro, man er rask, når man i virkeligheden er ramt af en dødelig sygdom.

Lykke efterlader ingen bitter eftersmag, den efterfølges ikke af en nedtrykt tilstand. Den kalder ikke på omvendelse, medfører ingen fortrydelse, kræver ingen anger. Fornøjelse kræver alt for ofte nødvendig omvendelse, sorg og lidelse; og hvis udsvævelsen er alvorlig, medfører den nedværdigelse og ødelæggelse.

Sand lykke gennemleves igen og igen i hukommelsen, altid med en fornyelse af det oprindelige gode. Et øjebliks uhellig fornøjelse efterlader en skarp smerte, der ligesom en torn i kødet er en altid nærværende kilde til fortvivlelse.

Lykke er ikke beslægtet med ubekymrethed, ej heller er den ét med letsindig morskab. Den udspringer af sjælens dybere kilder, og den ledsages ofte af tårer.

Har I nogensinde været så lykkelige, at I var nødt til at græde? Det har jeg« (*Improvement Era*, 17, [nr. 2]:173).

O, gid vi som et folk kunne blive som dem, der er omtalt i Mormons Bog:

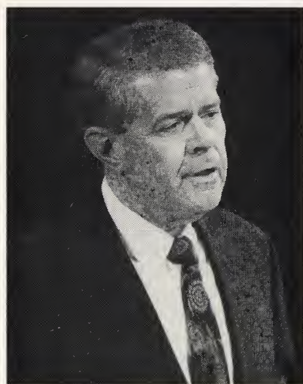
»Og der fandtes ingen strid i landet, fordi Guds kærlighed boede i folkets hjerte.

Og der var ingen misundelse, strid eller oprør, horeri, løgn, eller mord og heller ikke vellyst under nogen form; der kunne i sandhed ikke findes noget lykkeligere folk blandt alle de folk, der var blevet skabt ved Guds hånd« (4 Nephi 1:15-16). I Jesu Kristi navn. Amen. ☐

Guddommelig tilgivelse

Ældste Ronald E. Poelman
De Halvfjerds

Begyndelsen og afslutningen på den omvendelse, der fører til tilgivelse, er tro på Jesus Kristus, som er vores tros ophavsmand og fuldkommengører.

Verdens Frelser, alle Guds børns Forløser, Jesus af Nazaret, har magt til at tilgive synder. Hans eget vidnesbyrd om en sådan magt er nedskrevet i Det Nye Testamente (se Matt 9:6; Mark 2:10; Luk 5:20, 24). Hans apostle Peter og Paulus vidnede om denne sandhed (se ApG 5:31; 13:38-39; Ef 1:7), ligesom profeterne i Mormons Bog gjorde (se Enos 1:5; Mosiah 4:3; Moroni 6:8) og i vor tid (se L&P 61:2).

Gennem århundreder har mange fået stor glæde og fred i sindet ved en forståelse og accept af Herrens tilgivelse. Alligevel fortsætter mange andre tilsyneladende med at bære på byrder af skyld, sorg og usikkerhed på grund af en manglende forståelse af og vidnesbyrd om Kristi lærdomme.

Fornylig talte jeg privat med én, som havde begået en alvorlig overtrædelse, men også havde ydet en koncentreret indsats for at omvende sig og modtage tilgivelse fra de involverede, fra Kirken og fra Herren. Da jeg spurgte: »Føler du, at du er blevet tilgivet af din himmelske Fader?« svarede han tøvende bekræftende, men forbeholdent. »Hvordan modtager vi guddommelig tilgivelse?« spurgte jeg.

Han talte om, hvordan han havde forladt sin tidligere overtrædende opførsel, bekendt til den rette præstedømmemyndighed og forsøgt at gøre det godt igen over for dem, der var såret. Han beskrev endvidere sin indsats for at leve i henhold til evangeliet og Kirkens standarder.

Frelseren og hans sonoffer blev ikke nævnt. Den grundlæggende formodning syntes at være, at guddommelig tilgivelse opnås gennem de af omvendelsens trin, der kun vedrører forandring af sin opførsel. På trods af denne brors oprigtige forsøg på at omvende sig, syntes han stadig at være bebyrdet af sorg og anger og en følelse af, at han stadig måtte betale for sine synder.

Desværre er det ikke et isoleret tilfælde. Jeg kender andre, som er tynget af tidligere fejltrin, store eller små, på grund af en ufuldstændig eller fejlagtig forståelse af vor Faders plan for forløsning og barmhjertighed. De, der således er tyngede, kan unødvendigt vakle gennem livet uden den glæde og fred i sindet, der er det tilsigtede resultat af sand omvendelse og guddommelig tilgivelse.

Den, der formoder, at han kan eller skal betale prisen for sine synder og derved gøre sig fortjent til guddommelig tilgivelse, vil ikke føle sig fri til at fortsætte udviklingen frem mod at nå sine gudgivne muligheder, dvs. evigt liv.

Det er en kendsgerning, at vi ikke kan frelse os selv.

Den bedste kilde, hvor vi kan erhverve en korrekt forståelse af, hvordan tilgivelse opnås, er Mormons Bog. Lad os betragte nogle eksempler på dens lærdomme.

Enos beskrev for os sin oplevelse, da han var alene i skoven, hvor han huskede sin fars ord om det evige liv:

»Og min sjæl hungrede, og jeg knælede ned for min Skaber og anråbte ham i kraftig bøn og påkaldelse for min egen sjæl ...

Og en røst kom til mig og sagde: Enos, dine synder er dig tilgivet, og du skal blive velsignet ...

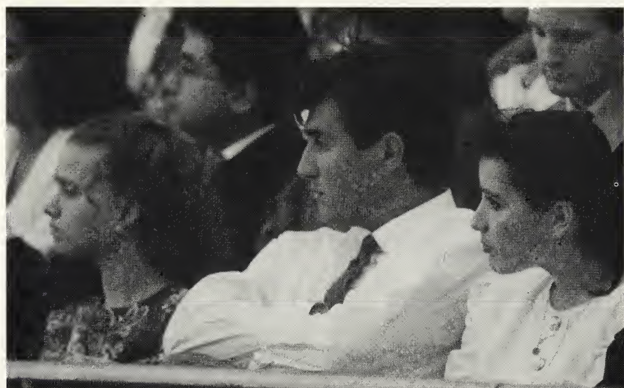
altså var min skyld borttaget.

Og jeg sagde: Herre, hvorledes er dette sket?

Og han sagde til mig: På grund af din tro på Kristus« (Enos 1:4-8).

Hvordan bliver det gjort? Det spørgsmål må vi hver især overveje. Igen kan vi henvende os til Mormons Bog for at få større forståelse.

Fader Lehi lærer os, at den guddommeli-

Præsidentinden for Primarys hovedbestyrelse, Michaelene P. Grassli, *i midten*, sammen med sine rådgivere, Betty Jo N. Jepsen, *til venstre*, og Ruth B. Wright.

ge hensigt med vores prøvetid på jorden kræver, at vi oplever modsætninger i alt, og, idet vi skelner mellem godt og ondt, at vi udøver vores moralske handlefrihed, træffer valg og er ansvarlig for konsekvenserne (se 2 Nephi 2).

Vi lærer af profeten Alma, at vi er underkastet guddommelig lov, som alle til en vis grad har overtrådt, hvilket udsætter os for retfærdighedens krav (se Alma 42:14, 18). Guds retfærdighed er baseret på guddommelige love, hvorunder vi modtager, hvad vi fortjener i forhold til vores ulydighed eller lydighed mod loven.

Retfærdigheden tillader ingen tilgivelse for overtrædere, men pålægger straffe (se L&P 82:4). Ingen er undtaget (se L&P 107:84). Trods alt vi kan gøre for at omvende os, er vi stadig underkastet retfærdighedens krav og dens straffe, som vi ikke kan opfylde.

Vi lærer imidlertid af Alma om nådens plan fra vor Fader, hvorunder Guds Søn vil sone for verdens synder og »tilfredsstille retfærdighedens krav, så Gud kan være en fuldkommen og retfærdig Gud og tillige en barmhjertig Gud« (Alma 42:15).

Frelserens stedfortrædende offer tilfredsstiller Guds retfærdighed. Derved udstrækker Gud sin nåde, hvorved vi kan modtage tilgivelse for vore personlige overtrædelser gennem tro på Forløseren, efterfulgt af lydighed mod evangeliets love og ordinanser.

Fader Lehi belærte sin søn Jakob:

»Derfor kommer forløsningen i og ved den hellige Messias, thi han er fuld af nåde og sandhed.

Se, han hengiver sig selv som et sonoffer for synd for at fyldestgøre loven for alle dem, som har et sønderknust hjerte og en angergiven ånd« (2 Nephi 2:6-7).

Begyndelsen og afslutningen på den omvendelse, der fører til tilgivelse, er tro på Jesus Kristus, som er »vores tros ophavsmand og fuldkommengører« (se Moroni 6:4). Vores tro på ham som Frelser og Forløser fremkalder i os inderlig sorg for vore overtrædelser, et sønderknust hjerte og en angergiven ånd samt en følelse af personlig ansvarlighed. Derefter følger en forandring i indstillingen, og at man vender sig til Gud.

Vi beslutter at forsage ulydighed, tilmed skødesløshed, og stræbe efter bedre at kende og elske vor Fader i Himlen samt at adlyde hans love og befalinger.

Gennem hele forløbet beder vi om vor Faders tilgivelse, om styrke til at modstå fristelse samt om inspiration til at udfylde vores liv med det, der er godt og Herren velbehageligt. Vi søger om tilgivelse fra andre, som vi har såret og forsøger at gøre alt godt i det omfang, det er muligt.

Hvis vores tidligere opførsel er således, at det påvirker vores stilling i Kirken, bekender vi til de rette kirkemyndigheder samt, hvis det er nødvendigt, underkaster os kirkedisciplinering, hvor det ikke alene handler om at straffe, men hvor hensigten er at helbrede og forny. Under hele omvendelsesprocessen har vi følelser af anger, sorg og skyld, som er årsag til, at vi lider. Vores personlige lidelser tilfredsstiller imidlertid ikke retfærdighedens krav, der er en følge af ulydighed mod guddommelig lov. Vi kan ikke betale prisen for vore synder.

Den opstandne Kristus har sagt: »Thi se, jeg, Gud, har lidt dette for alle, for at de, som vil omvende sig, ikke skal lide« (L&P 19:16). Til nephiterne erklærede han: »Vil I nu ikke vende tilbage til mig og angre jeres synder og blive omvendt, så at *jeg kan helbrede jer*« (3 Nephi 9:13; fremhævelse tilføjet).

Herrens gave – tilgivelse – er imidlertid ikke fuldstændig, før den bliver accepteret. Virkelig og fuldstændig omvendelse er en proces, hvorved vi kan blive forligt med Gud og acceptere den guddommelige gave – tilgivelse.

Med Nephis ord: »Trods alt, hvad vi formår at gøre, så er det dog af nåde, at vi er frelst« (2 Nephi 25:23).

Virkningen af det uendelige sonoffer var dobbelt: For det første opstandelse og udødelighed for alle skænket uden betingelser. For det andet evigt liv til hver enkelt, som opfylder de fastsatte betingelser, som er tro på Jesus Kristus som Frelser og Forløser, efterfulgt af omvendelse.

Derpå må vi opfylde kravene til og modtage evangeliets frelsende og ophøjende ordinanser med deres tilhørende pagter, konstant stræbe efter at holde disse pagter samt adlyde Guds bud.

Fordi vi er dødelige mennesker og på trods af vores beslutsomhed og indsats, vil vi aldrig helt nå fuldkommenhed. Vi kan imidlertid, som Nephi sagde for længe siden, i bevidsthed om vore svagheder, fristelser og tidligere fejltrin sige: »Alligevel ved jeg, til hvem jeg har sat min lid« (2 Nephi 4:19).

Et naturligt ønske om at forny vores indsats følger.

Det mest afgørende for at modtage guddommelig tilgivelse er en personlig erkendelse og accept af vor Faders nåde, som er tilvejebragt for os ved Jesu Kristi sonoffer samt ved en fornyet pagt om at adlyde evangeliets principper.

Der er eksempler på denne proces og dens resultater i Mormons Bog.

Kong Benjamins folk var blevet undervist i læren om forsoningen og var bevidst om deres tidligere overtrædelser. De bønfaldt om nåde, således at de ved Kristi forsonende blod kunne modtage tilgivelse for deres synder, for, sagde de, »vi tror på Jesus Kristus, Guds Søn ...

Og ... Herrens ånd [kom] over dem, og de fyldtes med glæde, eftersom de havde

fået forladelse for deres synder og fred med samvittigheden ved den særdeles stærke tro, de havde på Jesus Kristus« (Mosiah 4:2-3).

Vi kan hver især meget vel spørge: »Hvordan kan jeg vide, at jeg er blevet tilgivet?«

Når vi har fuldendt trinene i omvendelsen, stoler på Guds nåde og barmhjertighed, er det naturligt for os at vidne om Frelseren og hans sonoffer og at bestræbe os på at være et eksempel for de troende.

Ældste Bruce R. McConkie, Jesu Kristi apostel, har givet os disse trøstende ord:

»Sammenhængen mellem at bære vidnesbyrd ved Helligåndens kraft og tilgivelse af synder illustrerer en prægtig evangelisk sandhed. Den er, at overalt, hvor trofaste hellige opnår Helligåndens ledsagelse, er de rene og ubesmittede for Herren, for Ånden vil ikke bo i urene tabernakler. De har altså derved modtaget en forladelse for de synder, der er begået efter dåben« (*The Mortal Messiah: From Bethlehem to Calvary*, 4 bd., Salt Lake City: Deseret Book Co., 1980, 3:40-41, note 1).

Den inderste kerne i evangeliet er Frelserens stedfortrædende offer, som tilfredsstiller guddommelig retfærdighed og får Guds barmhjertighed til at træde i kraft, hvilket medfører en universel, betingelsesløs opstandelse og muligheden for evigt liv for enhver, som accepterer Jesus Kristus som Forløser og adlyder evangeliets principper, ordinanser og pagter.

Den gamle profet Esajas lærte os: »Hold op med at handle ondt,

lær at handle godt! ...

Er eders synder som skarlagen, kan de blive hvide som sne; er de røde som purpur, kan de blive som uld« (Es 1:16-18).

Og videre: »Men det var vore sygdomme, han tog, det var vore lidelser, han bar; ...

Men han blev gennemboret for vore overtrædelser og knust for vore synder. Han blev straffet, for at vi kunne få fred, ved hans sår blev vi helbredt« (Es 53:4-5).

Profeten for denne uddeling, Joseph Smith, og hans ledsager Sidney Rigdon bar vidnesbyrd om evangeliet som optegnet i afsnit 76 i Lære & Pagter. Vi kan hver især modtage et *lignende* åndeligt vidnesbyrd, og jeg foreslår derfor, at vi kan give udtryk for deres vidnesbyrd som vores eget *med disse ord*:

»Og dette er evangeliet ...

At han kom til verden, nemlig Jesus, for at blive korsfæstet for [mig] og bære [mine] synder og helliggøre [mig] og rense [mig] for al uretfærdighed,

for at [jeg] ... kunne blive frelst ved ham« (L&P 76:40-42).

Jeg vil slutte med disse vers fra en yndlingssalme:

Hvor nådig er Guds lov,
hvor lette er Guds bud;
kom, læg din byrde alt på ham,
stol trygt, han er din Gud ...

Lad sorg ej tynge ned
og gøre sindet træt;
søg hastigt hen til nådens dør,
og byrden skal bli' let.

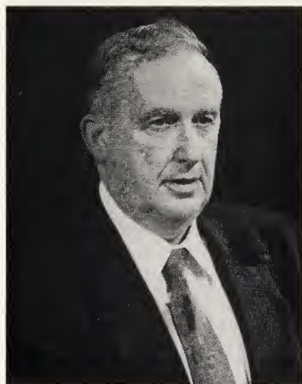
Hans godhed evig er,
for vist den svigter ej;
jeg lægger byrden for hans fod
og vandrer glad min vej.
(*Salmer og Sange*, nr. 68).

Disse sandheder, som jeg har forsøgt at belære om, bærer jeg højtideligt mit personlige vidnesbyrd i vor Herre og Frelser, Jesu Kristi hellige navn. Amen. □

Opnå åndelig viden

Ældste Richard G. Scott
De Tolv Apostles Kvorum

Opnåelse af åndelig viden er ikke en mekanisk proces. Det er et helligt privilegium baseret på åndelig lov. Jeg vidner om, at vi kan modtage inspireret hjælp.

I vidunderlige og retskafne medlemmer af denne kirke, I inspirerer og motiverer mig konstant. Tak for jeres lyst til livet, jeres gavmilde måde at give af jer selv på, tak for jeres hengivenhed og jeres vilje til at leve værdigt. Jeg vil også gerne takke vore mange venner, som er sammen med os ved disse konferencemøder. Må budskaberne ved denne konference velsigne jeres liv.

For nyligt spurgte et ungt menneske i Sydamerika mig: »Kan du give os nogle forslag til, hvordan vi kan lære Frelseren bedre at kende og blive i stand til at følge hans eksempel hele tiden?« Det vigtige spørgsmål har sammen med andre tilskyndet mig til at tale om, hvordan vi opnår åndelig viden.

Præsident Ezra Taft Benson har fremhævet vigtigheden af åndelig viden og sagt:

»Vi bør gøre dagligt studium af skrifterne til en livsgerning ... en af de vigtigste ting, I du kan gøre er at fordybe jer i skrifterne. Ransag dem flittigt ... Sæt jer ind i lærdommene. Tilegn dig principperne ... I må forstå, at det at ransage skrifterne ikke er en byrde, som er pålagt af Herren, men en vidunderlig velsignelse og mulighed« (*Stjernen*, januar 1987, s. 38).

Præsident Spencer W. Kimball har sagt:

»Åndelig lærdom har forret. Verdslig viden er uden et åndeligt grundlag ... som mælkeskummet, en flygtende skygge ... Man behøver ikke at skulle vælge mellem de to ... for der er mulighed for at opnå begge samtidigt« (*The Teachings of Spencer W. Kimball*, red. af Edward L. Kimball, Salt Lake City: Bookcraft, 1982, s. 390).

Når I søger åndelig viden, så søg efter principper. Adskil dem omhyggeligt fra de detaljer, som bruges til at forklare dem. Principper er koncentreret sandhed, pakket til anvendelse under mange forskellige forhold. Et sandt princip gør beslutningerne klare, selv under de mest forvirrende og tvingende omstændigheder. Det er det værd at gøre sig store anstrengelse for at sammenfatte de sandheder, som vi samler sammen, til enkelt udtrykte principper. Jeg har prøvet at gøre dette i forbindelse med opnåelse af åndelig viden. Jeg vil fortælle jer om mit resultat i håbet om, at det vil blive et startsted for jeres studium. Mit princip er udtrykt på denne måde:

For at opnå åndelig viden og adlyde den med visdom skal man:

- *I ydmyghed søge guddommelig lys*
- *Udøve tro på Jesus Kristus*
- *Lytte til hans råd*
- *Holde hans befalinger*

Når åndelig viden åbenbares, skal den *forstås, værdsættes, adlydes, huskes og øges.*

Jeg vil forklare denne udtalelse med eksempler fra skrifterne, profeterne og ud fra de værdifulde, men vanskelige prøver, som min egen personlige erfaring udgør. Jeg ønsker at komme med nogle forslag, som kan hjælpe jer i jeres søgen efter åndelig sandhed gennem hele livet.

Så vil I med tiden opnå det mål, som præsident Joseph F. Smith har fastsat:

»Den største bedrift menneskeheden kan udføre her i denne verden, er at gøre sig fortrolig med guddommelig sandhed, så indgående og fuldstændigt, at intet levende væsens eksempel eller opførsel nogen sinde kan få det til at vende sig bort fra den sandhed, det har modtaget ...

Fra min drengetid har jeg været besluttet på at lære evangeliets principper på en sådan måde og i en sådan grad, at det intet ville betyde for mig, hvem der faldt fra sandheden ... for jeg ville have et sikkert fodfæste i de sandheder, jeg havde lært« (*Evangeliske Lærdomme*, Lynge, 1980, s. 3-4).

Du og jeg har på samme måde som præsident Smith behov for det sikre anker, som vil holde vores liv centreret omkring retskaffenhed og sikre, at vi undgår at blive skyllet bort af verdslighedens skånselsløse bølger.

Følgende skriftsteder fortæller, hvorfor vi bør *søge guddommelig lys.*

»Dine ord er en lygte for min fod, et *lys* på min sti« (Sl 119:105; fremhævning tilføjet).

»Jeg, Herren ... vil være et *lys* til evig tid for dem, som hører mine ord« (2 Nephi 10:14, fremhævning tilføjet).

»Det er mig, som taler ... jeg er *lyset*, som skinner i mørket, og ved min kraft giver jeg dig disse ord ...

Forlad dig på den Ånd, der leder dig til det gode, ja, som får dig til at handle retskaffent, at vandre ydmygt og dømme retfærdigt; thi det er min Ånd ...

Jeg vil give dig af min Ånd, som kan oplyse din forstand og opfylde din sjæl med glæde.

Og ... gennem denne skal du lære at kende alt, hvad du begærer af mig, angående det, der hører til retfærdighed, idet du tror på mig, at du skal modtage det« (L&P 11:11-14, fremhævning tilføjet).

Sammenligningen med fysisk lys kan hjælpe os med at forstå det åndelige lys' kraft. En elektrisk pære, der tændes i et mørkt værelse, overvinder mørket. Men hvis mørket er for intenst, kan det overvinde lyset, som en lyspære, der er sænket ned i en spand sort blæk. Åndeligt lys overvinder uvidenhedens og vantroens mørke. Når overtrædelse af alvorlig grad overskygger et liv, kan omvendelsens fokusering på åndelige sandheder skære i dette mørke som en laserstråle, der trænger gennem selv det mørkeste blæk.

Ydmyghed er af afgørende betydning for opnåelsen af åndelig viden. At være ydmyg er også at være villigt til at lære. Ydmyghed gør det muligt at blive undervist af Ånden

og blive undervist fra de kilder, som Herren har inspireret som fx skrifterne. Den personlige væksts sædekorn og forståelse spirer og vokser i ydmyghedens frugtbare jord. Frugten heraf er åndelig viden, som vil lede dig både her og i livet herefter.

Et stolt menneske kan ikke kende til det, som hører Ånden til. Paulus underviste i denne sandhed, da han sagde:

»Således ved heller ingen anden end Guds ånd, hvad der bor i Gud ...

Et sjæleligt menneske tager ikke imod det, der kommer fra Guds ånd; det der en dårskab for sådan et menneske, og det kan ikke fatte det, for det bedømmes kun efter Åndens målestok« (1 Kor 2:11, 14).

Eftersom det kræver stor personlig anstrengelse at opnå samt benytte værdifuld viden, kan man ikke bare blive ved at prøvesmage fra hver eneste fascinerende arena i livet. Man bør derfor omhyggeligt udvælge nogle få vitale områder, hvor man kan fokusere sin energi til at lære samt dele vitale sandheder. Jeg ved, at det kræver en usædvanlig personlig indsats for at opnå viden af stor værdi. Dette er især sandt, når det gælder vores ønske om at opnå åndelig viden. Præsident Kimball har sagt det på følgende måde:

»Både verdslig og åndelig viden er skjult – skjult for dem, som ikke oprigtig søger og stræber efter at finde dem ... Åndelig viden er ikke bare noget, man beder om, for bønnen er ikke nok. Det kræver vedholdenhed og hengivenhed ... Af alle visdommens skatte er den mest afgørende kundskaben om Gud« (*The Teachings of Spencer W. Kimball*, s. 389-90).

Brigham Young lærte sandheden ved at lytte omhyggeligt til Joseph Smith og stræbe efter at forstå alt, hvad der blev undervist i gennem ord, eksempel eller Ånden. Den efterfølgende undervisning fra Brigham Young har velsignet generationer. Det satte Brigham Young i stand til at lære yderligere sandheder og dele langt mere, end han personligt havde modtaget fra Joseph Smith.

Følg hans eksempel.

Behovet for at *udøve tro på Jesus Kristus* er absolut afgørende. Det er grundlaget for frelsesplanen. Når denne udøvelse af tro bliver koblet sammen med en oprigtig indsats baseret på villighed til *at lytte til hans råd*, vil resultatet blive stor personlig vækst, og velsignelser vil følge. Frelseren har sagt:

»Og nu giver jeg jer den befaling, at I ... skal give flittig agt på det evige livs ord;

thi I skal leve af hvert ord, som udgår af Guds mund.

For Herrens ord er sandhed, og hvad der er sandhed, er *lys*, og hvad der er lys, er ånd, ja, Jesu Kristi Ånd.

Og Ånden giver hvert menneske, som kommer til verden, *lys*, og Ånden oplyser hver menneske i verden, der lytter til hans røst.

Og enhver, der lytter til Åndens røst, kommer til ... Faderen« (L&P 84:43-47); fremhævning tilføjet).

Det at være *lydig* spiller en afgørende rolle i opnåelsen af åndelig viden, således som dette citat af præsident Joseph Fielding Smith bekræfter:

»Herren vil give os gaver. Han vil oplyse vores sind. Han vil give os ... en viden, som vil være så dybt rodfæstet i vores sjæl, at den ... aldrig kan fjernes, hvis vi blot vil søge efter lyset ... samt den forståelse, som er lovet os, og som vi kan modtage, hvis vi blot vil være sande og trofaste over for hver eneste pagt og forpligtelse i forbindelse med Jesu Kristi evangelium« (*Conference Report*, oktober 1958, s. 22).

For at kunne holde befalingerne må man kende dem. Den bedste enkelte kilde til at lære dem er skrifterne. Præsident Joseph Fielding Smith gav dette råd:

»Vi bliver i dag plaget af ondsindede mennesker, som prøver at ødelægge vidnesbyrdet hos Kirkens medlemmer, og mange er i fare, fordi de mangler forståelse, og fordi de ikke har søgt Åndens vejledning. Det er en befaling fra Herren, at medlemmerne er flittige og studerer evangeliets grundlæggende

sandheder. Ethvert menneske, som er blevet døbt, kan opnå et varigt vidnesbyrd, men det vil svækkes uden studium, lydighed og alvorlig søgen efter at kende og forstå sandheden, og til sidst vil det forsvinde« (Conference Report, oktober 1963, s. 22).

Dybsindig åndelig viden kan ikke videregives fra et sind og et hjerte til et andet. Det kræver tro og omhyggelig anstrengelse. Værdifuld sandhed kommer stykke for stykke gennem tro efter stor anstrengelse og til tider gennem hårde kampe. Herren har ønsket det på denne måde, så vi kan modnes og udvikle os. Moroni sagde: »Modsig derfor ikke, fordi I ikke ser; thi I får intet vidnesbyrd, førend jeres tro er blevet prøvet« (Ether 12:6). Præsident Harold B. Lee har for at forklare denne sandhed givet denne kloge instruktion:

»Frelserens blod, hans forsoning, vil frelse os, men kun efter vi har gjort alt, hvad vi kan for at frelse os selv ved at holde hans befalinger. Alle evangeliets principper er principper om løfter, hvorved den Almægtiges planer bliver åbenbaret for os« (*Ye Are The Light of the World*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1974, s. 245).

Efterhånden som viden bliver åbenbaret, må den *forstås, værdsættes, adlydes, huskes og øges*. Jeg vil forklare:

• *Forstås*. Efterhånden som hvert element af sandheden opleves, må du omhyggeligt undersøge den i lyset af allerede modtaget viden for at afgøre, hvor den passer. Overvej den og undersøg den fuldt ud. Studér den fra hver enkelt vinkel for at afsløre dens skjulte mening. Se den i perspektiv for at bekræfte, at du ikke er nået frem til en forkert konklusion. Bønsom overvejelse giver yderligere forståelse. En sådan bedømmelse er især vigtig, når sandheden kommer som en tilkendegivelse fra Ånden.

• *Værdsættes*. Du viser, at viden værdsættes, når du udtrykker taknemmelighed for den, især når vi siger tak i vores bøn. Herren sagde: »Den, der modtager alt med taknemmelighed, skal blive helliggjort, og de jordiske ting skal tilfalde ham hundrede fold, ja, mere« (L&P 78:19).

• *Adlydes*. En lydig anvendelse af sandhed er den sikreste måde at gøre denne sandhed til din for evigt. Klog brug af viden vil fylde dit liv med værdifulde frugter.

• *Huskes*. Magtfuld åndelig ledelse i livet kan overvindes eller trænges i baggrunden, hvis man ikke finder en måde at bevare den på. Brigham Young har sagt: »Hvis du elsker sandheden, vil du huske den« (*Discourses of Brigham Young*, sel. John A. Widtsoe, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1954, s. 10). Viden, som er omhyggeligt indlært, vil altid være til rådighed, når der er brug for den. Følsom åndelig information bør bevares på et helligt sted, som fortæller Herren, hvordan du værdsætter den. Denne vane vil fremme sandsynligheden for, at du modtager yderligere lys.

• *Øges*. Denne tanke henviser til de rige frugter, som kommer gennem dine anstrengelser for at udvide, forstærke og øge din forståelse af sandheden. Brug skrifterne og profeternes udtalelser til at øge din viden. Du vil finde, at din anstrengelse for at dele din viden ofte bliver belønnet med yderligere forståelse, efterhånden som yderligere lys tilflyder dit sind og dit hjerte (se L&P 8:2-3).

Vi nærmer os slutningen af endnu en storslået konference. I har gennem dens budskaber fået givet inspireret sandhed uden store anstrengelser fra jeres side. Sørg for at disse sandheder bliver jeres egne gennem studium og opmærksom anvendelse samt ved at følge en Guds profet, nemlig Spencer W. Kimball, som ved afslutningen af en konference underviste således:

»Mens jeg har siddet her, har jeg gjort op med mig selv, at når jeg går hjem i dag fra denne konference, så er der mange områder i mit liv, som jeg kan fuldkommengøre. Jeg har lavet en liste over dem i hovedet, og jeg forventer, at jeg vil gå i gang, lige så snart konferencen slutter« (Conference Report, oktober 1975, s. 164).

Det privilegium at lære absolut sandhed er helligt for mig. Det fylder mig ærefrygt, at vor himmelske Fader og hans elskede søn er villige til, ja, ivrige efter, at vi skal lære af dem. Brug det, som jeg har delt med jer, med stor omtanke, for dette vidunderlige privilegium er givet til hver eneste af os, der er villig til at adlyde og blive undervist i evig sandhed. At opnå åndelig viden er ikke en mekanisk proces. Det er et helligt privilegium baseret på åndelig lov. Jeg vidner om, at man kan modtage inspireret hjælp. Bed ydmygt til vor himmelske Fader. Søg efter det åndelige lys.

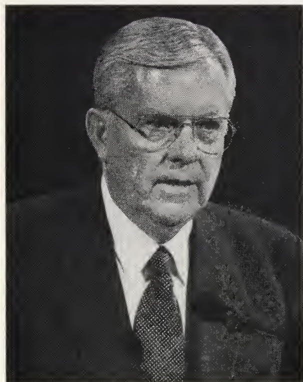
Udøv tro på Frelseren. Stræb efter at lytte til hans råd og adlyde hans befalinger. Han vil velsigne og hjælpe dig på din færden gennem denne ofte svigefulde verden.

Jeg bærer højtideligt vidnesbyrd om, at Jesus Kristus vejleder sin kirke. Han kender dig og elsker dig personligt. Når du vandrer i trofast lydighed, vil han velsigne dig, inspirere dig og lede dig til større viden og formåen. Jeg vidner, at han lever. I Jesu Kristi navn. Amen □

Lighed på grund af forskellighed

Ældste M. Russell Ballard
De Tolv Apostles Kvorum

Ved at give mænd og kvinder forskellige ansvar, sørger vor himmelske Fader for den bedste mulighed for vækst, tjeneste og fremgang.

Jeg er beæret over at tale til jer søstre i Hjælpeforeningen. I er hver især medlemmer af den største og ældste kvindeorganisation i verden og af den eneste, som er organiseret af Guds profet. Jeg hilser jer fra Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum. Vi og jeres lokale præstedømmeledere sætter pris på jer søstre og værdsætter jer højt. Vi anerkender og påskønner alt det, I gør for at hjælpe med at opbygge Guds rige. Vi er forundret over jeres tro og jeres hengivne tjeneste for jeres familie, Kirken og jeres samfund. Vi beder for jer, og vi udrækker vores kærlighed til jer hver især.

Mine brødre og jeg virker som præstedømmets vejledere for Hjælpeforeningens præsidentskab og hovedbestyrelse. Hjælpeforeningens opgave er mere udfordrende end nogensinde før på grund af forskelle i sprog, kultur og livsforhold samt de stadigt forandrende tilstande over hele verden. Omhyggelig planlægning må være både bredsigtet og specifik; bredsigtet nok til at kunne imødekomme behovene hos de flere end tre millioner kvinder, der bor i mere end 130 forskellige lande og områder, og dog specifik nok til at imødekomme den enkelte søsters behov. Hjælpeforeningen og evangeliet bør omfatte *alle* kvinder. I er alle velkomne og uundværlige, ligegyldigt om I er 18 eller 80, gifte eller enlige, taler engelsk eller portugisisk, bor på en ø eller i bjergene, har børn eller ganske enkelt elsker børn, men ikke selv har nogen, har en høj uddannelse eller blot en meget grundlæggende skolegang, har en mand, som ikke er aktiv eller er gift med en stavspræsident, har et vidnesbyrd eller kæmper med at få et.

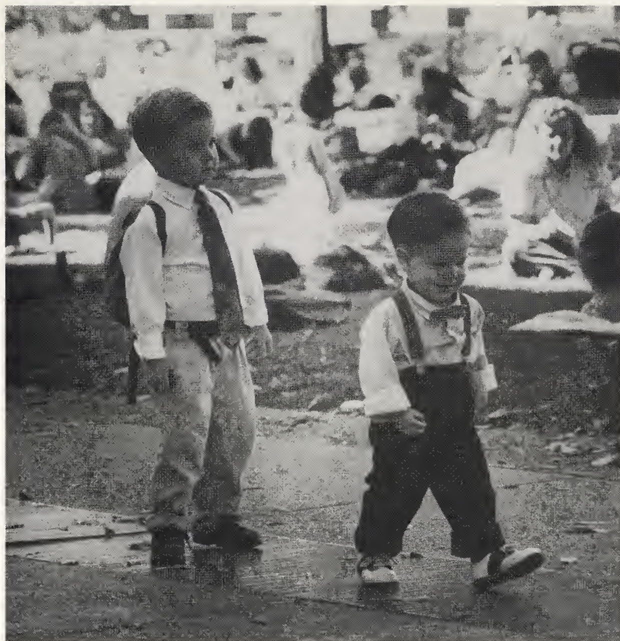
I hører til her! I og jeres talenter, styrke og bidrag er bydende nødvendige i Kirken. Eliza R. Snow, den anden præsidentinde for Hjælpeforeningens hovedbestyrelse, sagde: »Der er ingen søster, der er for isoleret, eller hvis virkefelt er for snævert til, at hun kan have væsentlig del i grundlæggelsen af Guds rige på jorden« (*Woman's Exponent*, den 15. sep. 1893, s. 62).

Jeg beder om Herrens Ånd denne aften, hvor jeg underviser i et af evangeliets grundlæggende principper, som, hvis det forstås, vil styrke og velsigne jer søstre i jeres søgen efter evigt liv.

Vor himmelske Fader elsker alle sine børn på samme måde, fuldkomment og uendeligt. Hans kærlighed er ikke anderledes til sine døtre end til sine sønner. Vor Frelser, Jesus Kristus, elsker ligeledes mænd og kvinder lige højt. Hans forsoning og hans evangelium gælder alle Guds børn. I løbet af hans jordiske mission tjente han mænd og kvinder på samme måde: Han helbredte både mænd og kvinder, og han underviste både mænd og kvinder.

Jesu Kristi evangelium helliggør både mænd og kvinder på samme måde efter ens principper. F.eks. er tro, omvendelse, dåb og Helligåndens gave et krav til alle Guds børn, uanset *køn*. Det samme gælder temp-

lets pagter og velsignelser. Vor Faders gerning og herlighed er at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket (se Moses 1:39). Han elsker os alle lige, og hans største gave, det evige livs gave, er tilgængelig for alle.

Selv om mænd og kvinder er lige for Gud, når det drejer sig om deres evige muligheder, har de forskellige, men lige betydningsfulde roller i hans evige plan. Vi må forstå, at Gud ser på alle sine børn med uendelig visdom og fuldkommen retfærdighed. Derfor kan han se og endog opmuntre vore forskelligheder, mens han sørger for lige muligheder for vækst og udvikling.

Vor himmelske Fader gav forskellige pligter til mænd og kvinder, da de levede med ham som hans åndelige sønner og døtre i forudtilværelsen. Sine sønner gav han præstedømmets og faderskabets ansvar, og sine døtre gav han moderskabets ansvar, hver med de medfølgende opgaver.

Verdens skabelse, Jesu Kristi forsoning og evangeliets gengivelse i de sidste dage gennem profeten Joseph Smith har alt sammen et forenende formål: at gøre det muligt for vor evige Faders åndelige børn at få et legeme, og derpå, gennem den moralske handlefriheds gave, at følge forløsningens plan, som blev gjort mulig ved Frelserens forsoning. Gud beredte alt dette for os, så vi kan vende tilbage til vores himmelske hjem, klædt i udødelighed og evigt liv, for at leve sammen med ham for evigt.

En familie kan kun leve sammen med ham, efter at manden og kvinden er beseglet i ægteskabet for tid og evighed ved det hellige præstedømmes magt. Vi erkender, at der er mange i Kirken, der ønsker denne store velsignelse, mens der ikke er meget, der tyder på dens opfyldelse i dette liv.

Alligevel er løftet om ophøjelse stadig et opnåeligt mål for os alle. Profeterne har tydeligt erklæret, at ingen velsignelser vil blive tilbageholdt fra nogen af Guds sønner og døtre, hvis de elsker ham, har tro på ham, holder hans befalinger og holder trofast ud til enden.

Det meste af det, som mænd og kvinder skal gøre for at gøre sig kvalificerede til et ophøjet familieliv sammen, er grundlagt på fælles ansvar og mål. Lydighed mod Guds love bør f.eks. være det samme for mænd og kvinder. Mænd og kvinder skulle bede på samme måde. De har begge de samme privilegier i forbindelse med at modtage svar på deres bønner og derved få personlig åbenbaring for deres egen åndelige udvikling.

Både mænd og kvinder skal tjene deres familie og andre, men den bestemte måde, de gør det på, er af og til forskellig. Gud har f.eks. gennem sine profeter åbenbaret, at mænd skal modtage præstedømmet, blive fædre og med blidhed og ren, uskrømtet kærlighed lede og sørge for deres familie i retfærdighed, som Frelseren leder Kirken (se Ef 5:23). De har fået det største ansvar for deres families verdslige og fysiske behov (se L&P 83:2). Kvinder har magt til at bringe børn til verden og har fået det største ansvar og mulighed som mødre for at lede, sørge for og undervise dem i et kærligt, åndeligt miljø. I dette guddommelige partnerskab støtter mænd og hustruer hinanden i deres gudgivne evner. Ved at give mænd og kvinder forskellige ansvar sørger vor himmelske Fader for den bedste mulighed for vækst, tjeneste og fremgang. Han gav ikke mænd og kvinder forskellige opgaver blot for at holde på begrebet familien, men han gjorde det for at sikre, at familien kan fortsætte for evigt, vor himmelske Faders evige plans endelige mål.

Vi skal erkende de barske realiteter forbundet med livet på jorden i alt dette og må bruge fornuft og vejledning gennem personlig åbenbaring. Der er nogle, der ikke bliver gift i dette liv.

Nogle ægteskaber forliser. Nogle får ikke børn. Nogle børn vil vælge ikke at reagere på selv den mest hengivne og omhyggelige omsorg fra kærlige forældre. I nogle tilfælde kan helbred og tro vakle. Nogle, som hellere ville blive hjemme, bliver nødt til at arbejde. Lad os ikke dømme andre, for vi kender ikke deres situation, ej heller ved vi, hvilke fornuftslutninger og personlig åbenbaring, der har forårsaget, at de gør, som de gør. Vi ved dog, at i dødeligheden vil kvinder og mænd møde udfordringer i forbindelse med deres forpligtelse over for Guds plan med dem. Vi må huske, at prøver og fristelser er en vigtig del af vores liv. Vi må ikke kritisere andre for den måde, hvorpå de vælger at udøve deres handlefrihed, når de står over for modstand og prøvelser.

I disse sidste dage ser vi stadig flere mennesker, som opmuntrer andre til at føle og give udtryk for uenighed, når der kommer frustrationer og besværligheder i deres tilværelse. De ønsker, at vi skal tro, at Kirken eller dens lederne er uretfærdige over for kvinder, eller at kvinder bliver nægtet muligheder for at nå deres fulde muligheder inden for evangeliets rammer. Søstre, vi ved, at Kirken består af jordiske mennesker, at præstedømmets ledere kan fejle, og nogle behandler måske ikke deres forvaltning med passende forståelse.

Jeg ønsker imidlertid, at I skal forstå denne enkle sandhed: Jesu Kristi evangelium er den eneste måde, hvorpå kvinder og mænd kan nå deres fulde muligheder som Guds børn. Kun evangeliet kan befri os fra syndens forfærdelige konsekvenser. Kun ved at følge Guds plan for os, med tro og beslutsomhed på til sidst at leve i evige familier, kan vi gøre os kvalificerede til evigt liv i hans nærhed. Ret beset begrænser Kirken og familien ikke vores fremgang. De fremskynder den ved at plante vore fødder solidt på evangeliet sti, som leder os tilbage til Gud. Vi har hver især det privilegium til i bøn at kunne søge Herrens vilje for os med hensyn til vore individuelle udfordringer og dilemmaer. *Personlig* åbenbaring er i sandhed personlig. Den er ikke grundlagt på køn eller stilling, men på værdighed.

Den kommer som resultat af oprigtige bønner. Åbenbaring til Kirken kommer imidlertid *kun* gennem Herrens profeter, seere og åbenbarere. I disse forvirrende tider, kan det være vanskeligt at holde vore fødder på evangeliets sti.

Vi hører mange overtalende røster, der tilskynder os til at vende vores ryg mod de åbenbarede sandheder og antage verdens filosofier. Jeg vil gerne komme med tre enkle forslag, som vil hjælpe os alle med at bevare vores evige perspektiv klart og usvækket.

For det første skal vi fokusere på det grundlæggende. Med så megen dybde og indhold i evangeliets enkle sandheder, er det aldrig nødvendigt at gå ind på de spekulative teoriers lave vande. Undervis hinanden i Hjælpeforeningen og i jeres besøgslærerindearbejde i de rene lærdomme, der findes i skrifterne og det godkendte undervisningsmateriale. Helligånden vil vejlede jer og bekræfte jeres undervisning. Undervis jeres børn i tro, omvendelse og dåb samt det gengivne evangeliums grundlæggende principper. Indgå pagter med Gud, og modtag alle præstedømmets ordinanser. Studér og overvej skrifterne, især Mormons Bog, individuelt og som familie. I en verden fyldt med konflikter og forvirring vil I finde fred og sikkerhed i Guds åbenbarede ord.

For det andet skal vi være i balance. Fri og åben samtale om lærdommene er vigtig i evangelisk videnskab, men husk, at det meste er fastsat af Gud og står ganske enkelt ikke til at ændre. Kirkens lærdomme og principper er grundlagt på åbenbaring, ikke på lovgivning. Det er Guds plan, vi har ikke ret til at ændre eller pille ved det.

Vores opgave er at indarbejde evangeliets principper i vores tilværelse, så vores liv er i balance. Når vores liv er i balance, vil det, før vi opdager det, være fyldt af åndelig forståelse, som vil bekræfte, at vor himmelske Fader elsker os, at hans plan er retfærdig og sand, og at vi bør stræbe efter at forstå den og nyde at leve efter den.

For det tredje skal vi række ud til hinanden i kærlighed, for »kærligheden ophører aldrig« (Moroni 7:46).

Mange af jeres søstre, og nogle, som er her i aften, kan være sårede af en eller anden årsag. Ræk ud til dem, som lider, lyt til deres bekymringer, vær deres tillid værdig og bevar altid fortroligheder. Del deres byrder. Undervis dem, både ved forskrift og ved eksempel, om vor himmelske Faders plan for sine børn.

Hjælp dem med at forstå vor Faders uforanderlige forpligtelse mod handlefrihedens principper. Lær dem om den nødvendige rolle, modgang spiller i vores evige liv.

Tag dem ved hånden og hjælp dem med at omvende sig, tilgive, have tro, holde ud eller gøre det, der er nødvendigt. Glem aldrig, at Herren kan udføre mirakler i deres liv ved hjælp af jer.

Søstre, I tilhører Hjælpeforeningen. Den er organiseret under præstedømmets ledelse i alle ward og grene. Medlemmerne af jeres lokale hjælpeforeningspræsidentskab er kloge, inspirerede kvinder, som er kaldet ved åbenbaring og indsat af dem, som har myndighed til at administrere evangeliets ordinanser. Jeg har tjent som biskop to gange, og jeg ønsker, at I skal vide, at I er en del af en organisation, som er afgørende for jeres ward, og at jeres individuelle bidrag er af stor værdi i Herrens værk.

Må Gud velsigne jer, mine kære søstre, i jeres personlige tilværelse, i jeres hjem og i familien og i jeres kirkekaldelser. Må han velsigne jer for jeres trofaste tjeneste. Må I føle den trygge forsikring om, at vor himmelske Fader elsker hver enkelt af jer, hans døtre, og at den vej, han har vist jer, er vejen til fuldkommen retfærdighed og frihed i dette liv og i evigheden. Dette vidner jeg om, og jeg beder ydmygt om, at Herrens velsignelser vil være med jer. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Hjælpeforeningen: Barmhjertighed – det ledende princip

Aileen H. Clyde
Andenrådgiver i præsidentskabet for Hjælpeforeningens hovedbestyrelse

Det du bringer med dig i værket som deltagende medlem, vil i høj grad påvirke det, der sker dig og andre omkring dig.

Tak for den smukke musik. Tak til dem, som skrev den, og til dem, som opførte den. Jeg er taknemmelig for det personlige bag denne salme. Det er et vidnesbyrd om Kristi kærlighed og det, der kan blive resultatet af vores forhold til ham. Som medlemmer af Hjælpeforeningen *gør vi fordring* på og *priser* vores position som hans disciple, og jeg beder om, at det, jeg siger her, på en eller anden måde kan nære vores forståelse af hans store godhed mod os.

Denne forening, som er organiseret og indviet til barmhjertighed, er vokset i 151 år fra 20 kvinder til mere end 3,4 millioner kvinder over hele verden. Forslaget til en kvindeorganisation i den nye kirke i 1842 kom ved et initiativ fra retskafne kvinder. Som resultat af deres forespørgsel oprettede Guds profet en organisation for kvinder, som vi kalder Hjælpeforeningen. Kun ved præstedømmets magt og ved profetens myndighed kunne Kirkens kvinder blive organiseret på en måde, som ville knytte dem til Kirken og bevare dem som en uadskillelig del af Guds riges opbygning.

Kort efter grundlæggelsen sagde profeten Joseph Smith: »Jeg overdrager nu nøglen til jer i Guds navn, og denne forening skal *glæde sig*, og kundskab og intelligens skal flyde ned til jer fra nu af – dette er begyndelsen til bedre dage for denne forening« (fremhævelse tilføjet).[1] I bogen, *Women of Covenant*, en nylig udgivet historie om Hjælpeforeningen, kan vi læse, at Hjælpeforeningens timelige ansvar ville ændre sig i henhold til det, omstændighederne i tiden ville kræve, men den åndelige befaling var en *permanent* befaling. Profeten Joseph Smith sagde: »Undervis den kvindelige del af samfundet ... og frels sjæle.«[2] I 1906 gentog præsident Joseph F. Smith dette formål for os: De (Hjælpeforeningen) skal »være opmærksomme på Zions mødres og døtres åndelige velfærd og frelse; og sørge for, at ingen forsømmes, men at alle værnes mod ulykker, katastrofer, mørkets magter og de onder, der truer dem i verden.«[3]

Da præsidentinde Elaine Jack blev kaldet i 1990, og Chieko Okazaki og jeg blev hendes rådgivere, søgte vi ydmygt at blive redskaber til at øge og mangedoble »bedre dage« for vore søstre over hele verden. Vi var meget opmærksomme på, at deres situation varierer meget, og vi vidste, at det var deres åndelige velfærd, Hjælpeforeningen ikke måtte forsømme. Vi koncentrerede os om Jakobs Bog kapitel 4, vers 13: »Thi Ånden taler sandhed og lyver ikke. Derfor taler den om tingene, som de virkelig er og om tingene, som de virkelig vil blive; og derfor er disse ting tydeligt åbenbaret for os til vor sjæls frelse.« Vi vidste, at kvinder, som kæmper med at finde deres identitet, bedst kunne gøre det, ikke ved at sammenligne sig selv med andre kvinder, men ved at forstå deres vigtige plads som fuldgyldige og ligeværdige partnere med mænd ved i retfærdighed at modtage Kristi frelsende ordinanser. Vi forstod, at mænd og kvinder bliver døbt, får tilbudt Helligånden, deltager i nadveren og indgår hellige pagter i Kirkens templer på nøjagtig samme måde.

Vi vil ikke prøve at beskrive den ideelle mormonkvinde. Vi vil i stedet søge at undervise i, at Kristus er vores eksempel, og når vi er fyldt af hans kærlighed, er vi hans disciple. Vi søgte de velsignelser, der er beskrevet i Moroni kapitel 7, vers 48, at »vi da må være ham lig«.

Vi så på vores organisation, og vi forstod, at strukturelt kan Hjælpeforeningen i dag beskrives som søndagslektioner, besøgslærerindearbejde, hjemkundskabsmøder samt velfærds- og barmhjertighedstjeneste. Disse midler giver vore medlemmer mulighed for at forøge deres kundskab om evangeliets principper og tilbyde omsorg for hinanden.

Vi opfatter hjemkundskabsmøderne som halvanden time månedligt, hvor betydningen af vore hjem som et opdragelsessted og et tilflugtssted kan blive understreget. Ved at deltage i disse møder kan vi bedre tjene vores familie, opbygge et retfærdigt søsterfællesskab og udvikle og udøve barmhjertighed.

Historien fortælles dog ikke blot ved at se på strukturen. Hjælpeforeningen bliver oprettet mange steder i verden, hvor Kirkens medlemskab er ganske nyt. Det gør det muligt for os tydeligt at se, at vores samfunds styrke udvikles, når strukturen får liv ved dets medlemmers tro, karakter og arbejde. Uanset om du tilhører et godt etableret ward eller en kæmpende gren, så vil det *du* bringer med dig i værket som deltagende medlem, i høj grad påvirke det, der sker dig og andre omkring dig.

Det er en god sag at undervise og frelse sjæle, og sørge for, at »ingen bliver forsømt«. Dette værk har brug for os *alle* og for, at vi gør vores allerbedste.

I Hjælpeforeningen er *barmhjertigheden* i mottoet ikke noget abstrakt. Det er en kærlighed ud over den følelse, vi kan få for eller fra andre. Det er ikke en kærlighed, der siger: »Hvad kan jeg få ud af det?« Når vi er venlige, gavmilde og respektfulde over for andre, går vi væk fra selvbeskuelse, men den uselviskhed, der findes i den kærlighed, som Kristus befalede os at lære, er i sandhed et stort skridt. »Velsign dem, som forbander jer, gør dem godt, som hader jer og bed for dem, som krænker jer og forfølger jer« (3 Nephi 12:44). Han *lover*, at når vi lærer at have den form for kærlighed, så kan vi blive fuldkomne!

Jeg har for nylig set noget af dette i praksis. En kvinde, som jeg aldrig havde set før, kom til mit hjem og fortalte om sit knuste

hjerte i forbindelse med et ægteskab, der blev ødelagt af bedrag og grusomhed. Hun sørgede på grund af sine unge voksne børn, som var forvirrede og sårede. Hun havde virket som hjælpeforeningspræsidentinde i wardet tre gange og som stavens hjælpeforeningspræsidentinde. Denne tjeneste havde både givet hende uafviselige beviser på Guds godhed og barmhjertighed og vist hende nogle af de vanskelige og smertefulde ting, mange lider under. Alligevel var hun overrasket over, hvor uforberedt hun var på at stå ansigt til ansigt med sin egen tragedie. Til sidst sagde hun: »Alt, hvad jeg nu kan gøre, er at klynge mig til min tro på Gud og bede om, at min kærlighed til Kristus og mine børn vil hjælpe mig med at komme igennem det.« I nuet havde hendes smerte overskygget hendes evne til at se sit eget mod og beslutsomhed. Jeg vidste, at hun og hendes børn stadig måtte igennem meget, men Moronis ord genlød for os begge, at »den, som på den yderste dag findes i besiddelse af [kærligheden], med [hende] er alt vel« (Moroni 7:47). I sin smertefulde oplevelse med at finde kærlighedens sande natur, ofrede hun det Gud kræver af os hver især, nemlig et sønderknust hjerte og en angergiven ånd. Hendes offer opbyggede også styrke og tro i *hende*.

Et andet eksempel på uselvisk kærligheds magt findes i nogle af mine venners, Thales og Charone Smiths oplevelser. De er nyligt vendt hjem fra en humanitær mission i Albanien.

Han er børnelæge, hun er sygeplejerske, og de var Kirkens første missionærer der. De gik i gang med arbejdet, ligesom de havde gjort gennem 46 år som ægtefæller. De fandt

hver især rigelig mulighed for at benytte deres individuelle evner. Thales arbejdede som underviser på et børnehospital, som ydede mange forskellige tjenesteydelser for børn. Charone arbejdede på et hospital for muskelsvind, hvor 80 børn, lige fra spædbørn til børn på to-tre år blev behandlet for fejlernæring og andre alvorlige problemer. Da hospitalet betjente et stort område, var det sjældent at forældrene kunne komme på besøg. Nogle af børnene blev efterladt der på grund af fattigdom og deres forældres desperate situation. Da Charone ankom, var de små patienter apatiske og upåvirkelige. De fleste var svøbt ind, så de lå sløve i deres seng. Hun opdagede, at lægerne og sygeplejerskerne var professionelle og gjorde, hvad de kunne for at holde børnene vel ernærede og rene, men det blev gjort efter en streng plan. Følelser og individuel omsorg manglede fuldstændig.

Charone fik til opgave at tage sig af ti børn. Hun begyndte at synge og tale med dem, mens hun udførte sit arbejde. I begyndelsen så de slet ikke på hende. Hun holdt dem i sine arme, mens hun gav dem mad, i stedet for blot at give dem en flaske, og hun talte til dem om de andre. I løbet af to uger så de på hende og fulgte hendes bevægelser med øjnene. Efter seks uger var ændringen tydelig for alle. Børnene var begyndt at smile, de tog på i vægt og deres personligheder begyndte at vise sig. Charone trænede deres arme og ben og gav dem øvelse i at sidde op. Ændringerne foregik så hurtigt, at lægerne ændrede hendes planer, så hun og de andre kunne tage sig af alle 80 børn. Selv om de små patienter stadig stod over for vanskeligheder, trivedes de hver især, da Charone rejste.

Der er så mange beviser på jer kvinders godhed og på de principper, der motiverer jeres tjeneste og trofasthed. Når I søger Guds Ånd, arbejder sammen med præstedømmets ledere, bruger jeres evner til at analysere behov og går fremad med mod, så kaster I glans over os alle. Jeres arbejde velsigner liv og opbygger Guds rige på jorden. Hjælpeforeningen underviser i, at udøvelse af barmhjertighed og fuld deltagelse i det gengivne evangeliums nødvendige ordinanser leder os henimod at blive mere som Kristus. Det er i sandhed den »kundskab og intelligens«, som leder os til »bedre dage« for alle, ja endog til evigt liv og guddommelighed. Dette vidner jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ☐

NOTER:

1. Jill Mulvay Derr, Janath Russell Cannon, Maureen Ursenbach Beecher, *Women of Covenant: The Story of Relief Society* (Salt Lake City, Deseret Book Co., 1992), s. 47.
2. Ibid., s. 48.
3. Ibid.

Styrke i Frelseren

Chieko N. Okazaki
Førsterådgiver i præsidentskabet
for Hjælpeforeningens hovedbestyrelse

Søstre, styrk jer selv ved at søge den sande styrkes kilde – Frelseren. Kom til ham. Han elsker jer.

Min kære søstre, Aloha!

Hvilken glæde er det ikke at mødes med jer denne aften og, som filmen viser, føle sig forenet med alle vore søstre over hele Kirken i tjeneste med støtte og ledelse fra vore præstedømmeledere. Jeg er taknemmelig for den vejledning, der kommer til os fra profeterne, apostlene og andre kirkeledere.

I aften vil jeg gerne komme med nogle forslag til jer om, hvordan man styrker familier. Hvis jeg spurgte jer, hvad Kirken lærer os om at styrke familier, ved jeg, at I ville sige ting som »tilbringe tid sammen, bede familiebøn, holde familieaften og regelmæssigt studere skrifterne.« Foruden disse ting vil jeg gerne tale om at opbygge stærkere familier ved at gøre dig stærkere – stærk i din tro på Frelseren. *Det* er det stærke familier kommer af – stærke personligheder.

Præsident Gordon B. Hinckley har sagt:

»Kirkens styrke ligger ikke i dens tusinder af kirker over hele verden, heller ikke i dens universiteter, seminar- eller institutbygninger. Disse er alle faciliteter, midler til at opnå et mål, men blot et vedhæng til det, der er den virkelig styrke. Denne kirkes styrke ligger i dens medlemmers hjerte, i de personlige vidnesbyrd og overbevisningen om sandheden af dette værk.«[1]

Alle vi kvinder har et billede af den ideelle familie – et ægteskab i templet med en aktiv præstedømmebærer, og børn, som er lydige og trofaste. Men præsident Ezra Taft Benson har påpeget, at kun 14 procent af de amerikanske hjem i 1980 passede til dette traditionelle billede af familien – en arbejdende mand, en fuldtidsmor med børn i hjemmet.[2] Pålidelige statistikker viser, at kun én ud af fem SDH familier i USA består af en mand og hustru, der er gift i templet og har børn i hjemmet.[3]

Som ældste M. Russell Ballard allerede har mindet os om, er der store forskelle på SDH hjem. Men alle disse hjem kan være retfærdige hjem, hvor de enkelte elsker hinanden, elsker Herren og styrker hinanden.

Lad mig komme med et eksempel. Her er to tæpper. Begge er håndlavede, smukke og dejlige at lægge omkring sig eller svøbe omkring et barnebarn. Se nu på dette tæppe. Det er et hawaiiansk tæppe, med et stærkt, forudsigeligt mønster. Vi kan se på halvdelen af tæppet og forudsige, hvordan den anden halvdel ser ud. Nogle gange synes vores tilværelse at være mønstret, forudsigelig på en lykkelig måde, fuld af orden.

Se nu på dette andet tæppe. Denne stil kaldes »crazy quilt«. Nogle af stykkerne er samme farve, men der er ingen af stykkerne, der har samme størrelse. De har alle forskellige former. De er sat sammen i underlige vinkler. Det er et uforudsigeligt tæppe. Nogle gange er vores tilværelse uforudsige-

lig, uden mønster, ikke så pænt og velordnet.

Der er ikke kun én rigtig måde at være et tæppe på, blot stykkerne er syet godt sammen. Begge disse tæpper er hyggelige og kan holde os varme. De er begge smukke og er syet i kærlighed. Der er heller ikke kun én måde at være mormonkvinde på, blot vi er fast forankrede i troen på Frelseren, indgår og holder pagter, efterlever befalingerne og arbejder sammen i kærlighed.

Vi bliver alle udsat for forskellige omstændigheder i forbindelse med familie og hjem. Vi har alle brug for styrke, for at imødekomme disse omstændigheder. Denne styrke kommer fra tro på Frelserens kærlighed og i hans forsonings magt. Hvis vi tillidsfuldt lægger vores hånd i Frelserens, har vi krav på nadverbønnens løfte om at have hans Ånd med os. Alle problemer kan klares med denne styrke, og alle andre problemer kommer i anden prioritetsrække i forhold til at bevare et stærkt åndeligt liv.

Hvis vi har tro, ønsker vi at bede ofte og oprigtigt, og hans Ånd vil lære os, hvad vi skal bede om (se Rom 8:26-27). Vi vil få evnen til at være opmærksomme, så vi kan tjene barmhjertigt. Vi vil få den visdom, som vi har brug for i vore kirkekaldelser. Vi kan opbygge et kærligt og respektfuldt partnerskab med vores ægtemand, vore børn, forældre og venner. Hvis vi altid har Kristi Ånd med os, vil vi have en klog konsulent, når vi er rådvilde i forbindelse med vore børns behov. Vi vil få hjælp til at træffe rigtige beslutninger og styrke til at sætte dem i værk. Vi vil yde og modtage loyalt venskab og føle med os selv, hvornår de råd, vi modtager fra andre, virkelig passer til vores behov. Vi vil klart forstå evangeliets idealer og stræbe efter at nå dem, selv om vi tålmodigt må klare virkelighedens begrænsninger. Ved tro på Frelseren kan vi øge vore muligheder, klare vore problemer og holde begge dele i perspektiv.

Stærke familier opbygger stærke enkeltpersoner, som til gengæld styrker andre familiemedlemmer. Vi opløfter skiftevis hinanden. Jeg har set dette virke i min egen tilværelse.

Da min mand og jeg blev gift, var jeg sidste dages hellig og han var medlem af en frimenighed. Jeg var bekymret over at gifte mig med et ikke-medlem, men vi havde begge en stærk tro på Frelseren, og jeg følte, at Ed ville fortsætte med at søge og acceptere sandheden. Ti måneder efter vores vielse, blev han døbt. Vi var de eneste sidste dages hellige i vore familier, men vi kunne styrke hinanden.

Da Ed blev fik overdraget Det Melkisedekske Præstedømme, var præstedømmet et spændende begreb for os begge. Han var den første præstedømmebærer i familien Okazaki, og jeg havde selvfølgelig ingen

præstedømmebærere i min familie. Præstedømmet var noget vi sammen talte om og arbejdede for at forstå. Hvor var jeg taknemmelig for Eds godhed og for de mange muligheder Kirken gav ham for at velsigne andre. Ed tog aldrig sit præstedømme for givet. Det var altid et privilegium for ham, noget der blev brugt med taknemmelighed og ydmyghed. At støtte Ed i hans kaldelser og føle hans støtte til mig i mine var en del af vores partnerskab i ægteskabet.

I 1988 blev vi kaldt til interview med missionskomiteen. Vi forventede, at en kaldelse var i farvandet, så Ed, som to år tidligere havde haft et slagtilfælde, der havde påvirket hans hjerte, gik først til lægen for at få at vide, om han kunne acceptere opgaven. Lægen var meget bestemt omkring, at Ed ikke måtte forlade landet. Da Ed derpå blev spurgt, om han kunne acceptere en kaldelse udenlands, var han meget ked af at fortælle om lægens instruktioner. Jeg ville have støttet Ed af hele mit hjerte i hans kaldelse, men sådan skulle det ikke være.

Nogle få uger senere blev jeg kaldet til at virke i Primarys hovedbestyrelse, og halvandet år senere blev jeg kaldet til min nuværende stilling i Hjælpeforeningen.

Da jeg blev indsat, sagde præsident Thomas S. Monson, som havde kendt os i flere år: »Eddie, Chieko har støttet dig i dine præstedømmekaldelser – i biskoprådet, som missionspræsident og som regionalrepræsentant. Nu er det din tur til at støtte hende.« Ed smilede og indvilligede i at gøre det. Det var selvfølgelig ikke noget nyt for Ed.

Ed og jeg elskede at udvikle os sammen i evangeliet som en familie. Vi var taknemmelige for, at vi havde styrken til at tage os af vore sønner og taknemmelige for at se dem vokse op og blive uafhængige mennesker med styrke til at hjælpe andre. Vi glædede os over den styrke, som en intelligent og opmærksom svigerdatter bragte med sig til vores familie. Vi er taknemmelige for at se vore børnebørn blive født og selv begynde at følge familielivets cyklus.

Jeg har aldrig påskønnet mine sønners styrke mere, end jeg gjorde sidste år, da min mand var døende. Vi støttede alle tre hinanden og rådførte os med hinanden, men jeg så Ken gå foran i samarbejdet med lægerne og hospitalet. Da Ed døde, gik Bob foran og arrangerede begravelsen og tog sig af de lovmæssige procedurer, som skulle følges. Jeg planlagde selv selve begravelsen. Når vi hver især gik gennem forskellige stader af chok og sorg, kunne vi støtte os til de andre. Når en af os skulle præstere noget, så var vi i stand til det. Når vi havde brug for at træk-

ke os tilbage i vores sorg, så kunne vi gøre det, for en af de andre ville træde frem og være lederen.

Jeg har brugt min egen familie som eksempel, for jeg har selv oplevet, at det er vores familie, vi først vender os til i sådanne kriser. Men uanset situationen i vores familie, tror jeg, at den styrke, vi har brug for, altid kan være der, fordi den kommer fra Frelseren og hans kærlighed. Nogle gange gør vores egen tro det muligt at trække på denne kærlighed.

Nogle gange er det andres tro og kærlighed, der styrker os.

Vi kender ikke de udfordringer og den modgang, vores tilværelse vil byde os. Men skrifterne lover os, at »intet er umuligt for Gud« (Luk 1:37), og vi kan sammen med apostlen Paulus sige: »Alt formår jeg i ham, der giver mig kraft« (Fil 4:13).

Skrifterne er fyldt med vidnesbyrd om den styrke, der kommer fra Frelseren. Jeg har altid følt mig opløftet i mit hjerte, når jeg har læst disse udtryk for glæde fra profeterne:

Moses jublede: »Herren er min styrke og lovsang, han blev min frelse« (2 Mos 15:2).

David sang: »Gud er den, der væbner mig med styrke og gør min vej fuldkommen« (2 Sam 22:33).

Herren lovede Esajas: »Frygt ikke, for jeg er med dig, fortvivl ikke, for jeg er din Gud. Jeg styrker dig og hjælper dig, min sejrrige hånd holder dig fast« (Es 41:10).

Hvordan kan vi opbygge denne form for tro og styrke fra Frelseren? David rådede sit folk, og jeg gentager det for jer: »Søg Herren og hans styrke ... altid« (1 Krøn 16:11). »Lykkelige de mennesker, der har deres styrke i dig ... De går fra kraft til kraft« (Sl 84:6, 8).

Søstre, styrk jer selv ved at søge den sande styrkes kilde – Frelseren. Kom til ham. Han elsker jer. Han ønsker, at I skal være lykkelige og fryder sig ved jeres ønske om retfærdighed. Gør ham til jeres styrke, jeres daglige ven, jeres faste holdepunkt. Lad ham trøste jer. Der findes ingen byrder, vi behøver at bære alene. Hans nåde kompenserer for vore mangler.

Jeres styrke vil styrke andre – jeres børn, jeres ægtemand, jeres venner og jeres søstre i evangeliet. Denne styrke vil flyde tilbage fra dem til jer, når I har brug for det.

I løbet af årene er min situation forandret. Jeg var en enlig kvinde, derpå hustru til et ikke-medlem, så partner i en tempelbesegling, mor, svigermor og bedstemor, og nu enke. Jeg har følt Frelserens kærlighed i alle disse situationer. Min egen tro er blevet belønnet, når jeg har følt Frelserens tilstedeværelse og kraft i mit hjem.

Mine kære søstre, vores situation er ikke altid ideel, men vi kan stadig stræbe efter at klare det. Fra dybt i mit hjerte og fra mere end 50 års erfaring i Kirken vidner jeg om, at Frelseren rækker ud til os alle i den samme barmhjertighed, den samme helbredende magt og den samme fuldkomne kærlighed. Han har forsikret os om, at hans gerning og herlighed er at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for menneskene. Hvilken glæde giver det os ikke at tænke over evigt liv sammen med vores familie som en del af Guds store familie.

Dette siger jeg i vor Frelsers, Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER:

1. *Stjernen*, okt. 1993, s. 5.
2. *Den danske Stjerne*, apr. 1983, s. 115.
3. Tim B. Heaton, »Vital Statistics,« *Enclyclopedia of Mormonism* (New York: Macmillan, 1992), 4:1532.

»Vær ved godt mod«

Jeanne Inouye
Provo Sixteenth Ward, Provo Utah Edgemont Stake,
medlem af Hjælpeforeningens hovedbestyrelse

Når vi har været ærlige over for selv og ydmyge for Gud i beslutninger omkring arbejde og moderskab, kan vi gå fremad med mod.

Da jeg var 17 år gammel, modtog jeg en patriarkalsk velsignelse. Jeg blev formanet til at søge en partner, som kunne tage mig med til templet, og jeg blev velsignet med, at jeg ville blive mor i Israel. Jeg tog det derefter for givet, at jeg ville gøre high school færdig, fortsætte mine studier en tid og dernæst gifte mig og påbegynde en familie.

Men jeg var stadig ugift i trediverne. På dette tidspunkt havde jeg forstået, at løfterne i min patriarkalske velsignelse måske ikke ville blive opfyldt i den jordiske tilværelse.

Selv om jeg forstod, at hvis jeg var værdig og trofast, ville jeg til sidst få alle disse velsignelser, var jeg stadig bekymret. Jeg spekulerede på, om jeg kunne være lykkelig, hvis ægteskab og familie ikke kom, som jeg ønskede. I en vanskelig periode tog jeg ofte til templet. Ved en lejlighed fik jeg et tydeligt budskab fra Gud. Jeg fik at vide, at jeg ikke behøvede at være bange.

Da jeg overvejede denne oplevelse, forstod jeg, at min lykke ikke afhang af tidspunktet, hvor velsignelserne vedrørende ægteskab og familie kom, ej heller af nogen anden tilstand i mit liv, men på tillid til Gud og lydighed mod ham. Vor himmelske Fader kender og elsker os hver især. Han kender omstændighederne og udfordringerne i vores tilværelse, og han vil hjælpe os.

Skrifterne lærer os: »Vær derfor ved godt mod og frygt ikke, thi jeg, Herren, er med jer og vil stå jer bi« (L&P 68:6).

Det endte med at jeg blev gift. Jeg var 34, og min mand var 37. Vi ønskede at få en familie hurtigt, men børnene kom ikke så let. Vi fortalte vor himmelske Fader, at hvis han ville give os et barn, ville vi indvie dette barn til hans tjeneste. Da jeg var 37 blev vores første barn, en pige, født. Vi bad vor himmelske Fader om endnu et barn og lovede atter, at vi ville indvie dette barn til hans vilje. Da jeg var næsten 40 år, fik vi en søn. Vi bad om flere børn, men fik dem ikke.

Emily er nu næsten ti år gammel og Danny er syv, og vi prøver at opdrage dem i opfyldelsen af de løfter vi gav. Ligesom andre sidste dages hellige forældre overalt ved vi, at Gud har givet os vore børn, og vi prøver at hjælpe dem til at lære at elske og tjene ham.

Jeg har stadig meget at lære om at opdrage børn, men Hjælpeforeningen har givet mig mulighed for at videregive nogle forslag, som er resultat af mine egne oplevelser og af mine samtaler med venner og familiemedlemmer. De er alle forbundne med min overbevisning om, at vi i sandhed kan være ved godt mod, for Herren vil være med os og vil hjælpe os i de forskellige, men uundgåelige udfordringer, der kommer til os alle.

Noget af det, jeg har lært, er at moderskab medfører vanskelige beslutninger. Da vores første barn blev født havde jeg arbejdet i omkring 12 år, først som lærer og dernæst som advokat. Jeg spekulerede på, om jeg skulle fortsætte med at arbejde. Min mands indkomst var tilstrækkelig til at dække vore behov, men vi var omkring 20 år ældre end de fleste nye forældre. Jeg spekulerede på, om vi begge ville kunne klare at opdrage vore børn, og på, hvis jeg blev enke, hvordan jeg skulle kunne forsørge dem. Jeg

spekulerede på, hvor vanskeligt det ville være at finde et job i 60-årsalderen, hvis det skulle være nødvendigt, når vore børn skulle på college eller på mission.

Præsident Kimball, som var profet dengang, havde rådet søstrene i Kirken: »Nogle kvinder bliver på grund af omstændigheder uden for deres kontrol nødt til at arbejde. Vi forstår det ... Gør imidlertid ikke den fejl at blive draget mod mindre vigtige opgaver, som vil forårsage at I forsømmer jeres evige opgaver som f.eks. at føde og opdrage vor himmelske Faders åndelige børn. Bed omhyggeligt om alle jeres beslutninger« (Spencer W. Kimball, *Ensign*, nov. 1979, s. 103; se også *My Beloved Sisters*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1979, s. 41).

Jeg tog dette råd alvorligt. Jeg vidste, at jeg måtte finde ud af, om jeg var blandt dem, der nødvendigvis måtte arbejde. Efter at have bedt oprigtigt om sagen, bad jeg min mand om en præstedømmevelsignelse. I velsignelsen blev det lovet, at jeg ville være i stand til at træffe en beslutning, som ville være god for mine familie, men den sagde ikke noget om, hvad beslutningen skulle være. Jeg prøvede at forudse, hvilken påvirkning min beslutning ville have på min mand, mine børn og mig selv og lyttede efter inspiration. Mit valg var at blive fuldtidshjemmegående.

Jeg har ikke fortrudt denne beslutning. Jeg har elsket at være hjemme hos børnene, se dem vokse og hjælpe dem med at lære. Men jeg forbliver opmærksom på, at den tid kan komme, hvor jeg må forsørge min familie. Jeg føler, idet jeg har prøvet at træffe en god beslutning om at gøre det, jeg kan for at vedligeholde mine arbejdsevner, at jeg skal og kan have tillid til Herren, at han vil hjælpe mig, dersom en sådan situation skulle opstå.

Det er en vedvarende proces for os alle at formulere vores prioriteter. Søstre i hele verden, mange i meget vanskeligere situationer end mig, har bønsomt overvejet profeternes råd og søgt Helligåndens vejledning, når de er gået i gang med at træffe kloge beslutninger om deres families velfærd. Og selv om deres beslutninger nødvendigvis har været forskellige, og af og til er blevet misforstået af andre, så tror jeg, at de også skal og kan have tillid til Herren, at han hjælper dem med at opfylde deres ansvar.

Når vi har været ærlige over for os selv og ydmyge for Gud i beslutninger omkring arbejde og de mange beslutninger, moderskabet medfører, kan vi gå fremad med mod. »For Gud har ikke givet os en fej ånd, men en ånd med kraft og kærlighed og besindighed« (2 Tim 1:7).

Når jeg har prøvet at ordne mine prioriteter, har jeg lært, at vi næsten altid har for meget at gøre. Som mor i et hjem med kun to børn, har jeg for meget at gøre. Hvor

meget større er så ikke de krav til kvinder, der arbejder uden for hjemmet, eller hvis familie er større, eller som er enlige forældre! Når jeg tænker på vore tidsbegrænsninger, må jeg konkludere, at Gud ikke havde til hensigt, at vi skulle være i stand til at gøre alt det, vi kunne tænke os. Hvis der ikke var mere at gøre, end vi hver især er i stand til at gøre, så var det ikke nødvendigt, at vi skulle træffe valg, og vi ville ikke forstå, hvad vi værdsætter mest.

Det er ofte vanskeligt at vide, hvad der er det vigtigste for os. Vi er velsignede med at kunne opdrage børn på et tidspunkt, hvor evangeliet er blevet gengivet, og hvor Gud har kaldet profeter til at hjælpe os i beslutningsprocessen. Jeg er taknemmelig for den vejledning, som præsident Ezra Taft Benson har givet os. Under forberedelsen af denne tale, har jeg atter studeret hans råd vedrørende de måder, hvorpå mødre kan velsigne deres børns tilværelse. Jeg vil gerne fortælle om min oplevelse med at iværksætte et af hans forslag.

Præsident Benson gav os, ligesom andre profeter, det råd, dagligt at læse i skrifterne som familie. I de sidste år har vi i vores familie prøvet at gøre det. Sidste år opdagede jeg imidlertid et problem, der var ved at opstå. Vore børn øver sig på musikinstrumenter, og jeg opmuntrer dem til at gøre det om morgenen, når der er færre ting, der distraherer dem. Men nogle gange gik de sent i seng og stod sent op. På disse dage havde de ikke tid nok til at øve, klæde sig på, spise og læse i skrifterne, før de skulle ud af døren. Det, der oftest blev slækket på, var skriftstudiet.

Af og til læste vi blot et eller to vers, og somme tider sagde vi, at vi ville gøre det efter skoletid, men vores indsats var ustadig. I år gik det op for mig, at mine prioriteter var forkerte. Det gik op for mig, at jeg bibragte mine børn den indstilling, at musikstudiet var vigtigere end skriftstudiet. Jeg besluttede, at vi, når tiden var kort om morgenen, udsatte musikøvelserne og studerede skrifterne. Jeg vil gerne bære mit vidnesbyrd om, at jeg har følt stor fred, når vi har fulgt profetens råd i forbindelse med disse ting.

At acceptere vor himmelske Faders vejledning gennem skrifterne og gennem hans profeter er en kilde til stor styrke og mod. Vi er måske ikke i stand til at gøre alt, men han vil velsigne os i vores indsats med at gøre det, han har bedt os om. Ligesom Nephi kan vi gøre det, som Herren har befalet, for han »giver ikke menneskene nogen befaling, uden at han åbner en udvej for dem, så at de kan udføre det, som han befaler dem« (1 Nephi 3:7).

En anden kilde til mod har været de erfaringer, der har lært mig, at Gud giver mødre vejledning vedrørende deres børns individuelle behov.

Nogle af mine mest brændende bønner har været om velsignelser til mine børn og om vejledning i at lede dem. Selv om svarene oftest er kommet i forbindelse med en fredfyldt bekræftelse af den måde jeg ønskede at handle på, så er jeg af og til blevet overrasket over tydeligheden af nye ideer, der er kommet til mit sind.

Gud vil gøre meget mere. Alle kvinder, som har opdraget børn, bekymrer sig over de fejl, de har gjort. Jeg føler dyb sorg, når det går op for mig, at jeg har såret mine børns følelser, været utålmodig eller ladet muligheder for at velsigne dem gå forbi mig. Men vi har alle håb i Kristi forsoning, ikke alene på at vi kan omvende os og blive tilgivet, men at vore børn gennem hans nåde kan blive helbredt for de følelsesmæssige sår, vi kan have voldt dem, og der kan blive kompenseret for de fejl, vi har begået. Kristus har sagt: »Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer ... Jeres hjerte må ikke forfærdes og ikke være modløst!« (Joh 14:27).

Jeg er taknemmelig for at være mor. Jeg bærer vidnesbyrd om, at moderskab i min patriarkalske velsignelses ord er »et storslået og betydningsfuldt værk, der er givet Kirkens kvinder.« Jeg takker min himmelske Fader for det privilegium, det er at hjælpe til i hans værk – »at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket« (Moses 1:39).

Jeg bærer vidnesbyrd om hans kærlighed og interesse i at hjælpe os, om muligheden for at få hans hjælp gennem profeter og bøn, og om hans kærlighed og tilgivelse for de fejl, vi gør. Som mødre i Zion og som søstre i Jesu Kristi evangelium går vi Herrens ærinde. Vi kan »være ved godt mod«, for han vil være med os og stå os bi. I Jesu Kristi navn. Amen. □

»Giv agt på den vej, du går«

Elaine L. Jack
Præsidentinde for Hjælpeforeningens hovedbestyrelse

Vi har hver især det privilegium omhyggeligt og bønsomt at søge Herrens vilje med os vedrørende livets udfordringer.

Mine kære søstre, jeg ønsker at dele mine følelser for evangeliet og min kærlighed til min himmelske Fader med jer. Hvor er det en velsignelse at være sammen, at tale om det, som har virkelig betydning og vide, at vi er forenede i dette store værk.

Vi er her i dag, ikke på grund af det, vi gør, men på grund af det vi er – vor himmelske Faders døtre. Vi sætter pris på denne definition, for vi er pagtens kvinder. Vore pagter er af stor betydning, for vi har indgået dem med Herren. De virker som et fæstningsværk mod modstanderens magt, en forstærkning og en påmindelse om, hvorfor vi er her.

Kvinder og mænd i denne kirke bærer vidnesbyrd for verden om, at dette liv er tiden, hvor vi skal berede os til at møde Gud. Selv om vi lever i vanskelige og udfordrende tider, så er vi på vejen til evigt liv, og vi har ikke råd til at blive forsinket eller forledt.

I ordsprogene læser vi denne formaning: »Giv agt på den vej, du går« (Ordsp 4:26). Vi har travle fødder i denne kirke. Vi gør en masse. Vi har alle hørt rådet om at »virke med iver«, og at det skal være »for en god sag« (L&P 58:27).

Det er denne »gode sag« jeg taler om i aften.

At være pagtens kvinder er en hellig forpligtelse. Den er vores alene. Det er ikke tilfældigt, at vi går Herrens ærinde på dette tidspunkt. Vi valgte at komme til denne jord og følge Frelserens vej. Ved dåben indgik vi, ligesom nephiterne ved Mormons Vande, pagt om at blive kaldt hans folk, at tjene ham, at holde hans befalinger, at stå som Guds vidner til alle tider, i alle ting og på alle steder (se Mosiah 18:8-10).

Vores pagt om at følge Kristus står i skarp kontrast til mange, hvis røst fylder aviserne, hvis nye moral kommer frem på skærmene, og hvis værdier ikke blot er ført »up to date«, men er blevet rykket op med rode.

Som pagtens kvinder søger vi ophøjelsen og den fred, som følger med livet i himmeriget. Med denne beslutning kommer den stille forsikring, som taler blidt til vores sjæl og bekræfter for os, at fred og kærlighed, håb og blidhed, ærbødighed, glæde og lydighed medfører ændringer og gode gerninger. Vi står virkelig i dag for verden og kan fryde os – ikke i mænds og kvinders magt – men i Guds godhed.

Søstre, tiden er ovre, hvor vi blot tror. Vi må være lidenskabelige i vores tro. Kvinder tørster efter Ånden. En af de vigtigste årsager til, at kvinder går i Hjælpeforeningen er for at blive åndelig mættet, at lære mere om Guds lærdomme.

Vores personlige vidnesbyrd forfægter, når de vokser, som de gør, vores higen efter at »komme til Kristus«.

Vi ser i dag modstanderen arbejde omkring os – og han har succes. Han har fordrejet sandhederne til at tjene sit eget formål, og utallige har fulgt ham. Enten holder vi fast ved jernstangen, eller også giver vi ubevidst slip med nogle få fingre og falder langsomt fra. »Ikke mig,« siger du måske, men ingen af os er undtaget. Ej heller er vi immune over for at træde ved siden af i et desperat jag efter at nå det hele, et ønske om

at have alt, og retfærdiggørelsen af at behøve det hele – nu. Satan er skånselsløs, og hans anstrengelser holder aldrig op.

Elisa R. Snow har sagt: »Vi er helt anderledes ... Vi har indgået pagter med Gud, vi forstår hans orden.« (*Millennial Star*, sep. 1871, s. 578).

Disse pagter omfatter det råd, der blev givet til Emma Smith og som står i Lære & Pagter, om at »lægge de verdslige ting til side og søge det, der hører til en bedre verden« (25:10).

Jeg går helt ind for denne opgave.

Stien, den lige og smalle, blev afmærket af Jesus Kristus. Esajas kaldte den »den hellige vej« (Es. 35:8). Jeg vidner i dag for jer, at Herren har betroet kvinderne i denne kirke sit helligste værk på vejen mod fuldkommenhed.

Jeg hørte om en mor, som bor i South Carolina, og som har fem små børn. Hun havde skadet sin ryg og var fuldstændig bundet til sengen. Hun skrev til mig om »det lille barmhjertighedshold« i sit ward, som tog sig af hende nat og dag: »De gav mig mad, besejrede min reparationsbunke, tørrede tårerne bort fra mine øjne og gav mig behandling om aftenen. Hele tiden forsikrede de mig om, at det ikke var noget besvær. De ville gerne lære mere om barmhjertighed, og havde bare brug for nogen at øve sig på.«

Der er tidspunkter, hvor vi har en hjælpende hånd, og tider, hvor der ikke er nogen hånd undtagen Herrens hånd.

En 93-årig søster i Idaho beskriver sin vej i livet: »Jeg har haft lykke og mange prøvelser, megen sorg.« Vores erfaring hjælper os med at forstå, hvor hun har været. Selv om vor Herre, Jesus Kristus, kunne have nedkaldt himlens kræfter, så var hans livsvej ofte ensom og hans smerte blev til sidst kun båret af ham selv.

Kristi mål var entydigt og koncentreret, for han udtalte: »Jeg kom til verden for at gøre min Faders vilje« (3 Nephi 27:13). Det må vi også gøre. Vores villighed til at tage vore pagter alvorligt bringer trøst i sorgen, glæde i smerten, velsignelser i lidelsen.

Rundt om i Kirken findes vidunderlige kvinder, som udøver stor påvirkning. Søstre, vi har meget at dele: vores åndelig styrke, vores kundskab om formålet, vores forpligtelse over for evangeliet, vore velsignelser som resultat af det hellige præstedømme. Se omhyggeligt sammen med mig på disse områder, hvor vi udgør en sådan forskel.

VI ER KVINDER MED ÅNDELIG STYRKE

Vi har i os Herrens Ånd til at vejlede os på retfærdighedens sti. Vi vælger dagligt mellem fristelser og helliggørelse. Vi søger åndelige øjeblikke, når vi læser i skrifterne. Vi beder og har denne bøn i vores hjerte. Vi kender den fred, som kommer ved at høre, ikke et bifald eller en automatisk telefonsvarer, men den stille stemme, som hvisker så blidt. Vi lytter mindre til verden og mere til tilskyndelserne fra det høje.

Husk, at Ånden ikke er det samme som selvet. Ånden forstærkes ikke af egoisme, selvmedlidenhed, stolthed og selvbedrag. »At være åndeligt sindet er evigt liv« (2 Nephi 9:39).

Vores åndelighed bliver også opladt af hinanden. Vis barmhjertighed mod hinanden.

Vis forståelse, ikke dom; venlighed, ikke bebrejdelser; glæde ikke misundelse. Elsk som Herren elsker.

Jeg tænker på en lille gruppe søstre i Bangalore i Indien, som kun mødtes én gang om måneden i Hjælpeforeningen. De andre uger mødtes de i små grupper i hjemmene. Jeg besøgte dem sidste år og fandt hurtigt ud af, hvordan Herren favnede denne lille gruppe kvinder. Da deres 30-årige præsidentinde, som var nyomvendt to år tidligere, præsenterede mig og bar vidnesbyrd om velsignelserne ved søsterfællesskabet i Hjælpeforeningen, blev jeg rørt over den indbyrdes kærlighed, der fandtes blandt dem. De er Guds kvinder. Jeg kunne føle Ånden dengang, ligesom jeg kan føle den hos os i aften.

VI ER KVINDER, MED KUNDSKAB OM FORMÅLET

Profeten Mika fra Det Gamle Testamente sagde: »Alle folkeslag vandrer i hver sin guds navn, men vi vil vandre i Herren vor Guds navn for evigt og altid« (Mika 4:5).

Hvordan vandrer vi i denne komplekse verden i Herren, vor Guds navn, når spørgsmål om hjem, familie, ægteskab, arbejde, børn, alder og død spiller så stor en rolle i vore daglige oplevelser? Hvordan tænker vi som Herren, når vi er langt nede; er kloge, når vi er trætte; føler tålmodighed, når vi er pressede; og respekterede, når vi bliver afvist?

Søstre, vend jer til Herren. Han har så stor omsorg for vores velfærd. Tal oprigtigt og ofte med ham, og så vil jeres svar komme.

Se dernæst på jeres prioriteter. Som pagtens kvinder skal vi i vores hjerte bevare det, der har virkelig betydning. Hjem, familie og mennesker er noget, som har betydning. For dem, som har unge og opvoksende børn, er det førsteprioritet. Jeg taler ikke om underhold, ikke om vasken eller vinduerne. Jeg taler om at elske vore børn og undervise dem i retfærdige principper. Jeg taler om et villigt hjerte, som sætter vore børns evige behov før vores egen personlige stil. Jeg taler om smerten, når et barn går bort fra stien, og vi leder dette barn tilbage, ét skridt ad gangen.

Som ung mor husker jeg, at jeg sagde til min yngste søn, Gordon, da han faldt af sin cykel og stod over for ikke blot de blodige knæ, men også tabet af selvtillid: »Jeg er lige her.« Jeg siger, når jeg lægger min arm rundt om ham for at trøste ham: »Jeg er lige her.« Minder det ikke om Herren, som er med os altid? (se Matt 28:20).

Han er ikke kun i kirken, i templet, eller når vi knæler ved vores seng. Han er »lige her«, når vi efterlever hans lærdomme.

VI ER KVINDER MED FORPLIGTELSE!

Jeg var vidne til forpligtelse, da jeg talte med en søster i hendes hjem på Filippinerne. Hun havde intet, målt efter verdens standarder. Hendes familie på otte personer boede tæt sammen i en lille to-værelses hytte, bygget på pæle. Efter at have kravlet op ad stigen, blev jeg straks ført hen i et hjørne, hvor der på et lille bord stod en symaskine. Det var ikke en ny model med 320 forskellige sømme, klokker, lyde osv. Det var en maskine, der var ældre end min mors! Men hun pralede ikke af sin ejendom, hun fortalte om sin forpligtelse. I to år havde hun syet for andre på denne gamle maskine for at tjene penge nok til at tage sin familie med til templet, så de kunne blive beseglet. Det sidste barn, fortalte hun, blev født i pagten.

Hun var forpligtet over for sine pagter, og hun værdsatte præstedømmet, der kom ind i hendes tilværelse på grund af hendes trofasthed. Hun standsede ikke ved dåben, for hun forstod, at »hvem meget er givet, af ham skal man kræve meget« (L&P 82:3). Ved hjælp af hendes indsats, blev hendes familie beseglet – for tid og evighed. Forestil jer deres glæde!

VI ER KVINDER, SOM KENDER PRÆSTEDØMMETS VELSIGNELSER

Vi har præstedømmets velsignelser i disse sidste dage for at hjælpe os med at se klart og handle i overensstemmelse hermed. Som Kristi disciple bliver vi velsignet med mere end fornuft, gode ideer og retfærdige tilbøjeligheder. Vi skal altid huske, at »Jesus Kristus er Guds store højpræst. Kristus er derfor kilde til al sand præstedømmemyndighed og magt på denne jord« (*Encyclopedia of Mormonism*, New York: Macmillan, 1992, s. 1133).

Vi ved, at det er der, vi skal henvende vores tro, vore bønner, vores tillid og vores agtelse for dem, som Gud har udpeget til at lede. Herren har fortalt os: »Enten ved min egen røst eller mine tjeneres, thi det er det samme« (L&P 1:38).

Jeg ønsker, at I skal vide, at som Hjælpeforeningens præsidentinde for hovedbestyrelsen, antager jeg de velsignelser, der kommer ved at tjene under ledelsen af ledere, som bærer præstedømmet. Vi skal være forenede som et folk, for at Herren kan kalde os ét. Ældste John A. Widtsoe talte om mænd og kvinder, der var fælles i deres hengivenhed, og sagde: »I præstedømmets ordinanser er manden og kvinden lige ... I Kristi kirke er kvinden ikke et supplement til manden, men lige partner med manden« (*Relief Society Magazine*, juni-juli 1943, s. 373).

Kvinder og mænd har adgang til alle præstedømmets velsignelser, der er nødvendigt for frelse – velsignelsen ved at blive døbt, modtage Helligånden, forny vore pagter ved at deltage i nadveren samt indgå og holde hellige pagter.

Som pagtens kvinder ved og forstår vi den vejledning i Lære & Pagter, som er et råd til kvinder såvel som til mænd: »Deres hjerter er de verdslige ting hengivne, og de tragter efter menneskelig ære, så de ikke kan lære denne ene lektie:

... himlens kræfter [kan] ikke kontrolleres eller bruges uden ved retfærdighedens grundsætninger« (L&P 121:35-36).

Tillad mig atter at sige: »Giv agt på den vej, du går.« Vend jer til Herren for at få vejledning, ligesom mine gode rådgivere og denne trofaste søster har vidnet om her i aften.

Overvej Kristi apostels direkte budskab. Ældste M. Russell Ballard har rådet os til ikke at dømme andre. Vi blev mindet om, at vi hver især har det privilegium omhyggeligt og bønsomt at søge Herrens vilje med os vedrørende livets udfordringer. Desuden mindede han os om, at dette er Guds plan, og at det ikke er vores ret at ændre eller pille ved det.

Jeg beder hver især om at lægge disse budskaber på sinde, og vide, at de kommer fra Herren gennem hans tjener. Til deres vidnesbyrd føjer jeg mit eget. Jeg ved, at vi, den højeste Guds døtre, er her for at gøre Herrens vilje i en meget vanskelig tid, og dog en tid, hvor Guds engle glæder sig over vores indsats. Jeg ved, at Herren er den højeste hersker, og at han har beredt os en bolig i hans rige. Jeg ved, at vi som pagtens kvinder vil vælge vejen til evigt liv. I Jesu Kristi navn. Amen. □

De talte til os

Beretning fra oktoberkonferencen 1993
Den 2. og 3. oktober 1993

Præsident Gordon B. Hinckley,
førsterådgiver i Det Første Præsidentskab:
»Jeg takker Herren for den viden, han har givet mig om, at Joseph Smith var den levende Guds profet.«

»Jeg takker min Fader i Himlen for mit vidnesbyrd om, at det første syn virkelig fandt sted. Jeg har stået mellem træerne, hvor Joseph knælede som dreng, og har hørt Åndens hvisken om, at det skete, som han fortalte det.«

Præsident Thomas S. Monson,
andenrådgiver i Det Første Præsidentskab:
»Vælg jeres venner omhyggeligt, for I vil være tilbøjelig til blive som dem og havne, hvor de vælger at gå hen.«

»Det, vi siger, og hvordan vi siger det, afspejler tit, hvad vi er. De ord, vi udtaler, vil afspejle følelserne i vores hjerte, vores karakterstyrke og styrken af vore vidnesbyrd.«

Ældste L. Tom Perry
fra De Tolv Apostles Kvorum:
»Jeg håber og beder til, at I, Kirkens prægtige unge, vil have mod til altid at vælge det rette! Desuden foreslår jeg, at I hver især finder eller skaber minder, der vil hjælpe jer og jeres kære med at vælge det rette, når I bliver stillet over for et valg.«

»Jeg lover jer, at I vil modtage evig lykke, hvis I altid vælger at gøre det rette.«

Ældste Monte J. Brough
fra De Halvfjerds' Præsidium:
»Jeg foreslår, at alle, som lytter til min røst, vil nyde godt af at gennemgå livsforløbet hos dem, vi opretholder som Kirkens øverste ledere. I vil finde mange gode eksempler blandt dem og lære at kende dem, som optræder i 'fuld enighed.'«

Ældste John H. Groberg
fra De Halvfjerds:
»Vi bør altid bede om hjælp, men vi bør altid lytte til inspiration og indtryk til at fortsætte af andre veje end dem, vi måske har tænkt på.«

Ældste Eugene Hansen
fra De Halvfjerds:
»Virkelig glæde og lykke kommer af at leve således, at vor himmelske Fader vil være tilfreds med os.«

»Man kan ikke bryde Guds bud og være lykkelig. Vi bør huske skriftstedet: 'Ugudelighed har aldrig været lykke' (Alma 41:10).«

Ældste Hugh W. Pinnock
fra De Halvfjerds:
»Et succesrigt hjem er baseret på kærlighed og hjælpsomhed fra børnene, lige som det er baseret på, at kærlige forældre varetager deres ansvar.«

»Vær ivrig efter at tilgive, når der opstår problemer i hjemmet. Hjælp til med jeres mindre brødre og søstre, når det er nødvendigt. I er deres helt.«

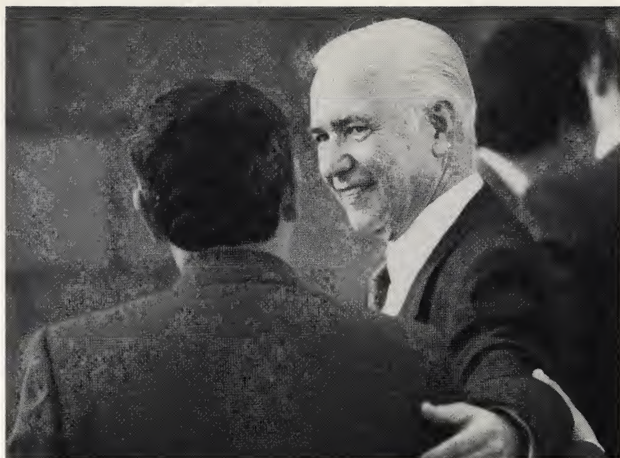
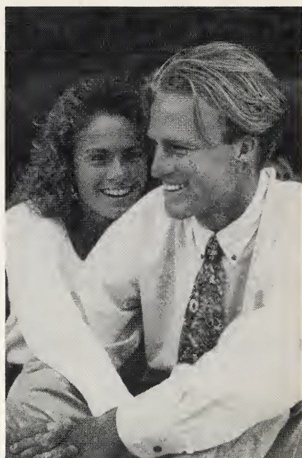
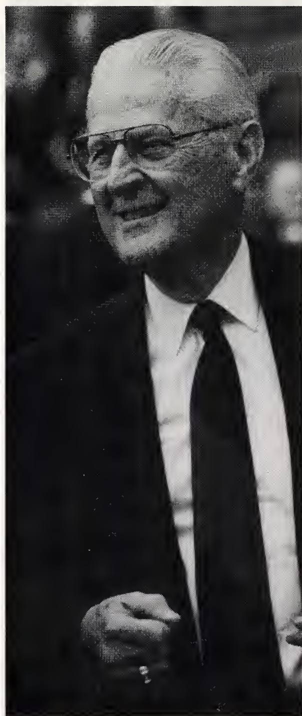
Ældste F. Enzio Busche
fra De Halvfjerds:
»Der er ingen frelse uden Kristus, og Kristus kan ikke være med os, medmindre vi betaler prisen i den konstante kamp for at være ærlig over for os selv.«

Biskop Robert D. Hales,
præsiderende biskop:
»Jeg lærte at respektere kvindelighed ud fra min fars kærlige omsorg for min mor, sine søstre og min søster. Far var den første, der rejste sig for at rydde af bordet, når vi havde spist. Min søster og jeg vaskede op hver aften på fars opfordring. Hvis vi ikke var hjemme, ordnede far og mor køkkenet sammen.«

Ældste Jacob de Jager,
emeritus medlem af De Halvfjerds:
»Lær at være tilfreds. Det er lige så let som at være utilfreds – og langt mere behageligt.«

»Gør det til en vane at sige noget *behageligt* i stedet for negative bemærkninger.«

»Lev efter og ær de pagter, som I har indgået ved jeres dåb og i templet.«

***Moses kalder Aron til gerningen,* af Harry Anderson**

»Og Herren talte til Moses og sagde … Du skal iføre Aron de hellige klæder og salve ham og hellige ham, så han kan gøre præstetjeneste for mig« (2 Mos 40:1, 13).

Bymidten i Salt Lake City funkler
i eftermiddagssolen med
Wasatch Mountains i baggrunden.
For pionererne blev bjergene
et symbol på styrken i Jesu Kristi
evangelium og i den åbenbarings-
magt, som bragte dem til
Salt Lake-dalen. I dag samles
medlemmer af Kirken i Salt Lake City
to gange årligt for at deltage i
generalkonferencen og for at få
åndelig styrke fra Herrens profeter,
seere og åbenbarere.